

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cobalt Fairy
PUBLISHING

THE EARL'S UNWANTED BRIDE

DAPHNE BYRNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KONTUN İSTENMEYEN GELİNİ
BUHARLI BİR TARIHI REGENCY AŞK ROMANI

İSTENMEYEN EŞLER
İKİNCİ KİTAP

DAPHNE BYRNE

İÇİNDEKİLER

Okumaya Başlamadan

Önce... Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm 5

Bölüm 6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Sonsöz

Genişletilmiş

Sonsöz

Önizleme: Dük'ün İstenmeyen Ayartması Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Ayrıca Daphne Byrne Yazar

Hakkında

OKUMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE...

Benimle *ve* dünyanın dört bir yanındaki binlerce benzer fikirli kitap kurduyla sohbet edebileceğiniz özel bir yer olduğunu biliyor muydunuz?

Cobalt Fairy'nin doymak bilmez okurlardan oluşan facebook grubuna katılın ve size garanti ederim, keşke bize daha önce katılsaydım diyeceksiniz!

Hemen şimdi bağlantı kuralım!

Yukarıdaki resme tıklamanız yeterli! ↑

KİTAP HAKKINDA

"Seni mahvedeceğimden mi korkuyorsun? Yoksa hoşuna gideceğinden mi?"

Mary-Jane, ölen kocasının zalim kuzeniyle evlenmek ya da kızıyla birlikte sokaklarda yaşamak arasında bir seçim yapmak zorundadır. Ama sonra, tonun en kötü tırmığı ona reddedemeyeceği bir anlaşma teklif eder: sadece ismen bir evlilik.

Lindburg Kontu asla evlenmemeye ya da aşık olmamaya yemin etmişti. Yine de Harrison'ın yeni gelini için hissettiği arzu, kendi kurallarını çiğnemesine yetmiştir.

Kadın onun zayıflığı... ve tek istisnası. Ona karşı koyabilecek mi?

BÖLÜM 1

"Buna cüret edemezsin." Mary Jane orada öylece durdu, sesi de vücudu kadar titriyordu.

Kalbi göğsünde şiddetle çarparken avuç içleri terliyordu. Parlak çiçekli duvar halıları ve gösterişli mobilyalarıyla küçük, rahat oyun odası, Charles Lebrand tepesinde yükselirken odak noktasından kaybolmuş gibiydi. Mary Jane onu rahmetli kocasıyla evlendiğinden beri görmemişti ve o zamandan beri de hiç aklına gelmemişti. Yine de orada, zayıf ve çekingen bir şekilde duruyordu. Dağınık siyah saçları geriye doğru taranırken çikolata kahvesi gözleri ona dikilmişti. Mary Jane duruşunu korumaya çalışırken ince dudakları sinsi bir sırırtıyla gerildi.

Charles elini uzatıp parmağını Mary Jane'in saçının bir tutamına dolayarak, "Ah canım, beni ne kadar az tanıyorsun," diye kıs kıs güldü. Bakışları sert ve çelik gibiydi, Mary'nin kalp atışlarının daha da hızlanmasına neden oldu.

"Rosemary," Mary Jane konuşurken sesi çatallaştı ama beline sarılan kızına bakmaya cesaret edemedi. "Git Bayan Rose'u gör."

"Anne?" Rosemary annesinin belini sıkıca kavrarken inledi.

Mary Jane, Charles'ın aşağılayıcı varlığından etkilenmemek için umutsuzca ses tonunu eşit tutmaya çalışarak, "Devam et, şimdi," diye teşvik etti.

Mary Jane nefesini tutarak dik durmaya ve Charles'a onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını kanıtlamaya çalıştı. İşin aslı, bu adam onu rahmetli kocasından bile daha çok korkutuyordu. O ailede elmanın ağaçtan uzağa düşmediğini görebiliyordu.

Charles, bakışları Mary Jane'den Rosemary'ye kayarken, "Evet," diye tısladı. "Sen şimdi git ve beni annenle yalnız bırak. Konuşmamız gereken birkaç şey var."

Rosemary Mary Jane'e endişeli bir bakış fırlattı, annesini böyle bir adamla bırakmanın akıllıca olup olmayacağını merak ediyordu. Mary Jane başını salladı ve Rosemary'ye yorgun bir gülümseme fırlattı. Rosemary küçük başını salladı ve kollarını annesinin belinden çözdü. Çocuk bir adım uzaklaştı ve Charles'ın onu yakalayamayacağından emin olmak için geniş bir daire çizerek odadan çıktı.

Charles bir adım daha yaklaşıırken, "Akıllı çocuk," dedi. Mary Jane ondan en azından bir kol mesafesi uzakta durmayı umarak geri çekildi. Adamın ona kibir ve kötülükle bakması Mary Jane'in kanını dondurmuştu. Mary Jane ancak Rosemary güvenli bir şekilde kapıdan geçip koridorda gözden kaybolduğunda nefes aldı.

"Bana, kızıma böyle tehditler savurmaya nasıl cüret edersin?" diye hırladı Mary Jane. Yeterince travma yaşamıştı ve Charles'ın gözlerinin öfkeyle parladığını görmek onu cesaretlendirdi. Onu tehdit etmek bir şeydi, ama kızını tehdit etmek... Mary Jane buna daha fazla tahammül edemeyecekti.

Charles gözlerinde bir parıltıyla, "Ben boş tehditlerde bulunmam," dedi. Gözlerini ona dikti ve Mary Jane zihninin bir köşesinde onun sözlerinin kırbacını hissetti.

"Senin burada ne işin var? Bu özel bir etkinlik," dedi Mary Jane dişlerini sıkarak. Yardım çağırmayı düşünmüştü ama alt katta devam eden kutlamaları bozmak istemedi. Mary Jane'in gözleri Theresa ve Devlin'in buluşmasını düşünürken kapı aralığına kaydı. Bu noktaya gelmek için çok yol kat etmişlerdi ve böylesine mutlu bir olayı bozmak Mary Jane'in kalbini kıracaktı.

Charles başını öne eğerek, "Anladığım kadarıyla sezonun partisi bu," dedi. Bu şekilde

Yüzünde dans eden ateş ışığı Mary Jane'in kanının donmasına neden oldu. "Ben de burada olmanı umuyordum."

"Ne istiyorsun?" Mary Jane homurdandı.

"Direkt konuya girelim," dedi Charles şaşkınlıkla. "Kuzenimin evini size vasiyet ettiğini öğrendim."

"Ne olmuş yani?" Mary Jane aklını başında tutmaya çalışarak sordu.

"Sanırım söz konusu toprakları, unvanı ve parayı elinizde tutacağınız izlenimine kapıldınız. Bu tür şeylerin benim hakkım olduğunu size bildirmek için buradayım."

"Kuzenin, rahmetli kocam, onları bana bıraktı," diye cesurca açıkladı Mary Jane kaçış rotasını not ederken. Zihni olası tüm senaryoları gözden geçirdi ve bir sonraki hamlesi ne olursa olsun ona karşı koymaya hazırlandı.

Charles kemikli parmağını dudaklarına götürdü ve başını salladı. "Herhangi bir iddianız olduğunu düşünmeniz çok komik. Gerçek şu ki Forrester Düşesi, kandırıldınız. Kuzenim artık aramızda olmadığına göre, bu topraklar üzerinde hak iddia etmek benim hakkım. Elbette, unvanınızı ve araziye elinizde tutabilirsiniz, eğer... "

"Ne?" Mary Jane'in tüyleri diken diken olurken gözleri kısıldı. İçinde kabaran şeyin öfke mi yoksa korku mu olduğundan emin değildi.

"Benimle evlenecektin," diye kıs kıs güldü. Mary Jane'in ağzı bir anda açık kaldı ve ona hoşnutsuzluk ve şokla baktı. Adamın yüzündeki uğursuz sırıtış Mary Jane'i rahatsız etti ve Mary Jane çabucak kendini toparladı.

"Asla yapmam," diye fokurdadı Mary Jane, içindeki öfke fokurdayıp demlenirken.

"Bunu doğru açıdan gördüğünüzü sanmıyorum. Benim durduğum yerden, başka seçeneğiniz yok. Tabii kapı dışarı edilmek, rezil olmak ve yoksullaşmak istemiyorsanız. Benim için sorun olmayacağını söylemeliyim. Ama burada size bir seçenek sunuyorum."

"Bir seçim mi? Ha," diye homurdandı Mary Jane ondan bir adım geri çekilirken.

"Şu anda göremiyor olabilirsiniz ama ben burada size büyük bir hizmette bulunuyorum. Unvanınızı korumanıza izin veriyorum, başınızı sokacak bir çatı sağlıyorum ve kızınızinkini de unutmayalım."

Mary Jane'in kalbi durdu, kanı dondu. Ağzı kenetlenirken kulakları karıncalandı ve diken diken oldu. Kontrolü elinde tutmaya çalışmasına rağmen Charles'ın sözleri onu bir kırbaç gibi kamçıladi. Kaderini düşünürken düşünceleri karmakarışıkı.

Mary Jane sıkılmış dişlerinin arasından, "Kızımı düşünüyorum," dedi. "Ve söylediklerinizin doğru olduğuna inanmam için hiçbir neden yok. Merhum kocam bir vasiyetname bıraktı ve bu vasiyetname hiç şüphesiz benim tam olarak ait olduğum yerde olduğumu kanıtlıyor."

"Beni yanlış anladınız," diye kıs kıs güldü Charles. "Aileme ait olduğu için onun evini ve arazilerini alacağım. Size bir şans veriyorum. Eğer reddederseniz, hiç şüpheniz olmasın Forrester Düşesi, beni reddetmeniz halinde kuzenimin size bıraktığı her otu, taşı ve her kuruşu geri alacağım."

"Defol," diye homurdandı Mary Jane. "Şimdi. Tehditlerinizden ve yalanlarınızdan bıktım."

Charles başını kaldırırken kaşlarını kaldırdı. Elleri titriyor, korkusunu ele veriyordu. Ellerini hızla kavuşturdu ve ona hançer gibi baktı.

"Belki de sadece zamana ihtiyacın vardır," dedi parmağını masanın pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken. "Teklifimin beklenmedik bir şekilde geldiğini görüyorum. Üç gün, Majesteleri. Aklınızın başınıza gelmesi için bu kadar süre bekleyeceğim. Ama bu konu üzerinde düşünmenizi önerebilir miyim? Size ya da o güzel kızıma yakışmayacak bir şey olmasını hiç istemem."

Mary Jane sinirlerine hakim olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Çok öfkeliydi. Ne cüretle buraya gelir, kutlamaları böler ve ondan elini ister ya da yoksullaşmayı göze alırdı. Ağzı kururken kalp atışları kulaklarında çınılıyordu. Charles'ın yüzündeki sırtışı silmekten başka bir şey istemiyordu ama aklına ektiği şüphe tohumu yeşerdi. Evi alabilmesi mümkün müydü? Onu hiçbir şaysız bırakma tehdidini gerçekleştirecek imkânlarla sahip miydi?

Mary Jane böyle kasvetli düşüncelerle oyalanmak istemiyordu. Merhum kocası zalim olsa da, en azından başını sokacak bir evi olduğunu ve Rosemary'yi besleyebildiğini biliyordu. Ama bunlar elinden alınırsa nereye gidecekti? Ne yapacaktı?

Charles, "Bunu bir düşün," dedi.

"Gitmen gerek," dedi Mary Jane. "Şimdi."

Charles ona doğru ilerleyerek, "Kelimelerin ilginç bir dönüşü," dedi. "Gördüğünüz gibi benim sabrım da sizin zamanınız gibi sınırlı. Üç gün içinde teklifimi reddedersen, gidecek olanın ben değil sen olduğunu göreceğim."

Mary Jane, Charles'ın başını eğip topuğunun üzerinde dönmesini ve havayı da beraberinde götürerek odadan çıkmasını izlerken gözleri kısıldı. Mary Jane bu baskının altında neredeyse çökecekti, tökezleyerek geri çekildi. Odada odaklanacak bir şey bulmaya çalışırken vücudundaki her sinir karıncalandı. Charles'ın sözleri kafasında dönüp duruyordu ve sanki şiddetli bir fırtınanın ortasında duruyormuş gibi hissediyordu.

Bacakları güçsüzleştikçe düşünceleri etrafında şiddetle dönüyordu.

onu. Mary Jane tökezleyerek masaya doğru yürüdü ve nefes almaya çalışırken destek almak için masaya yaslandı.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandı boş odaya doğru, müzik ve boğuk kahkaha sesleri odaya süzülürken. Aklını başına toplamaya çalışarak burnunun kenarını sıktı. Telaşa kapılan Mary Jane masayı itti ve hızla odadan çıktı. Theresa ve Devlin'in yemin tazelemelerini kutlamak için davet ettikleri diğer konukları görmezden gelerek koridorda hızla ilerledi. Koridorda yanlarından geçtiği diğer konukları görmezden gelerek çenesini dik tuttu, gözleri önünde ilerledi. İsteddiği son şey, sıkıntısıyla konukları telaşlandırarak dikkatleri arkadaşından uzaklaştırmaktı.

"Mary Jane? Her şey yolunda mı?"

Yumuşak tereyağlı ses Mary Jane'in kulaklarını gıdıkladı ve Theresa'nın oturma odasının kapısında durduğunu görmek için döndü. Theresa'nın gözleri endişe doluydu ve Mary Jane'i bir eşek arısı gibi soktu.

Theresa nazikçe Mary Jane'e doğru ilerleyip kolunu Mary Jane'in omzuna doladığında, "Kesinlikle perişan görünüyorsun," dedi. "Koridorda yığılıp kalmadan önce gel otur."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı Mary Jane. Mary Jane'in zihni Charles'la karşılaşmasını yeniden canlandırmak için çabaladı, ancak her şey çok gerçeküstü görünüyordu. Sanki her şeyi rüyasında görmüş gibiydi.

Theresa, "Sus artık," diyerek Mary Jane'i oturma odasına götürdü ve onu dikkatle pelüş kanepeye yerleştirdi. Pencereleden hafif bir şelale gibi akan yağmur Mary Jane'in dikkatini çekti. Charles'ın tehdidini algılayabilmek için ihtiyaç duyduğu rahatlatıcı görüntü buydu.

"Solgun görünüyorsun, bir şey yedin mi?" Theresa sordu.

"Evet," diye yanıtladı Mary Jane burun kemiğini sıkarken.

"Rosemary nerede? Ona bir şey mi oldu?" Theresa sordu.

"Odasında ve hayır, o iyi," diye cevap verdi Mary, dikkati pencerenin camından akan su akışına kilitlenmişken başını yavaşça sallayarak.

"Bir şey mi oldu? Bir doktor çağırmam gerekiyor mu?"

Mary yavaşça arkadaşına ve sırdaşına baktı. "Charles Lebrand."

"Forrester Dükü mü?" Theresa, Mary Jane'in yanındaki koltuğa geçip sırtını ovmaya başlarken sordu. "Ne istiyordu ki?"

"O... o evi, parayı, her şeyi almakla tehdit etti," diye itiraf etti Mary. Bu onun için katlanılamayacak kadar fazlaydı. Kelimelerin dudaklarından dökülmesine izin vermek bile onu derinden sarsmıştı. Gözlerinde yaşlar birikti ve başını ellerinin arasına alarak duygularının onu ezmesine izin verdi.

Theresa umutsuzca Mary Jane'i yatıştırmaya çalışarak, "Kesinlikle yanılıyorsunuz," dedi.

"Oh, bunu açıkça belirtti," diye sızlandı Mary. "Bana evlenme teklif etti. Reddedersen beni yoksul bırakacakmış. Kuzeninin korkunç biri olduğunu sanıyordum, ama bu? Bir insan nasıl bu kadar zalim olabilir?"

Theresa, "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı ama Mary Jane Theresa'nın sesinde çınlayan kuşkuyu duyabiliyordu. Bu Mary Jane'i sarstı ve yeni bir gözyaşı selini başlattı.

"Hayır, olmayacak. Düşündüm de... Yapamam... Kızıma ne olacak?"

"Bir yolunu bulursun," dedi Theresa, Mary Jane'i teselli etmek için kollarına çekerken. Ama arkadaşının kucaklamasında rahatlayacak bir şey yoktu. İçindeki endişe artıyor, onu keder ve umutsuzluğa gömmekle tehdit ediyordu. "Eminim o kadar da kötü olamaz."

"Onu reddedersem ikimizi de kapı dışarı edeceğini söyledi," dedi Mary Jane buz gibi bir parmağın omurgasından aşağı indiğini hissederken. Birdenbire odada artık yalnız olmadıklarını fark etti. Bir an için adamın onun sefaletinden zevk almak için geri döndüğünü düşündü. Mary Jane omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde göğsü sıkıştı.

Kapının önünde Devlin duruyordu. Gözleri kocaman ve endişeliydi. Ama onu endişelendiren Theresa'nın kocası değildi, Harrison Ritchie'ydi; kapı direğine rahatça yaslanmış, kaşları çatık ve soğukkanlıydı.

"Burada neler oluyor?" Devlin ayak sesleri odada yankılanırken sordu. Theresa olduğu yerde iki büklüm oldu ve derin bir iç çekti. "Burada birinin ağladığını duyduk."

Mary Jane gözyaşlarının tüm izlerini silmeyi umarak parmaklarını hızla yanaklarına sildi. Boğazını temizledi ve omuzlarını geriye attı.

"Rosemary'yi kontrol etmem gerekiyor ve sanırım onu şimdi eve götüreceğim," dedi Mary, sesinin çatlamasına izin vermeyerek. Mary Jane tüm gücünü toplayarak yavaşça ayağa kalktı. Eteğinin kırıışıklıklarını düzeltmek için bir an durdu ve sertçe yutkundu.

Theresa koltuğunda iki büklüm olurken, "Çok geç oldu ama," dedi. "Kalmak istersen burada fazlasıyla yerimiz var."

"Hayır," dedi Mary Jane. "Eve gitmem gerekiyor. Gecenizi daha fazla mahvetmek istemiyorum."

Mary Jane kapıya doğru yürürken Devlin ve Theresa'nın bakıştıklarını fark etti. Harrison eşige yaslanmış, o hareket ederken gözleriyle onu takip ediyordu.

Mary Jane kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını sıkı bir çizgi halinde büzdü. Harrison'a tek kelime etmeden hançer gibi baktı. İçten içe, karşısındaki sinir bozucu, kibirli adama tek bir kelime ederse, cehennemin öfkesini üzerine salacağını biliyordu. Charles'ın kendini beğenmiş yüz ifadesine katlanmak zorunda kalması yeterince kötüydü, ama kapı çerçevesine yaslanmış, gitmesini engelleyen soğukkanlı Harrison'ı görmek öfkesini yeniden alevlendirdi.

Harrison yerinden kıpırdamadı. Ona sanki bir sinir bozucudan başka bir şey değilmiş gibi ters ters baktı. Harrison'ın dudaklarından dökülecek acımasız sözleri beklerken vücudundaki her kas gerildi. Harrison'ın orada olması onu hiç şaşırtmamıştı. Yaşadığı karşılaşmadan sonra Harrison'ın onun yere serildiğini görmek istemesi normaldi. Harrison kapı aralığında kalıp kaçışını engellerken öfkesi kabardı.

"Kıpırdayacak mısın?" diye tersledi. Dudakları titredi. Başka bir dövüş aramıyordu ama Lindburg Kontu Harrison Ritchie gibi biri tarafından alt edilmek de istemiyordu.

Harrison kendini kapının çerçevesine yaslayarak Mary Jane'e geçip gitmesi için yeterli alan bıraktı. Mary Jane omuzlarını geriye attı ve Harrison'ın yanından geçerken gözlerini kısarak ona tek bir kelime söylemesi için meydan okudu.

Koridora çıktığında kendini bir kez daha nefes alabilecek durumda buldu. Arkasına bakmadan Rosemary'yi bulma umuduyla oyun odasına doğru ilerledi. Büyük merdiveni hızla çıkan Mary Jane'in aklından tek bir düşünce geçiyordu. Kızını görmek zorundaydı. Rosemary'yi kucaklaması gerekiyordu.

Rosemary'yi dadısıyla birlikte görmek Mary Jane'i hem kederlendirdi hem de rahatlattı. Gözyaşları gözlerini tehdit ederken dudakları titredi. Derin bir nefes alarak odaya girdi. Rosemary oyuncak bebeğinden başını kaldırdı.

"Anne?" Rosemary'nin sesi gergin ama hassastı.

Mary kendini yere bırakıp çocuğunu sevgi dolu kucağına alırken, "Buradayım," diye cevap verdi.

"Kimdi o adam?" Rosemary sordu.

Mary parmaklarını Rosemary'nin bukleleri arasında gezdirerek, "Endişelenmene gerek yok," diye cevap verdi.

"Ama... " Rosemary söze başladı ama Mary parmağıyla Rosemary'nin eğilmiş dudaklarına bastırdı ve başını salladı.

"Bana güveniyorsun, değil mi?" Mary sordu. Mary Jane'in bakışları kızının yuvarlak yüzüne yöneldiğinde Rosemary başını salladı. İçinde intikam ve öfke kabarmıştı ve Mary, Charles'ın ne malikâneyi ne de kendisini ele geçirmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Rosemary, Mary Jane'in göğsüne doğru, "Korkuyorum," diye inledi.

"Korkmak mı? Saçmalık," dedi Mary, kızının gözlerinde biriktiğini gördüğü korkuları bastırmaya çalışarak. "Seni bundan daha iyi yetiştirdim, değil mi? O korkunç adama kulak asma. Ya da orman yangını gibi yayılan söylentilere."

"Yine de onu duydum. Benim yeni babam olacağını söyledi."

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim," diye homurdandı Mary, bir yandan da yalancı durumuna düşmemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bu, tutmak zorunda olduğunu bildiği bir sözdü. "Anlıyor musun? Asla. Şimdi, eşyalarını topla. Seni eve götürüyorum."

BÖLÜM 2

"Bana aldırmayın," diye seslendi Harrison Mary Jane'e. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirirken dönmesini bekledi. Kız ona yan gözle bile bakmayınca ofladı. "Bu sefer derdi ne acaba?"

"Theresa kaşlarını çatarak oturduğu yerden Devlin'e doğru ilerledi ve kollarını ona doladı. Harrison dikkatini başka yöne çevirdi, keşke etrafında gelişen dramın içine çekilmek yerine kütüphanede kalsaydım diye düşündü. "Ona her zaman bu kadar kızgın olmak zorunda mısın? Zaten yeterince kötü bir gün geçirdi."

"Ne zaman kötü bir gün geçirmiyor ki?" diye mırıldandı daha çok kendi kendine, odaya girip hâlâ sıcak olan kanepeye uzanırken.

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" Theresa azarladı.

"Kaba değilim, sadece bariz olana işaret ediyorum. Hepimiz Düşes'in duygularını bastıran biri olmadığına şahitlik edebiliriz, kadın onları koluna takıyor, ancak buradaki herhangi birinin onu daha önce bu kadar perişan gördüğümüzü söyleyebileceğinden şüpheliyim. Doğruyu söylemek gerekirse, sizce de onun için bile biraz dramatik değil mi?" Harrison, Mary Jane'i böylesine perişan bir halde gördüğünü hatırladığını söyledi. Bu şok edici bir manzaraydı, göreceğini hiç düşünmemişti. Ne de olsa kadınla olan ilişkisi en hafif tabirle hor görülmuş ve huysuz bir ilişkiydi. İlk karşılaşmalarından itibaren kadının onunla hiçbir şey yapmak istemediği açıktı.

Tabii ki Harrison'ın umurunda değildi, bu kadar çok hayranı varken olmazdı. Ama yardım edemedi ama

Acaba küçümsemesinin temel nedeni bu muydu? Mary Jane ona bir kez bile nazik bir jest yapmamıştı ama yine de çok sevimliydi. Kızgınlığını dile getirdiğinde ve öfkesini ona yönelttiğinde burnunun kenarında küçük bir v oluştuğunda bile.

Harrison kendisini her zaman kendi evreninin adamı ve etrafındakilerden etkilenmeyen biri olarak görmüş olsa da, Mary Jane'i bu kadar dramatik görmek onu derinden etkiledi. Pembemsi yanaklarının ve için için yanan kırmızı gözlerinin görüntüsü onu delip geçti. Ağırlığını kanepenin üzerinde kaydırdı, kadınla ilgili tüm düşüncelerini bir kenara bırakmaya kararlıydı. Yine de yapamadı. Kadının gözleri sanki ruhunun sayfalarını okuyabilir ve kalbinin gizemlerini ortaya çıkarabilirmiş gibi onu delip geçiyordu.

Parmaklarını saçlarında gezdirirken "Saçmalık," diye mırıldandı.

"Neydi o?" Devlin sordu. Yersiz konuştuğunu fark eden Harrison'ın vücudu kaskatı kesildi. "Ne saçmalıyorsun?"

"Bütün bu mesele," diye homurdandı Harrison. "Yemin ederim, Forrester Düşesi yaptığı her şeyde aşırı dramatik davranıyor. Dikkat çekmeye çalışıyor."

Theresa, "Ona karşı nazik olacaksın," diye uyardı. Harrison onunla yüzleşmek için döndüğünde güldü.

"Öyle mi?" diye karşı çıktı. "Tam olarak hangi hesaba göre böyle bir şey yapmam gerekiyor?"

"Mary Jane benim arkadaşım ve yardıma ihtiyacı var," diye açıkladı Theresa, doğrudan ona yönelttiği sert ve tehditkâr bakışlarıyla. Harrison, Theresa'nın onun gibiler tarafından kolayca haddinin bildirilebileceğini düşünmesini komik buldu.

"Forrester Düşesi'nin arkadaşım olduğuna dair bir iddiada bulundum mu? Sanmıyorum," dedi

Theresa daha dik durarak, "Sanırım onun işlerinin ne olduğu senin için fark etmez," dedi.

Devlin, Theresa'yı şöminenin yanındaki oturma koltuğuna yönlendirirken, "Pekâlâ, ikinizin de sakinleşmesi gerekiyor," dedi. "Size bir içki getireyim mi?"

Harrison, Devlin'in sorusunun karısına yönelik olduğunu bilmesine rağmen, "Ben viski alacağım," diye araya girdi.

"Forrester Düşesi şimdi hangi acıması şeyin içine düştü? Başka bir koca mı geçti?"

"Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?" Theresa'nın nefesi kesildi. "Kadın bu hayatta yeterince şey yaşadı, eminim senin yaşadıklarından çok daha fazlasını."

Devlin elindeki viski bardağını ona uzatırken Harrison gözlerini devirerek, "Bundan hiç şüphem yok," dedi. "Ama saçmalamaya devam et, umursayacağıma inanman beni eğlendiriyor."

Dikkatler artık onun patlamasının üzerindeyken, Harrison sandalyesinde arkasına yaslandı ve Mary Jane'i tamamen unutmak umuduyla viskisini yudumladı.

"Yeni Forrester Dükü her şeyini elinden almakla tehdit ediyor," diye açıkladı Theresa Devlin'e. Harrison, Devlin'in karısının üzerine titrediğini fark etti. Birbirleriyle o kadar rahattılar ki Harrison'ın aklına anne ve babası geldi. Sanki kısa bir an için onlarla birlikte oturuyor ve annesi ile babası arasındaki sevgi akışını izliyordu.

"Onunla evlenmek istiyor." Theresa'nın sesi Harrison'ı hafızasından sürükledi ve gözlerini kırpıştırarak odayı yeniden canlandırdı. Etrafına baktığında Theresa'nın başını Devlin'in koluna sokulmuş buldu. Sanki Mary Jane'in acısı Theresa'nın acısıydı.

"Charles'ın onunla evlenmek isteyip istememesi kimin umurunda? Her evlilik, içinde aşk barındıracak kadar şanslı değildir. Çoğu sadece kolaylık ve iş meselesidir," diye homurdandı Harrison boş fincanını Devlin'e doğru sallarken. Devlin'in yüzündeki ekşi ifade beklenmedikti. Harrison ayağa kalkarak küçük masaya doğru ilerledi ve fincanını hızla doldurdu.

Mary Jane düşüncelerini bir kez daha işgal ederken Harrison, "Yemin ederim, görünüşüne bakınca bir ölüm ya da başka bir trajik olay olduğunu sandım," dedi. Mary Jane'in düşüncelerinde neden serbestçe dolaşmasına izin verdiğini anlamaya çalışırken sertçe yutkundu. Mary Jane daha önce hiç zihnini meşgul etmemişti, aslında kimsenin zihninde uzun süre kalmasına izin vermemeyi hayatının misyonu haline getirmişti. Yine de zihnini yakıp kavuran o görüntüden kurtulamıyordu.

"Devlin, belki arkadaşına biraz akıl verebilirsin," dedi Theresa sert bir sesle. "Görünüşe göre empati ve merhametten yoksun."

"İki şey, leydim, bu düşüncelere kapılmaya meyilli bir erkeği dize getireceği kesin. Ayrıca, Forrester Düşesi'ne ne olacağı konusunda neden uykularım kaçsın ki?" Harrison viskisini yutarken sorduğu soru bilincini zorluyordu.

Mary Jane'i bu kadar kırılmış görmek onu neden bu kadar rahatsız etmişti? Belki de Mary Jane'in her zaman duygularını kontrol edebilen, güçlü bir birey olarak ortaya çıkmış olmasıydı. Ne de olsa o rasyonel ve mantıklı bir insandı. Bu onun hayranlık duyduğu tek özelliği idi. Yine de onu kırılmış ve kırılgan görmüştü. Çaresiz bir kadın gibi görünüyordu.

Harrison şirketinden yeni çıkardığı pek çok kızın yüzündeki ifadeyi görmüştü. Perişan ve yıkılmış görünüyorlardı. Yine de onların gözyaşlarının kendisini bu kadar derinden yaralamasına asla izin vermezdi.

"Mary Jane ve Rosemary'nin yeni Dük'ün onları rahatsız etmesine ihtiyaçları yok," diye açıkladı Theresa. "İhtiyaçları olan şey iyileşmek için zaman ve onun böyle vahşi bir adamla evli olduğunu unutmak. Ama Dük'ün ya Mary Jane'i kendisine vermesini ya da onu sokağa atmasını istemesi çok

acımasızca."

Ve işte oradaydı, içindeki dırdırın nedeni. Rosemary. Hayat maskaralığında bir seyirciden başka bir şey olmayan tatlı küçük kız. Harrison, varlığına huzursuz bir his sızarken ağırlığını kaydırdı.

Harrison, "Sanırım bu konuşma çok yorucu oldu," dedi ve boş bardağı yerine koydu. Devlin ve Theresa'ya baktı, kendini daha uzun göstermek istercesine ceketinin eteklerini çekti. "Sanırım ben gideceğim."

"Eve sağ salim dön," dedi Devlin ve Harrison'ın elini sıkmak için karısını kucağından bıraktı.

"Evet, neyse ki atım yolu biliyor," diye kıkırdadı Harrison kuru bir sesle. Theresa ve Devlin'in sesleri duyulmaz olunca hızla odadan çıktı. Kapıya doğru yürürken merdivenlere baktı ve herkesin Mary Jane için neden bu kadar endişelendiğini merak etti. Ne de olsa Harrison kadının kendi işlerini halledebileceğini biliyordu. Daha da güçlü bir kişiliğe sahip, güçlü bir bireydi. Eğer rahmetli kocasıyla başa çıkabilseyse, yeni Dük'ün karşısına çıkaracağı her şeye de katlanabilirdi.

Meseleyi geçiştirmeye kararlı olan Harrison eve doğru yola koyuldu. Zihninin ertesi gün yapılacaklar listesiyle oyalanmasına izin verdi ve hatta eve döndüğünde yatak odasında kimin olacağını bile düşündü. Bir yanı, yatağındaki kürklerin arasına sokulmuş olan güzel Anabelle'in orada olmasını umuyordu. Bu düşünce onu heyecanlandırdı ve beklentisi arttıkça atını daha hızlı sürdü. Harrison aklına gelen düşünceleri kovabilmesinin tek bir yolu olduğunu biliyordu ve Anabelle'le yatma fikrinin tadını çıkarırken dudaklarını yaladı.

"Bu kadar çabuk mu döndün?"

Harrison başını çevirdiğinde büyükannesinin kendisine doğru geldiğini gördü, etrafına bakarken yüzünde bir çatıklık vardı.

"İyi akşamlar Büyükanne," dedi Harrison, ikinci kez bakmadan yanından geçip giderken. Orada

Olmak istediği tek bir yer vardı, o da kesinlikle büyükannesiyle birlikte fuayede olmak değildi.

"Konuşmamız gerek Harrison."

"Hayır, konuşmuyoruz. Benimle yapmak istediğiniz konuşmanın zaten tamamen farkındayım ve bir akşam için kendimi boş gevezelikler için yeterince zorladım."

Büyükannesi bastonunu taş zemine çarptı. Çatırtı Harrison'ın vücudunda bir ürperti yaratarak durmasına neden oldu.

"Bu aileye karşı tek bir görevin var, bir varis yetiştirmek."

"Bunun için bir eşe ihtiyacım var," diye alaycı bir şekilde kıkırdadı Harrison.

"O zaman bir tane bul." Sesi malikânenin taş duvarlarında yankılandı. Harrison onun tiz sesinin hizmetkârların kulaklarına gidip gitmediğini merak etti. "Babamın mirasının kindar bir çocuk yüzünden küçüldüğünü görmeyeceğim."

Harrison burnunun kenarını sıkarak büyükannesine döndü. "Sırf bu dileğin gerçekleşmesin diye bu evi ve içindeki her şeyi yakıp kül ederim. Bunu sana kaç kere söyledim bilmiyorum ama istediğini sana vermeyeceğim. Evliliğe ya da babalığa zorlanmayacağım."

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi inatçısın. Bu geceki gezinizin verimli geçmesini umuyordum. Ama hizmetkârların bana söylediklerine bakılırsa, senin için neyin iyi olduğunu bildiğinden çok annene benziyorsun."

Büyükannesine duyduğu kızgınlık ve öfke içinde büyürken Harrison çenesini büktü. "İyi geceler, Büyükanne. Ve sana hatırlatmak isterim ki, bana söyleyeceğin hiçbir şey bu konudaki fikrimi

değiştirmeyecek. Sen öleceksin ve ben de adımın benimle birlikte ölmesine izin vereceğim."

Harrison boynundaki kravatu çekiştirerek basamakları hışımla çıktı. İsteddiği tek bir şey vardı, geceyi yeniden yoluna sokmak için buna ihtiyacı vardı. Anabella'nın şehvetli gözleri içini yakıyor, onu yatağına doğru hızla sürüklüyordu. Yatak odasına adım attığında hayal kırıklığı -ve biraz da açıklanamayan bir rahatlama- tüm vücudunda titreşti.

Oda sessizdi, sadece odada yanan ateşin yumuşak çıtırtıları duyuluyordu. Soyunarak soğuk, boş yatağına girdi ve kendine hayal gücünün, özellikle de sonucundan emin olmadığında, kendisini terk etmesine izin vermemesi gerektiğini hatırlattı. Gözlerini kapattığında yatağını ve rüyalarını işgal edecek birini bulmayı ummuştı ve bulmuştu da.

Mary Jane.

Yanaklarındaki kızarıklık, vahşi, ateşli gözleri onu rahatsız ediyordu. Sert bakışlarına rağmen çok savunmasız ve küçük görünüyordu. Harrison yataktan fırladığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu beklenmedik bir şeydi."

Onunla ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışarak odaya göz gezdirdi. Yine de ne yaparsa yapsın, kadın bir diken gibi yanı başındaydı, her dönüşünde onu rahatsız ediyor ve acı veriyordu.

"Bu iş **çığı**rından çıkıyor," diye homurdandı, kabartmak için yastığa vurup içine gömülürken. "O beni ilgilendirmez."

Harrison gözlerini sıkıca kapattı. Tüm düşünceleri bir kenara itmeye çalışırken görüşünü küçük ışık lekeleri kapladı. Kaslarındaki gerginliğin azalmasına izin veren Harrison nefes alış verişine odaklandı.

Uykunun gelmesi uzun sürmedi. Kendini yatağa uykuya dalar gibi değil, kütüphanede otururken buldu,

Devlin kendi kendine tutarsızca mırıldanırken bir kitabı karıştırıyordu. Kütüphane pusluydu. Sanki odaya bir bulut çökmüş gibiydi. Yumuşak, narin bir ses odanın içine süzülerek Harrison'ın kulağını yakaladı. Kitabı yerine koydu ve Devlin'e baktı.

"Bunu duyuyor musun?" Devlin kulağını kapı aralığına dikerek sordu.

"Hayır," diye yalan söyledi Harrison, kitabını tekrar eline alarak sesi bastırmaya çalıştı. Sesin ne olduğunu daha kendisine söylenmeden anlamıştı. Bu ses ona çok tanıdık geliyordu. Ağlama. Kederli türdendi, annesi öldüğünde kalbinin yaptığı türdendi.

Devlin, "Hemen döneceğim," dedi ve hızla odadan çıktı. Arkadaşının kendisini terk etmesine sinirlenen Harrison ayağa kalktı. Koridordan geçerken ses daha da yükseldi. Göğsü sıkıştı ve kalbi küt küt atmaya başladı. İçgüdüsel olarak tam olarak ne bulacağını biliyordu ama görmek istememesine rağmen ona doğru çekiliyordu.

Harrison kendi kendine, "Herhalde sevgilisinin gideceğini öğrenen bir hizmetçi," diye düşündü. Oturma odasındaki manzara karşısında şaşkına dönerek durdu. Ağlayan bir hizmetçi, uşak ya da metres değil, Mary Jane'di. Milyon yıl geçse de görmeyi beklemediği bir manzaraydı bu. Başını eğmiş, Theresa'nın omzuna yaslamıştı.

"Bu doğru olamaz," dedi Harrison kendi kendine, kapının çerçevesine tüneyip manzarayı seyrederken. "Mary Jane ağlamaklı küçük bir kız değil. Cesur, inatçı ve dik kafalı biri. Bu şekilde ağlamasını gerektirecek ne olmuş olabilir ki?"

"Bir insan nasıl bu kadar zalim olabilir anlamıyorum," diye sızlandı Mary.

Yapabilirim.

"Evet, çok iyi biliyorsun, değil mi evlat?" Harrison başını çevirip onun

Büyükanne bastonunun üzerine eğilmiş, boncuk gözleri gözlerini yutan koyu halkaların arasından ona bakıyordu.

"Hayır," diye soluk soluğa yataktan fırladı Harrison, alnından ter damlıyordu. Şöminedeki ateş çatırdayıp patlarken hızlı nefesler aldı. Göğsünü tutarak hızla atan kalbinin çılgınca çarptığını hissetti. Büyükannesinin görüntüleri kayboldu ama kırmızı gözlü Mary Jane zihninin derinliklerine kazınarak diğer her şeyi bulanıklaştırdı.

"Bu böyle olmayacak," diye mırıldandı Harrison. "En iyisi bunu hemen yatağa atmak."

Battaniyeleri üzerinden atan Harrison yataktan kalktı ve hızla giyindi. Yatağının başucundaki mumu aldı ve yakmak için bir kibrit çaktı. Elindeki fenerle karanlık ve gölgeler arasında ilerledi. Saatin kaç olduğu belli değildi ama umurunda değildi. Onu görmeli ve zihnindeki dırdırı dindirmeliydi.

Harrison ahıra doğru ilerlerken, "Korkacak bir şey olmadığını görmesini sağlayacağım," diye mırıldandı.

"Efendim?" Seyis çocuk karyolasından fırladı. Gözlerindeki uykuyu silerken çocuğun dağınık saçları arasında saman dalgalanıyordu.

Harrison, "Hemen bir atın hazırlanmasını istiyorum," diye bağırdı.

"Saat kaç?" diye sordu çocuk, mumun loş ışığına alışmaya çalışırken.

"Bunun bir önemi yok, şimdi gitmeliyim," dedi Harrison, çocuğun Harrison'ın emrettiği şeyi yapacak kadar uyanması için sabırsızca ayağını yere vurarak.

"Hemen hallediyorum," dedi çocuk ağır ağır eyerlerin yerleştirildiği yere doğru ilerlerken

depolama için.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Harrison. "Sen uyumaya devam et, ben kendim yaparım." Harrison eyeri yerine oturtmak ve atı ağzına sokmak için çabaladı.

Harrison mumu çocuğun eline tutuşturdu ve ata bindi. Atı ahırın kapısına doğru çevirerek başını kapıya doğru uzattı. Çocuk kapıları açmak için çabaladı. Harrison bir açıklık görür görmez ona doğru hücum etti.

"Öyle ya da böyle dinleneceğim," dedi Harrison, işkence gören zihnini yatıştırmak için sisli gecede ilerlerken.

BÖLÜM 3

Koyu turuncu alevler kütüğün etrafında dans ediyor, uzun *ve* kasvetli gölgeler etrafa yayılıyordu.

oda. Mary Jane dikkatle hareket edişlerine baktı, çok hassas ama bir o kadar da tehlikeli. Zihni bir vızıltı halindeydi ve bedeni huzursuzdu. Charles'ın çelik gibi gözleri düşüncelerini delip geçiyor, onu şüphe ve belirsizlikle rahatsız ediyordu.

Saate baktı ve sarkacın cam kafesinde sallanışını izledi. Bir yanı onun için üzülmekten kendini alamadı. Ne de olsa o da kapana kısılmanın, hareket edememenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Mary, kocası öldükten sonra kendisine ne olacağını pek düşünmemişti. Ailesiyle birlikte olacağına inanıyordu ama kocası ona evi ve biraz para bıraktığında, bu isteyebileceğinden çok daha fazlasıydı. Yine de bunun Rosemary'nin eğitimini sürdürmesi için yeterli olmadığını biliyordu.

Mary Jane derin bir iç çekti ve sinirlerini yatıştırmak için kendine bir içki doldurmak üzere küçük masaya doğru yürüdü. Kristal bardaklara bakarken sertçe yutkundu. Bunlar düğün gecesinin hediyesiydi ve evliyen pek içki içmezken, dul kalmanın beklediğinden çok daha stresli olduğu anlaşılıyordu.

"Anne?" Rosemary'nin tatlı sesi odaya süzülerek Mary Jane'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Aniden arkasını döndüğünde kızının geceliğiyle ayakta durduğunu ve bir koluyla yıpranmış oyuncak ayıyı tuttuğunu gördü.

"Rosemary, ne yapıyorsun?" Mary Jane kızının yanına koşarken sordu. "Yatakta olmalıydın."

Rosemary gözlerindeki uykuyu silerken, "Kötü bir rüya gördüm," diye fısıldadı.

"Tatlım, kötü bir rüya gördüğün için üzgünüm. Ama sana söz veriyorum, endişelenecek bir şey yok," dedi Mary kızını kollarının arasına alarak. Rosemary başını Mary'nin omzuna yasladı. Çocuk ağırdı ama Mary buna hiç aldırmadı. Kızının üzerine titrediği günleri özlüyor ve bunu tekrar yapabilmek için her fırsatın tadını çıkarıyordu.

"Bana anlatmak ister misin?" Mary kucağında kızıyla koridorda ilerlerken sordu. Hâlâ somurtmakta olan birkaç hizmetçi dışında ev sessizdi.

"Hayır," diye mırıldandı Rosemary, neredeyse bir kez daha uykuya yenik düşmüştü. Mary kızının bu haldeki masumiyetine gülümsemekten kendini alamadı. Kızının uzun saçlarını tarayıp tombul küçük yüzünü ve pembe yanaklarını gördüğünde yüreği kabardı.

Mary Jane, Rosemary'yi odasına götürüp yatağa yatırırken, "Her şey yolunda canım," diye fısıldadı. Mary Jane yorganı üzerine çekerken Rosemary hiç vakit kaybetmeden yastıklara sarıldı. "Dinlen ve tatlı şeyler hayal et. Sen dinlenirken sana zarar gelmemesini sağlayacağım."

Mary Jane geri çekildi ve çocukken dadısının kendisine söylediğini duyduğu büyüleyici bir ninniye mırıldanmaya başladı. Narin melodinin odayı doldurmasına izin vererek ileri geri sallandı ve odadan çıkmadan önce kızının ağır nefes alışını duyana kadar bekledi.

Alnını kapıya dayayan Mary Jane, keskin bir iç çekerek günün çılgınlığından bir an olsun uzaklaşmaya çalıştı. Gözlerini açtığında kararını vermişti. Charles konusunda ne yapacağına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, zamanın kendi tarafında olmadığını biliyordu. Üç gün böylesine önemli bir karar vermek için yeterli bir süre değildi.

Mary Jane kızının odasından çıkarken hizmetkârlardan biri, "Affedersiniz," diye soluk soluğa bağırdı. Durdu ve sanki kırbaçlanmak üzereymiş gibi diz çökmüş adama baktı.

"Evet, Simeon, ne oldu?"

"Lord Lindburg aşağıda," diye mırıldandı Simeon. "Ona aramak için çok geç olduğunu söyledim ama ısrar etti."

"Peki şimdi nerede?" Mary Jane öfkeden kudurdu. Öfkesini zavallı hizmetçiden çıkarmamaya çalışırken dudakları düz bir çizgi halinde gerildi. Ne de olsa Harrison'ın kaba olması ve sınırları hiçe sayması onun suçu değildi.

"Fuaye, hanımefendi. Merdivenlerden çıkmasına izin vermezdim," diye cevap verdi Simeon sinmiş bir halde. Mary Jane elini onun omzuna koydu ve kısa bir gülümsemeyle ona baktı.

"Teşekkür ederim ama lütfen Lord Lindburg'a ziyaretçi kabul etmek için çok geç olduğunu söyleyin. Bu duruma uygun giyinmedim bile," dedi Mary Jane sesini alçaltmaya çalışarak. İsteddiği son şey Rosemary'nin tekrar uyanmasıydı. Zavallı çocuk bir gün için yeterince heyecan yaşamıştı.

"Evet, hanımefendi." Simeon koridorda koşuşturdu ve sessizce merdivenlerden indi. Meraklanan Mary Jane parmaklıklara basıp fuayeye baktı. Açık alan sessizdi ve Simeon'un geç gelen ziyaretçi için yakmış olması gereken birkaç mum dışında çok az ışık vardı.

"Ahlaksız olup olmaması umurumda değil, daha önce böyle şeyler görmedim değil." Harrison'ın sesi kendi seviyesine kadar yükselince Mary Jane'in nefesi kesildi. "Şimdi ona burada olduğumu söyle, yoksa bu merdivenlerden çıkıp ona kendim haber veririm."

"Lütfen sesinizi alçaltır mısınız?" diye azarladı Mary Jane, bornozuna sarılıp gölgelerle kucaklaşarak zemin kata inerken. "Uyuyan bir kızım var ve onu uyandırmanıza izin vermeyeceğim. Şimdi bana bu saatte evimde ne aradığınızı Tanrı aşkına söyleme nezaketini gösterir misiniz?"

"Seninle konuşmam gerek," dedi Harrison, gözleri bir miktar endişe ve kızgınlıkla Simeon'a kayarken.

"Böyle bir şey duyulmamış," dedi Mary Jane, öfkesinin dişlerinin arasından sızmasına izin vererek. "Söyleyecek bir şeyin varsa sabaha kadar bekleyebilirsin."

Harrison uzanıp Mary Jane'in kolunu tutarken, "Hayır, olamaz," dedi. Harrison onu sol taraftaki koridora doğru çekerken Mary Jane'in gözleri büyüdü.

"Bırak beni," diye kaşlarını çatarak adamın parmaklarına vurdu. Oturma odasının kapıları açıldı ve Harrison sanki buranın sahibiymiş gibi içeri daldı. "Neden- hiç yapmadım!"

Harrison, "Evet, yaptınız, bunu ikimiz de biliyoruz," diye tersledi.

Mary Jane ona kaşlarını çatarken içinde öfke kaynıyordu. Düşünceleri rahmetli kocasına kaydı. Harrison onu sessiz bir odaya çekerken göğsünde korku fokurdadı. "Bu yüzden mi geldin? Gerekli cezayı vermek için mi? Seni hemen buradan attıracağım."

Harrison kapıları çarparak kapatırken, "Hayır, yapmayacaksın, yoksa seni buraya sürüklememe izin vermezdin," dedi ve onu kendisiyle birlikte odaya hapsetti. Onu incelerken kalbi küt küt atıyordu. Hareket edişinde bir aciliyet hissi, gözlerinde onu hazırlıksız yakalayan bir vahşilik vardı. Ona bakmak onu hem eğlendiriyor hem de dehşete düşürüyordu.

"Benimle alay etmeye mi geldin?"

"Daha önce seni bu kadar üzen neydi?" Harrison yüzünü dönerken sordu. Soru bir tokat gibiydi. Mary Jane'in kaşları kalktı.

"Neden umursuyorsun ki? Sarhoş musun, o yüzden mi bu saatte buradasın? Git evinde ayıl ve beni rahat bırak."

"Hayır, bana daha önce neyin yanlış olduğunu söylemelisin."

"Bu sizi ilgilendirmez efendim." Mary Jane kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. Derin nefesler alarak onun davetsiz misafirliği karşısında kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Theresa ve Devlin senin Charles ile evleneceğinden bahsetti, bu doğru mu?"

Mary Jane başını salladı ve omuzlarını düşürdü. "Bu yüzden mi buradasın? Beni kızdırmak için mi? Bana eziyet etmek için mi? Sebep her ne olursa olsun fark etmez. Senin ya da herhangi birinin bana atacağı her şeyden çok daha kötüsüyle başa çıktım. Ve eğer bir an için bile o iğrenç adamlarla evleneceğimi düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

"Anladığım kadarıyla bunu yapmazsanız her şeyinizi kaybedeceksiniz. Ama anladığım kadarıyla Charles'a karşı herhangi bir sevgi beslemiyorsun?"

"Neden bana böyle bir soru sordunuz ki? Adamı çok az tanıyorum. Ve hiçbir şey kaybetmeyeceğim."

"Sadece soruya cevap ver," diye homurdandı Harrison.

"Hayır, tamam, duymak istediğin bu muydu? Ona ya da başka bir erkeğe karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Hayatımda zaten zalim bir kocayla uğraştım ve inan ki kendimi tekrar o duruma sokmak için acelem yok. Ama senin böyle bir şeyi anlayabileceğinden şüpheliyim."

"Bu ne anlama geliyor?" Harrison başını eğip Mary'ye ters ters bakarken sordu.

"Hakkınızdaki her şeyi biliyorum efendim. Kadınların kalplerini ele geçirmeye kararlısınız ama ellerini asla. Bir an için bile kim ya da ne olduğunuzu bilmediğimi düşünmeyin."

"Peki ben neyim?" Harrison bir adım daha yaklaşırken tersledi. Mary, Harrison'ın vücudunun sıcaklığının kendisine çarptığını hissedebiliyordu ama onun sert yakışıklılığından etkilenmeyi ya da öfkesini bastırmayı reddetti.

"Bir çapkın," diye tısladı Mary. "Ve senin gibi bir adamın bu saatte bir bayanı ziyaret etmesinin tek bir nedeni vardır."

Harrison kaşlarını kaldırdı, ona bakarken gözleri parlıyordu. "Ha. Balmumu kaplı eldivenlerim olsa bile sana dokunmazdım."

"O zaman git," dedi Mary. "Ve git şu anda taciz edecek başka birini bul. Tükendim Lord Lindburg. Günün olayları yüzünden tamamen harap olmuş durumdayım ve bu saatte buraya gelmeniz gecemi tamamlıyor."

"Elbette öyle," dedi gözlerinde Mary'nin öfkesini daha da artıran bir parıltıyla. "Göreceksiniz ki ben tüm sorunlarınızın cevabı olabilirim."

"Gerçekten bu kadar kibirlisin, değil mi? Nasıl olur da benim sorunlarımın çözümü olabilirsin, beni neyin rahatsız ettiğini bile bilmiyorsun." Öfke içini yakıp kavuruyordu. Theresa aracılığıyla Harrison'ın nasıl bir adam olduğunu yeterince duymuştu ve başka zaman olsa onu dürtmekten zevk alırdı. Ama yorgundu.

"Üç gününüz olduğunu ya da sokaklarda olacağınızı biliyorum. Bilmediğim şey ise size verilen koşulların ne olduğu."

Mary Jane, Harrison'ın sorularından bıkmış bir halde burnunun kenarını sıktı.

"Charles'ın size verdiği şartlar belli mi?" Harrison tekrar sordu, sesi sertleşmişti.

"Bilmiyorum," dedi bıkkın bir öfkeyle.

"O halde başka biriyle evlenmeniz mümkün mü?" Harrison sordu.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi? Evlilik benim için bir seçenek değil. Tekrar o yaşam tarzına boyun eğmeyeceğim. Ben..." Mary Jane durakladı ve önceki evliliğine dair görüntüler zihninde titreşirken omuzlarını geriye attı. Acı, eziyet, hepsi onu ele geçirmekle tehdit eden bir ateş gibi geri geldi. Sertçe yutkundu, gözlerini Harrison'a dikti ve başını iki yana salladı.

Evlilik kelimesi boğazında düğümlenirken, "Yeniden evlendim," diye devam etti.

Harrison başını salladı. "İkimiz de onu geri çevirirsen geleceğinin sınırlarında nelerin belireceğini biliyoruz."

Mary tökezleyerek geri çekildi ve kanepenin kenarına tutundu. Parmakları kumaşın içine gömüldü. Theresa'ya bu şekilde ihanet ettikten sonra onunla bir daha konuşup konuşmayacağından emin değildi. Eğer Theresa sırlarını en büyük düşmanına anlatmaya hazırsa, o zaman onu arkadaş olarak görmeyi hemen o anda bırakmalıydı.

"Demek bu yüzden buradasın, mutsuzluğumdan zevk almak için. Lordum, kararımı vermek için üç günüm var ve o adamla evlenmem için zorlanmayacağım, taciz edilmeyeceğim ya da baskı altında tutulmayacağım."

"Böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi Harrison. Yüzündeki sırıtma sadece alevleri

Mary'nin öfkesine.

"Evinize gidin Lord Lindburg ve beni rahat bırakın. Burada bir dakika daha durmayacağım, böylece sen de benim zorlamamdan zevk alabilirsin."

Harrison, "Ben asla bir başkasının sefaletinden zevk almam," diyerek Mary Jane'in kaşlarını şüpheyile çatmasına neden oldu. Mary Jane ondan kurtulmaya ve kapıya doğru kaçmaya çalışırken Harrison ellerini havaya kaldırdı. Mary Jane'i kolundan yakaladı ve bir kez daha odanın içinde köşeye sıkışana kadar etrafında döndürdü.

Mary kapıya doğru bir hamle daha yapmaya çalışırken, "Pekâlâ, eğer durum gerektirseydi belki yapardım," dedi. Mary'nin hamlesine karşılık verdi. "Ama bu yüzden burada değilim. Peki ya sana sorununu çözebileceğimi söylesem?"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Mary Jane ellerini kalçalarına koydu ve Harrison'a ters ters baktı. "Beni hizmetinize almayı çok isterdiniz, değil mi?"

Harrison'ın gözleri kısıldı ve kız, dudaklarının ne kadar dolgun olduğunu, hayal kırıklığının ince çizgisi içinde kaybolana kadar fark etmemişti. Kartlarda yanıldığını anladığına dair görüntüler kısa bir süre için zihninde titreşti. Boğazını temizledi ve görüntü zihninden kayboldu. Neden orada olduğunu hatırladığında içinde yeni bir öfke patlaması oldu.

"Sana bu zevki tattırmayacağım. İstedğin türden iyilikleri duydum ve senin parmağının altında olmayacağım." Odadan ve konuşmadan kaçmaya çalışarak kapıya yöneldi ama adam yolunu kesti.

"Bana bir iyilik borcun yok, aslında biraz durup dinlersen, bunun benim olduğu kadar senin de yararına olduğunu göreceksin," diyerek onu kapıdan geri çevirdi.

"Gerçekten Lord Lindburg, siz sorunlu bir adamsınız. Neden sizin için bir şey yapacağımı düşündünüz ki?"

Kaba ve kabullenmişsiniz. Sadece kendini ve dünyanın senin için nasıl eğilip bükülebileceğini düşündün. Burada düşünmem gereken bir kızım var ve onu senin üç metre yakınına yaklaştırmayacağım." Mary Jane, bir kez daha kapı aralığını denemek için sola doğru fırladı. Sanki yine beş yaşındaydı ve kovalamaca oynuyordu. Ama bu kez, nefret ettiği bir adamla bir odada kapana kısılmak niyetinde değildi.

"Mary Jane Higgins," diye yükseldi Harrison'ın sesi, kapıya yönelip çekerek açarken. "Sana evlenme teklif etmeye geldim."

Mary Jane olduğu yerde durdu. Harrison'ın sözleri kulaklarında bir çan gibi çınlarken kalbi küt küt atmaya başladı. En çılgın düşüncelerinde bile Harrison'ın dudaklarından böyle bir cümlenin çıkacağını beklemiyordu.

"Pardon?" Mary yüzünü ona döndüğünde nefesi kesildi. Adamın ifadesi karşısında şoke olmuş ve silahsızlanmış bir halde bir açıklama bekledi. Harrison ona bir adım daha yaklaşarak aralarındaki boşluğu doldurdu ve başını eğdi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken yüzündeki sırıtış sinsice gerildi. O kadar yakın durmuştu ki Mary Jane onun vücut ısısının bornozunun içinden geçtiğini hissedebiliyordu. Sessizlik onu sağır ederken sertçe yutkundu.

"Beni duydun," dedi o kadar alçak sesle ki, kadın onun baştan çıkarıcı ses tonundan ürperdi. "Seninle evlenmek istediğimi söylemeye geldim. Ve eğer bir an için beni kışkırtmamaya çalışırsan, belki bunun senin için de ne kadar faydalı olacağını görürsün."

BÖLÜM 4

*H*arrison, Mary Jane'in kapıyı yavaşça kapatıp geri dönmesini izlerken nefesini tuttu. onunla yüzleşmek için döndü. Daha dik durarak kadının gözlerinin kendisiyle buluşmasını bekledi. Gözyaşlarının kızarıklığı çoktan gitmişti ve savunmasız, yaralı bir kadın yerine, ona kötü niyetle ve aşağılayarak bakıyordu.

"Şimdi çok içtiğini anlıyorum," diye kıkırdadı kuru bir sesle.

"Beni bir dinle," dedi Harrison, sanki uçurumda duran, düşmeye hazır ve kendisini düşmekten kurtarması için ona ihtiyacı olan kendisiymiş gibi ellerini ona doğru kaldırarak.

"Oh, sanırım yeterince sessiz duydum. Eve git ve ne içtiysen uyu," dedi Mary ve kapıyı bir kez daha açtı.

"Beş dakika," dedi Harrison. "Söyleyeceklerim hoşuna gitmezse giderim. Ama bana sadece bir dakika verin."

Mary Jane dikkati başka yöne kayarken dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. Harrison, ona daha fazla zaman ayırmayı düşünürken kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordu.

"Sana saat ikiyi vurana kadar süre veriyorum," dedi. Harrison kapıya doğru koştu ve kapıyı **kapattı**. Kendini dengelemek istercesine derin bir nefes aldı. Bu fikrin saçma olduğuna inandığına şüphe yoktu.

ama yine de

o kadar zekiceydi ki, bunu neden daha önce düşünmediğini merak etti. Belki daha önce çok üzgün görüldüğü için, belki de büyükannesinin tiz ve boş tehdidiydi. Ciğerlerini havayla doldurarak ona yaklaştı ve parlak bir gülümsemeyle ona baktı.

Harrison, Mary'yi sandalyeye götürüp oturturken, "Şimdi beni dinle," dedi. Mary'nin gözleri ona kilitlenmişti, şüpheli ve soğuktu.

"Charles'ın seni istediğini biliyorum. Ayrıca sizi ve kızınızı evinizden atmak istediğinin de farkındayım. İstedığınız bu olduğunu sanmıyorum, aksi takdirde şu anda bu sorunu çözmenin bir yolunu bulmaya çalışmak yerine uyuyor olurdunuz."

"Peki uyanık olduğumu nereden biliyorsun?" Mary Jane bornozunun yakasını çekiştirerek sordu. Nefesi kesildi ve Harrison başını eğip ona dik dik baktı. Ona olmadığını söylemesi için meydan okuyordu.

"Dediğim gibi, eğer benimle evlenirsen, o zaman bu durum tartışmalı hale gelir."

"Sen ciddi aklını mı kaçırdın? Bu gece ne kadar içtin? Gerçekten senin gibi bir adamla evlenebileceğime inanıyor musun?"

Harrison ellerini havaya kaldırarak, "Aramızda farklılıklar olduğunu anlıyorum, bu da durumu ideal hale getiriyor," dedi.

"Peki bu anlaşmadan tam olarak ne elde ediyorsun?" Mary kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu. Harrison sırtıtmaktan kendini alamadı. Sorusu hayır anlamına gelmiyordu ve gözlerindeki parıltıdan merak ettiğini anlamıştı. Sertçe yutkundu ve kendini düzeltti.

"Bir erkek sırf bu yüzden bir şey yapamaz mı?"

"Söz konusu sen olduğunda, hayır. Her zaman bir art niyetin var."

Harrison dudaklarını birbirine bastırdı. Bu kadının onu nasıl bu kadar iyi tanıdığını anlayamıyordu. Ama aralarındaki husumet onun da işine yarayabilirdi, hatta belki onun da. Mary'nin burnunun kırışması kıkırdama isteği uyandırdı. Mary onu şaşırtmakta asla başarısız olmamıştı ve şimdi bile, Mary'nin sırtının köşeye dayandığını bildiği halde, hiç durmadan ilerlemeye devam ediyordu.

"Farkında mısın bilmiyorum ama ben de seninle aynı durumdayım," dedi Harrison ellerini kalçalarına koyup odanın içinde volta atarken.

"Zaman geçiyor," dedi Mary. Harrison saate baktı. Bu anlaşılmayı yapmak istiyorsa gerçeği kullanması gerektiğini biliyordu.

"Peki, tamam," diye homurdandı. "Büyükanmem evlenmem için ısrar ediyor. Bu hiçbir zaman yapmak istediğim bir şey olmadı, özellikle de senin gibi bir kadınla. Ancak, ikimiz de kendimizi ikimizin de faydalanabileceği çok ilginç durumların içinde bulduk."

"Sanırım bütün gece söylediğin ilk doğru şey bu olmalı," diye karşı çıktı Mary, koltuğunda kıpırdanıp onu incelerken.

"Gerçek şu ki, ben büyükanmemi sırtımdan atmak istiyorum. Sen de Charles'ın yakandan düşmesini istiyorsun. Eğer evlenme niyetimizi açıklarsak, ikimiz de istediğimizi elde ederiz."

"Mantık evliliği istiyorsun, öyle mi?"

Harrison öfkeyle, "Evet," diye açıkladı. "Kocanın sana bıraktığı para sende kalacak ve korku içinde yaşamayacaksın, ben de hayatımı uygun gördüğüm şekilde yaşayabileceğim. Sen kızının eğitimine odaklanabilirsin, ki evlendiğimizde bunu seve seve karşılayacağım, yeter ki benden değişmemi

bekleme."

Mary başını salladı. "Bu dünyada seni değiştirebilecek tek bir kadın bile yok."

"O zaman anlaştık mı?" Harrison ellerini dua eder gibi birleştirirken sordu.

Saatın çanları odanın içinde çınılıyordu. Mary ağırlığını kaydırdı ve saate baktı. Sanki onun hayal kırıklığını anlamış gibi dikkati tekrar Harrison'a kaydı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi parmağını dudaklarına götürerek. "Benimle evlenmek istiyorsun ama sadece kâğıt üzerinde kalsın diye mi?"

"Evet," diye yanıtladı Harrison.

"Tüm bunların nedenini hâlâ anlamış değilim," dedi bakışları yoğunlaşırken. "İnanın bana, bir evliliğe zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi biliyorum, ama sizin önerdiğiniz şey-"

"İkimiz için de çözüm bu. Büyükanneimin dırdırı kesmesini sağlayacağım, sen ve kızın güvende olacaksınız. Ve hayatlarımızı ayrı ama birlikte yaşayabiliriz. Bu bir kazan-kazan. Sana aşık olmamın mümkün olmadığını biliyorum ve senin de aniden bana karşı bir şeyler hissedeceğinden şüpheliyim," dedi Harrison parmaklarını göğsüne bastırarak. Bu fikir ona aptalca gelmişti. Tek yapması gereken Mary Jane'in bunun kendisi için ne kadar faydalı olacağını görmesini sağlamaktı.

"Peki ya ileride birlikte olmak istediğim birini bulursam ne olacak?" diye sordu.

Harrison başını eğdi. "O zaman bu ilişkiyi sürdürmek için benim onayımı alırsın. Anlamıyor musun, bu sadece bir amaç için bir araç."

"Peki ya sen? Bu, kadınınla evin içinde gösteriş yapacağın anlamına mı geliyor? Bunun Rosemary'ye ne göstereceğini düşünüyorsun? İsteyeceğin son şey, bir erkeğin, bir kocanın

malikanenin etrafında hanımıyla zıplayarak duygusuzlaşıyor."

"Asla öğrenemeyecek," dedi Harrison.

"Garip bir şey görmeyeceğini garanti edemezsiniz. Ya gecenin bir yarısı su içmek için kalkarsa? Ya da bir kabus görüp beni bulmaya geldiğinde koridorlarda garip bir kadının dolaştığını görürse? Yaralanır. Ona bunu yaşatmayacağım. Kocasının onu seveceğini ve onurlandıracağını bilmeli. Peki ya yeminler?" Mary parmaklarını saçlarında gezdirdi. Harrison ona yaklaştı ve ona bakmak için eğildi.

"Bütün bunları halledebiliriz," dedi kocaman sırtarak. Mary'nin bu fikre bu kadar açık olduğuna inanamıyordu. Onu geri çevirmemiş olması iyiye işaretti. Ama Mary'ye bunun en iyi yol olduğunu kanıtlayacak bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Hâlâ aklını kaçırdığını düşünüyorum," dedi Mary.

"Bu bir hayır değil ve hesaplarıma göre iki, on beş, yani belki de içinde bunun iyi bir fikir olabileceğini söylemeye çalışan bir sezgi büyüyor."

"Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım var," dedi Mary uzun ve dayanılmaz birkaç dakikanın ardından. "Ve şimdi acele ve hızlı kararlar vermenin zamanı değil. Geç oldu ve ben hâlâ bunun sarhoş bir adamın saçmalıkları olduğunu düşünüyorum."

Harrison ayağa kalkarken kıkırdadı. "Sizi temin ederim leydim, bu planı enine boyuna düşündüm. Her yönden ve içine dalmak istediğiniz her saat için mükemmel. Ama dilerseniz sizi düşüncelerinizle baş başa bırakayım. Ama ikimiz de biliyoruz ki karar vermek için sadece birkaç günün var. Sadece bilmeni isterim ki, eğer arzu edersen senin için başka bir seçenek daha var."

"Evinize gidin Lord Lindburg. Bütün evin bu gece birlikte geçirdiğimiz zamanı komplo haline

getirmesine ihtiyacım yok. Bu

Sabah olduğuunda Dük hakkında konuşuyor olacaklar."

"Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorsunuz Düşes," dedi Harrison gözleri parlayarak. "Ama ben gidiyorum."

Harrison kapıya doğru ilerledi. Gömleğini düzelitti, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve karanlık koridora çıktı. Kalbi göğsünde çarpıyordu. Kadının evet diyeceğinden emin olmasa da, en azından planını ona açıkladığı için kendini biraz daha iyi hissediyordu. Şimdi tek yapması gereken beklemektir.

Evine dönüş yolculuğu yavaş ilerliyordu. Düşünceleri Mary Jane'e kayıyor ve sallanıyordu. Bir yanı onun kendisini geri çevirmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Bu konuyu ona açmasının tek nedeni buydu. Nasıl tepki vereceğini bilmek ve bunun kendi fikri olduğunu düşünmesine izin vermek planının bir parçasıydı. Beklemediği şey ise kızın bunu iyice düşünmesi gerektiğiydi.

Ahıra doğru atını sürerken kendi kendine, "Bu aptalca değil," diye mırıldandı. "Hayır demesine imkân yok... yoksa var mı? Elbette Mary Jane bir boşluk bulacaktır, olayları yanlış açıdan görmesine neden olacak bir madde."

Dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı ve attan indi. Dizginleri en az ayrıldığı zamanki kadar uykulu olan seyise teslim eden Harrison malikâneye geri döndü. Alt dudağını çiğnedi, tüm açıları düşündü ve sonunda başını salladı.

"Hiçbir boşluk yok. Evet diyecek," diye fısıldadı neşeyle. "Bundan eminim. Ya ben ya Charles ve Charles'ın ona böyle huzurlu bir hayat sunacağından şüpheliyim."

Harrison odasına döndü ve günün yorgunluğuyla yatağına uzandı. Uyandığında evlenme teklif edeceğini hiç düşünmemişti. Elbette, bırakın Mary Jane'i, hiç kimseye evlenme teklif edeceğini de düşünmemişti. Yine de bu olasılığın çekici ve rahatlatıcı bir yanı vardı. Onu kötü alışkanlıklarıyla baş başa bırakacak, kendisi de rahat edecekti.

Endişelenecek bir şey yok. Her şey tamam. Tek yapmam gereken arkama yaslanıp beklemek. Üç gün daha ne ki?

Harrison şeytanca gülümserken dudaklarının kenarları kıvrıldı. Başını kollarının altına yaslarken içinde bir gurur kabarıyordu. "Ne harika bir olay. Ona bir gün vereceğim. O zamana kadar yola gelir ve her şeyi benim gibi görür. Ve ah, bunu öğrendiğinde büyükannemin yüzündeki ifade... "

BÖLÜM 5

Ne düşünüyordu ki? Gerçekten onun olma fırsatına atlayacağıma inanıyor muydu? Karısı mı? Mary Jane odanın içinde volta atarken gözlerini devirdi. Kafasını toparlayamayacağı kadar çok şey olmuştu. Pencerelelerin yanındaki küçük masaya geçerek kristal konyak şişesinin kapağını açtı ve altın rengi sıvının fincana akmasını izledi. İçtikçe alkol yakıyordu ama sinirlerini yatıştırmak gibi bir etkisi olmamıştı.

"Anne?" Küçük ses odaya süzülürken kapı gıcırdadı.

"Rosemary, hâlâ ayakta ne yapıyorsun? Seni çoktan yatırdığımı sanıyordum," dedi Mary Jane kızının yanına koşarken. "Haydi, yukarı çıkalım."

"Burada kiminle konuşuyorsun?" Rosemary iri gözlerini odanın içinde gezdirerek görünmeyen ziyaretçiyi ararken sordu.

Mary Jane kızını kucağına alıp koridorda ilerlerken, "Kimse değildi," dedi.

Mary Jane merdivenleri tırmanırken dadı, "Özür dilerim, Majesteleri," dedi. "Bir an için dışarı çıkmıştım."

Mary Jane kızına sıkıca sarılırken, "Sorun yok Samantha," dedi. Rosemary'nin ağırlığı Mary Jane'in kollarını zorluyordu. Zamanı geri alabilmeyi ve kızını kucağına alabilmeyi diledi ama

O zamanı düşündüğünde, geçtiği için minnettar olduğunu fark etti.

Mary Jane, Rosemary'yi yatağa geri yatırırken, "Pekâlâ," dedi. "Bir daha ayağa kalkarsan sana çok kızarım. Bir şeye ihtiyacın olursa Samantha'yı çağırmalısın, anlaşıldı mı?"

"Şimdi yatacak mısın?" Rosemary yastığa gömülürken sordu. Mary Jane omzunun üzerinden bakınca Samantha'nın odanın köşesindeki sallanan sandalyede oturduğunu gördü.

Mary Jane kızının üzerine eğilip alnına bir öpücük kondururken, "Birazdan, hâlâ halletmem gereken birkaç şey var," diye açıkladı. "Şimdi uyu. Bu gece senden başka bir ses duymayacağım."

"Evet anne," diye esnedi Rosemary.

Mary Jane Samantha'ya, "Yatağa gitmesini ve bu kez orada kalmasını sağla," diye talimat verdi. Samantha başını salladı ve sandalyede daha dik oturdu. Mary Jane kızına başka bir kadının bakmasından nefret etse de, bu akşam için geçici bir dadı tuttuğu için kendini minnettar hissediyordu. Charles'ın Rosemary'nin önünde kendisine böyle bir konuda hitap ettiği düşüncesi, buz gibi bir parmağın omurgasını takip etmesine neden oldu.

"Elbette leydim."

Mary Jane odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Koridora bir göz attı ve koridorda ilerlemek için acele etmedi. Duvarları kaplayan tüm resimler ona sert ve beklenen bakışlarla bakıyordu. Kendisine ters ters bakan insanların merhum kocasının ailesi olduğuna hiç şüphesi yoktu. Hiçbiri onunla akraba değildi ve ne kalbinde ne de hayatında bir yerleri vardı. Ama bu insanlar onun bu evde gerçekten de bir yabancı olduğunu hatırlatıyordu.

Çalışma odasına geri dönerken Mary Jane bir an için taşınmayı düşündü. Her ne kadar

Evde yaşadığı korkunç anılardan sonra, gidebileceği bir yer olmadığını biliyordu. Dışarı atılacağı düşüncesi bile içindeki tüm sıcaklığı tüketmişti.

"Ne yapmalı?" diye mırıldandı kendi kendine, çalışma odasına girdiğinde Simeon'u masanın yanında, başı öne eğik, sessizce beklerken buldu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Mary Jane hizmetçinin yanından geçip büyük deri koltuğa otururken Simeon'a sordu. Burası rahmetli kocasının sık sık oturduğu bir yerdi ve kokusu hâlâ üzerindeydi.

"Rahatça konuşabilir miyim?" Simeon gözlerini yere dikerek sordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedi Mary Jane. Adama gözlerini devirmek istedi. Ne de olsa, uğraştığı onca şey yüzünden tabağı yeterince doluydu.

"Lindburg Kontu'nun teklifine kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım leydim," dedi. Mary Jane'in kalbi çırpındı. Deri koltuğunda kıpırdandı. Endişesi yükselse de yüz ifadesini soğukkanlı tuttu.

"Ve?" diye sordu, kalbinin göğsünden fırlamasını önlemek için umutsuzca çabalıyordu. Rosemary'nin Kont'la karşılaşması yeterince kötüydü, bir de hizmetkârların dinlemesi eklenince dedikoduların yayılacağını biliyordu. Yapabileceği tek şey, kontrolden çıkmadan önce onları ezmeyi ummaktı.

"Bunu düşünmek Düşes'in yararına olabilir," dedi Simeon, ona bir göz atma cesaretini göstererek.

"Lütfen söyleyin, neden böyle bir şey söylediniz?" Mary Jane arkasına yaslandı. Ağzı kururken midesinde düğümler sıkıştı. Hizmetkârlar ona karşı bu kadar açık sözlü olamazlardı. Yine de Simeon'un tavrında bir terslik olduğunu hissedebiliyordu. Bir an ayaklarını sürüyerek gömleğinin yakasını çekiştirdi.

"Çünkü alternatifini düşünmek bile dayanılmaz," dedi hırıltılı bir ses tonuyla.

"Bildiğin şey nedir?" Mary Jane sordu. Her geçen an kalbi daha da hızlanıyordu.

Hizmetçiler zaten dedikodu mu yapıyordu? O ne biliyordu? Mary Jane sessizce otururken soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

"Sadece kapıdan duyduklarım," diye yanıtladı Simeon. "Ama Charles Lebrand zalim bir adam."

"Öyle mi? Peki bunu nereden biliyorsunuz? Adam yıllardır Fransa'da."

"Benim sözüme inanmayın, Majesteleri," dedi Simeon. "Burada benden daha uzun süredir bulunanlara sormalısınız. Ama diğerlerinden duyduğuma göre, o kaba, kindar ve rahmetli kocanızdan çok daha kötü bir adam."

Mary Jane'in gözleri büyüdü. Merhum kocasının düğünleri sırasında söylediği bir şey kulaklarını gıdıkladı.

Charles'a ne demişti? İçler acısı.

"Hepsi bu kadar mı?" Mary Jane, Charles hakkında endişelenmemiş görünmeyi umarak sordu. Ne de olsa onunla evlenme fikrinden çoktan vazgeçmişti. Ama nedense Charles'ın onu evden atma tehdidi, onun acımasızlığını bir başkasından duyunca daha gerçekçi gelmişti.

"Rosemary ile onu görmemeniz için herhangi bir yol, herhangi bir şans varsa, bunu değerlendirmenizi tavsiye ederim. Çok şey yaşadınız ve hepimiz Rosemary'ye aşık olduk. Biz... Çocuğun incindiğini görmek istemiyorum."

Simeon'un yüzünü incelerken Mary Jane'in sesi eğildi: "Ben de öyle," dedi. Yüzünde şefkatle karışık bir endişe vardı ve neredeyse gözleri yaşaracaktı. "Ne yapılması gerektiğini düşüneceğim ve yapabileceğim en iyi seçimi yapacağım."

Simeon başını salladı ve odadan çıkmadan önce alçak sesle eğildi. Kapıyı kapattı ve Mary Jane'i uyarı sözleri üzerine düşünmeye bıraktı. Mary Jane ayağa kalkarak parmaklarıyla masanın kenarına dokundu.

"Artılar ve Eksiler," dedi boş odaya. "Bu, duygularla yapılması gereken bir seçim değil, mantıklı bir seçim."

Parmağını çenesine vururken sertçe yutkundu. "Öncelikle, Charles denen o vahşi adamla evlenmeyeceğim. Göze bile görünmeyecek kadar zalim biri. Benden daha yaşlı olduğundan bahsetmiyorum bile. Karılık görevlerimi onunla yerine getirmeyi düşünmek bile midemi bulandırıyor. Hayır. Bu düşüncayı aklımdan bile geçirmeyeceğim. Ama Kont'la evlenebilir miyim?"

Mary Jane, Harrison'ın görüntüleri düşüncelerine girerken dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı. Gösterişliydi ve iyi yönetiliyordu. Harrison etkilemek için nasıl giyineceğini kesinlikle biliyordu.

Harrison'ın nasıl darmadağınık görüldüğünü hatırlayınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Evine bol bir gömlek ve düğmeleri açık gömleğinin içinden çıkan bir tutam göğüs kılıyla hışımla girmişti. Adamın sanki yataktan fırlamış gibi görünmesi kadının hoşuna gitmişti. Onu daha önce hiç böyle, kontrolden çıkmış bir halde görmemişti. Normalde iyi giyinirdi ve odadaki herkesin durup dikkat kesilmesine neden olan bir havası vardı.

"Bu kadar yeter," dedi Mary Jane, gecesini bölen sert adamı uzaklaştırmak için elini savururken. Tanıdığı Harrison olmadığı kesindi. Eğer öyle olsaydı, daha cüretkâr ve meydan okuyucu olurdu.

"Neden benimle böyle aniden evlenmek istesin ki?" Mary Jane fısıldayarak gözlerini

masanın üzerinde mum alevi yanıyor. "Hiçbir ortak noktamız yok. Belki de kabul etmek benim için akıllıca olur. Beni rahat bırakır ve ben de onu memnun etmek için endişelenmek zorunda kalmam. Rosemary'ye iyi bakılır. Ve eğer çizgiyi aşarsa, onu kontrol altında tutacak Devlin her zaman var."

Mary Jane, Harrison'ın sözlerini zihninde tekrar tekrar canlandırarak düşündü. Hayatının nasıl olacağını düşündükçe kalbi sıkışıyordu.

Harrison işlerini gizli tutabilecek miydi? Ya biri öğrenirse? Rosemary için nasıl bir baba figürü olurdu?

Mary Jane parmaklarını saçlarında gezdirerek masaya döndü ve oturdu. Çekmecedен bir kâğıt ve bir kalem çıkardı. Uzun ve derin bir nefes alarak bir şeyler karalamaya başladı.

Artıları: Eksileri:

Nazik Kibirli

WittyOpinionated

HandsomeRake

Bizimle ilgilenecekİlişkilerimiz olacak

Hiçbir şey istemeyecek

Rosemary'nin başının üstünde bir çatı tutacak

Beni rahat bırakacak

Rosemary'nin eğitimi

Charles beni rahat bırakacak.

Şartlar müzakere edilebilir

Listeye göz gezdiren Mary Jane sandalyesinde arkasına yaslandı. Baş ı çarpıp zonklarken kalbi ağrıyordu. Bir gün için çok fazla düşünmüş ve endişe duymuştu. Kararını er ya da geç vermesi gerektiğini biliyordu. Tek sorun, gerçekten ne istediğinden hâlâ emin olamamasıydı.

Büyükbabanın saatinin çanları evin içinde çınılıyordu. Masadan kalktı ve mum çubuğunu eline aldı. Aklından o kadar çok şey geçiyordu ki, uykuya hasret kalmıştı.

Mary Jane çalışma odasının kapısını kapatırken, "Yarın," dedi. "O zamana kadar kararımı vermiş olurum."

Mary Jane merdivenleri tırmandı ve odasına doğru ilerledi. Rosemary'nin odasının önünden geçerken kızını ve Samantha'yı kontrol etmek için içeriye göz attı. Yumuşak, boğuk inilti ler kulaklarını gıdıkladı ve ağır, kalp dolu bir iç çekti.

"Sen benim gün ışığımsın ve senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadı Mary Jane kızına bir öpücük kondurup yatağına giderken.

Yatağına yerleştiğinde karanlık oda onu tüketti. Ama ne kadar yorgun olursa olsun, uyku ondan kaçıyordu. Artılar ve eksiler listesi düşüncelerini bombardımana tutarken Mary Jane bir o yana bir bu yana dönüp durdu ve tüm uyku umutlarını yok etti. Güneş ışığı pencere kapağının üzerinden süzül düğünde Mary Jane

Boşaltılmış.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı ve battaniyeleri üzerinden attı. Saksaganların cıvıltısı baş ağrısını daha da arttırdı. Ağrıyı hafifletmek için şakaklarını ovuşturdu ama faydası olmadı. Omuzlarına çöken stres ve endişeden kurtulmasının tek bir yolu olduğunu biliyordu.

"Düşes," diye hoş bir şekilde selamladı Holly odasına girerken. Mary Jane hizmetçiyi gözleriyle takip ederken omzunun üzerinden baktı. Hizmetçinin ne kadar dinç olduğunu görünce Mary Jane'in içine bir kıskançlık iğnesi battı. Herhalde dünyada hiç kaygısı yoktu. "Umarım iyi uyumuşsundur."

"İyi," diye yalan söyledi Mary Jane. "Lütfen benim için bir araba hazırlanmasını sağlar mısınız? Bugün dışarı çıkmak istiyorum."

Holly dolaptan yeni bir elbise çıkarıp yatağın üzerine koyarken, "Elbette, Majesteleri," diye cevap verdi. Mary Jane sarı süslemeli yeşil çiçek desenli elbiseye baktı. Mary Jane'in ruh hali için fazla neşeliydi.

"Mavi elbiseyi çıkar," dedi Mary Jane. "Ruh halime daha iyi uyacaktır."

Holly gözlerinde acıma duygusuyla ona baktı. "Bugün bir sorun mu var?"

"Naz yapma." Mary Jane'in sesi öfke ve kızgınlıkla doluydu. "Eminim söylentiler çoktan başlamıştır."

Holly'nin gözleri yere düştü. Mary Jane'in sorunlarını erteledikçe daha da büyüyeceğini görmesi için gereken tek şey buydu.

"Git arabayı getir ve Rosemary'nin sekizde kalkmış olmasını sağla. Dün gece zor bir gece geçirdi ve dinlenmeye ihtiyacı var. Bu sabah kimsenin onu rahatsız etmesine izin vermeyeceğim."

"Evet, Majesteleri," dedi Holly.

Mary Jane hızla giyindi ve koridorda ilerleyerek kızının odasının önünden geçti. İçeri girip onu rahatsız etmemek için tüm gücünü harcadı. Parmaklarını dudaklarına bastırdı ve sessizce geçip gitmeden önce kızının kapısına bir öpücük kondurdu.

Mary Jane çalışma odasına girdiğinde hazırladığı listeye göz attı ve içini çekti. Kapının çalınması onu sarstı.

"Araba sizin için hazır," diye duyurdu Simeon.

Mary Jane kâğıdı buruşturup sıkı bir top haline getirirken, "Teşekkür ederim," dedi. "Hemen yola çıkıyorum."

BÖLÜM 6

Şafağın ışığı gri taş zemine yayılıyordu. Harrison yumuşak kadife bir kanepede oturuyordu. elinde kitap. Gecenin büyük bir bölümünü okuyarak geçirmesine rağmen, kitaptan tek bir kelime bile aklına takılmamıştı. Aklı Mary Jane'deydi, konuşmayı ve onu ne kadar yıpranmış bıraktığını tekrarlıyordu.

Kızın yanaklarındaki kızarıklığı ve gözlerindeki kıvılcımı anlatırken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Düşüncelerinin arasında küçük bir şüphe dalı dolanıp duruyordu. Her ne kadar bu şüpheyi yok saymak istese de, içini kemiren bu şüphe endişesinin artmasına neden oldu.

Olayları benim açımdan görecektense kadar mantıklı bir kadın olduğu kesin. Öyle olmasaydı, beni kapı dışarı ederdi. Yine de ilgisini çekti. Belki de teklifimi olduğu gibi kabul eder, bir iş anlaşması.

"Bu kadar çabuk mu? Etkilendiğimi söylemeliyim."

Harrison başını çevirdiğinde büyükannesinin kütüphaneye girdiğini gördü. Bastonunun ucu taş zemini çiziyordu ve Harrison onun içeri girdiğini nasıl olup da duymadığını merak etti.

"İnsan uyumadığında bu kadar erken kalkmak yeterince kolay," diye devam etti büyükannesi. Harrison gözlerini devirdi ve elindeki kitaba odaklanmaya çalıştı. Mary Jane'in iyi bir gece uykusunu çalması yeterince kötüydü, ama büyükannesinin günün bu kadar erken saatinde onunla alay etmesi canını sıkıyordu.

Harrison büyükannesine aldırmamaya çalışarak, "Belki de yeni bir sayfa açıyorum," dedi umursamaz bir tavırla.

"Ha, işte o gün gelecek. Sanırım torunum kendi hayatının sorumluluğunu almaya karar verdiği gün öleceğim."

"İster inan ister inanma, Büyükanne, ben kendi evrenimin efendisiyim. İhtiyacım olan ya da isteyebileceğim her şeye sahibim. Olduğum halimden tamamen memnunum."

"İşte sorun da bu sevgili çocuk," dedi Harrison'ın hareket etmesi için ayağına vururken. Harrison kaşlarını kaldırarak ona önünde küçük bir yol açmak için yana kaydı. "Geleceğe ya da mirasına hiç saygı duymuyorsun."

"Tam tersine," dedi Harrison. "Geleceğimi çok ciddiye alıyorum. Aslında bu konu üzerinde çok düşündüm."

Harrison'ın büyükannesi onun yanına çöktü ve yürüme zahmetinden bıkmış bir halde arkasına yaslandı. Küçük bir parçası kadına acıyordu. Ne de olsa yaşı ilerlemişti ama Harrison bu zayıf halinde bile kadından nefret ediyordu.

"Öyle mi? Peki benim bilmediğim ne gibi planlarınız var? Hesaplarıma göre, öldüğünüzde sadece başkalarına fayda sağlayacak büyük bir iş kurmuşsunuz. Şimdi, eğer çocuklarınız varsa, sahip olduklarınızı ve konumunuzu onlara devretmeyi düşünebilirsiniz."

"Böyle bir şey yapmam," dedi Harrison kitabı tokatlayarak kapatırken. "Hatırladığım kadarıyla bir çocuğun dünyada yükselmesine düşkündünüz. Onlara bir isimden başka bir şey verilmemeli, hatta bu bile biraz abartılı."

"Hâlâ ebeveynlerinin ölümünden benim sorumlu olduğumu düşünüyorsun."

"Bu işte parmağın olduğunu inkâr mı ediyorsun?" Harrison'ın göğsü gerildi. Sabahın bu erken saatinde böyle şeylerden bahsetmeyi beklemiyordu ve sorgulama devam ederse bunun kendisini kötü bir ruh haline sokacağını biliyordu.

"Ailen zayıftı. Ama sen sevgili oğlum, tam bir rakip olduğunu kanıtladın. Hiçbir şeyin seni bu hayatta istediklerini elde etmekten alıkoymasına izin vermedin. Kaderin sana verdiği ele rağmen başardın."

"Büyükanne, bunun bana şimdiye kadar söylediğin en nazik şey olduğuna inanıyorum." Her hecesinden alaycılık damlıyordu. Gözlerini devirdi ve yan masadaki küçük kutuya uzandı. İçinden bir puro ve makas çıkardı, ucunu kırptı ve ayağa kalktı. Şömineye doğru ilerledi, cam vazodan bir kibrit çıkardı ve sertçe şömineye vurdu. Küçük alev tahta çubuğun başında dans ederek Harrison'ın gözünü ona çekti.

Purosunu yaktı, meşemsi tadın tadını çıkardı ve büyükannesi ona seslenirken halkaları üfledi. Onu görmezden gelerek, oradan başka bir yerde olmayı diledi. Gözünü bile kırpmadan uyumasına rağmen, onun varlığı sinirlerini bozmaya başlamıştı.

"Harrison." Kadının tiz sesi kulaklarında çınlayarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Ne?" diye homurdandı, yan gözle bile bakmadan.

"Kaba olma," diye tısladı büyükannesi.

"Beni kaba mı buluyorsun? Ha. Görünüşe göre ben de aynı kumaştan kesildim. Ne de olsa yetişmemde sizin de payınız var."

"Ve Şimdiye kadar bu aileye karşı bir sorumluluğun olduğunu öĐrenmiŐ olman gerekirdi."

"Evet, evet," dedi Harrison elini sallayarak, kızı onunla odada kaldıkça kendini telaŐlanmıŐ ve sinirlenmiŐ hissediyordu. "Ne istediğinin gayet iyi farkındayım. Ama korkarım ki yaŐlılıĐınızdan dolayı bu konudaki duruŐumu unutmuŐsunuz."

Harrison'ın büyükannesi bastonunu ayaklarının dibindeki taşa vurdu. Çatırtı kitap raflarından sekti ve Harrison'ın kulaklarında çınladı. Derin bir nefes aldı ve soğuk bir ifadeyle ona baktı.

"TanıŐmanız gerektiğini düşündüğüm genç bir kadın var. İkinizin ortak servetiyle, inanıyorum ki -"

"Yeter, Elena," diye tersledi Harrison. Genelde büyükannesine ilk adıyla hitap etmezdi ama onun saçmalamayı ve komplo kurmayı bırakmasının tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Adı Harrison'ın sıkılı dıŐlerinin arasından sızarken o da karşılık verdi.

"Ben senin b y kannenim, bana öyle saygı göstereceksin," diye homurdandı.

"Sizin sunduğunuz kimseyle tanışmak gibi bir niyetim yok." Harrison parmaklarıyla purosunu daha sıkı kavradı ve onu ikiye ayırmakla tehdit etti. Kanepede oturan kadına sanki kendisi için bir yabancından başka bir Şey değilmiş gibi ters ters baktı. Onun onayladığı bir kadınla birlikte olma fikri bile Harrison'ın tüylerini diken diken ediyordu.

"Bu kadınla evlenmek seni d k yapacak. Babasının zamanında vefat etmesi Őartıyla."

Ve işte oradaydı, büyükannesinin gerçek rengi durgun bir g l n üzerindeki bir ışık feneri gibi parlıyordu. Sevgi ya da arkadaşlık teklif etmiyordu, daha fazla g   ve nüfuz elde etmek istiyordu. Harrison gözlerini devirmekten kendini alamadı.

Harrison purosundan yükselen duman şeridine odaklanırken, "Bir eş ya da senin seçtiğin bir kadın almayacağım," dedi. "O kadın beni kral yapsa bile umurumda değil."

"Bu hayatta sahip olmaya değer sadece iki şey vardır; biri para, diğeri güç. Zirveye tırmanırsanız dünya ayaklarınızın altında olur."

Dünya onun ayaklarının altında mı? Bu da ne demek oluyor? Harrison zaten istediği hayata sahipti. Kimseye hesap vermiyor ve kendisi için yarattığı yaşam tarzının tadını çıkarıyordu. Güç, ihtiyaç duymadığı bir şeydi çünkü iş ilişkilerinde istediği her şeyi elde edebilecek kadar nüfuza sahipti. Ve paraya gelince, kasası doluydu ve günlerini cömertçe yaşamak için fazlasıyla yeterliydi.

"Affedersiniz, Lordum." Rahatlama Harrison'ın üzerine çöktü ve büyükannesine yönelttiği tüm hayal kırıklığı ve öfkesini alıp götürdü. Harrison kapıya döndüğünde hizmetkârının sırtı dimdik, cesurca ayakta durduğunu gördü.

"Ah, Edmund, mükemmel zamanlama," dedi Harrison, sanki bir şey söylemeye cesaret ediyormuş gibi büyükannesine bakarak.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Elena hizmetçiyi el sallayarak. Öfkesi üzerinden akıp gitmişti. Harrison, büyükannesinin hizmetçinin müdahalesi karşısında telaşlanmasını izlemekten kendini alamadı. Edmund'un gözleri Elena'dan Harrison'a kaydı, sanki Harrison'ın ne yapması gerektiğine dair işaretini bekliyordu. Büyükannesinin statüsüne rağmen Edmund'u gönderme gücüne sahip olanın kendisi olduğunu bilmek Harrison'ı memnun etti.

"Sen bu evin reisi değilsin," diye hatırlattı Harrison büyükannesine buz gibi bir ses tonuyla ve ona muzip bir sırıtış fırlattı. "Şimdi Edmund, istediğin şey neydi?"

"Forrester Düşesi ziyarete geldi," dedi Edmund. Sırıtışı bir gülümsemeye dönüştü.

Ellerini çırparken içinden umut fışkırdı. Gözleri bir an için huysuz büyükannesine kaydı.

"Görünüşe göre misafirim var," dedi Harrison, büyükannesini bu kadar ani bir şekilde kovmak zorunda kaldığı için duyduğu sevinci gizlemeyi reddederek. "İzin verirsiniz."

"Bu dul Forrester değil mi?" Elena oturduğu yerde gergin bir şekilde kıpırdanırken sordu.

"Aynı şey," dedi Harrison. "Ve onu bekletmenin kabalık olacağına inanıyorum. Affedersiniz, Büyükanne, görünüşe göre önceden verilmiş bir sözüm var."

Elena başka bir şey söyleyemedi Harrison hızla kapıya doğru ilerledi. Büyükannesinden uzaklaştıkça moralinin yükseldiğini hissetti. Fuayeye doğru ilerlerken ayak sesleri koridorda yankılanırken, kalp atışları çılgınca atıyordu. İçini gıdıklayan bir gerginlikle köşeyi dönen Harrison, Mary Jane'i kapının üzerindeki pencereden gelen bir ışık huzmesi içinde ayakta dururken buldu. Altın rengi bir parıltının içindeydi ve bu da onu doğaüstü bir görünüme büründürüyordu.

"Lindburg Kontu," dedi Mary Jane başıyla selam verip hafifçe reverans yaparken.

"Majesteleri," dedi Harrison. "Sizi bu kadar erken burada görmek ne güzel."

"Eğer meşgulseniz, daha sonra geri dönebilirim."

"Saçmalık," dedi Harrison sırtarak. Gölgelemin arasında durmuş onları izleyen hizmetkârın aşırı derecede farkındaydı. "Daha özel bir odaya geçelim mi?"

Mary Jane kaşlarını kaldırarak ona şüpheyile baktı. Omuzlarını geriye attı ve daha dik durdu. "Bu bir iş."

"Elbette," diye kıs kıs güldü Harrison. "Ben sadece çalışma odamdan bahsediyordum. Ya da belki misafir odasından, eğer size uygunsa."

Mary Jane, "Çalışmanız yeterli olacaktır," dedi.

Harrison elini uzattı ve ona çarpık bir sırtış fırlattı. Yan yana yürürlerken Mary Jane'e göz ucuyla bakarak çalışma odasına doğru yürümeye başladı. Mary Jane, Harrison'a hangi tarafta olduğunu belli etmeyecek kadar çekingen bir ifadeye sahipti. Harrison evin geri kalanından güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar hiçbir şey söylemeye cesaret edemedi. Dedikoduların ne kadar hızlı yayıldığının farkındaydı ve kendisi hazır olana kadar büyükannesinin kulaklarına ulaşabilecek bir dedikodu başlatmak istemiyordu.

Harrison çalışma odasının kapısını kapatarak onları geniş odanın içine hapsetti. Mary Jane'i inceliyor, attığı her adımda kalçalarının sallanışını hayranlıkla izliyordu. Arkadan, Mary Jane'in saat camı gibi endamı onunla alay ediyordu. Sivri diline ve vahşi ideallerine rağmen zarafet ve inceliğin timsaliydi.

Gözleri kızın üzerinde gezindi ve elbisesinin eteklerinin ayak bileklerinin etrafında salınışından büyüldüğünü fark etti. Bir kaşını kaldırarak, kadının parmaklarını pürüzsüz cilalı ahşap üzerinde gezdirmesini izledi. Kızın parmaklarının masaya sürtündüğü gibi sırtından aşağıya doğru hızla inmesinin nasıl bir şey olacağını merak ederken, omurgasından aşağıya doğru karıncalanmalar geçti.

"Düşes, sanırım benimle bir şey konuşmaya geldiniz?" dedi, sinsî düşüncelerini dizginleyerek.

"Evet," diye cevap verdi. Harrison masasına doğru yürüyüp otururken odadaki gerilimin sis gibi yükseldiğini hissedebiliyordu.

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" diye teklif etti. Harrison ona bakmamaya çalıştı ama pencereden içeri

süzülen güneş ışığı ona meleksi bir renk veriyordu.

"Sabahın bu saatinde mi? Bu kadar erken başlamaya hevesli misin?" diye sordu Harrison onun yanaklarındaki kızarıklığın geri döndüğünü fark ettiğinde. Gözleriyle onu takip etti. Adımlarında bir tedirginlik, sesinde bir aksaklık vardı. "Yine de, sanırım sinirlerimi yatıştırır."

"Çay ya da su öneriyordum. İçecek sadece boğazınızdaki kuruluğu hafifletecek bir şeydir. Ancak günün bu kadar erken saatlerinde zevkiniz buysa biraz daha sert bir şeyler sunmaya karşı değilim. Yine de söylemeliyim ki Düşes, şok oldum. Bu kadar erken saatte böyle şeylere düşkün olacağınızı düşünmezdim."

"Ah," Harrison küçük masaya geçip iki bardak viski doldururken Mary Jane'in yanakları hafifçe kızardı. Günün çok erken saatleri olmasına rağmen, böylesine sert bir içkiye duyulan ihtiyacı tamamen anlayabiliyordu.

"İşte," dedi ve bardağı ona uzattı. Mary Jane bardağı aldı ve içkiyi hızla içti. Yanık yüzünden yüzü buruşmuş, bir fare gibi büzüşmüştü.

"Beni eğlenceli buluyorsun, değil mi?" Mary Jane bardağı yere bırakırken sordu.

"Biraz," diye yanıtladı Harrison. "Söylemeliyim ki, bu kadar keyifsiz olmana her gün rastlamıyorum."

"Evet, sanırım yaşadığım geceden sonra herkes öyle olurdu."

"Sanırım benim için bir cevabın var?" Harrison masasına doğru ilerleyip deri koltuğuna otururken sordu, dikkati Mary Jane'e odaklanmıştı. Onun baskı altında kıvranışını izlemek biraz eğlenceliydi.

"Belki," dedi gözleri kısılırken. "Yine de bazı çekincelerim var."

"Yapmazsan hayal kırıklığına uğrarım. Git o zaman. Onlarla dışarı çık."

"Evet, doğru," dedi Mary Jane ve boğazını temizledi. Mary Jane'in omuzlarını geriye atıp çenesini yukarı doğru eğmesini izledi. "Başlangıç olarak birkaç kurala ihtiyacımız olacak."

"Kurallar mı? Buna şaşırmamalıyım. Evinizi belli bir şekilde yönetiyorsunuz, ben de öyle. Ama lütfen söyleyin, hangi kısıtlamalara uymamı istersiniz canım?"

"Bana öyle deme," dedi Mary Jane, gözleri kısılmış ve ifadesi sertleşmişti.

"Elbette, Majesteleri." Dalga geçmeye çalıştı ama Mary Jane ona bir bakış fırlattı. Bir kıkırdamayı bastırmaya çalıştı.

Merakı tavan yapan Harrison, Mary Jane'e bakarak ne söyleyeceğini merakla bekledi. Harrison, Mary Jane'in önceki evliliğinin karşılıklı saygıya dayalı bir evlilik olmadığının tamamen farkındaydı ve Mary Jane ona ne söylerse söylesin kabul edeceğini biliyordu. Büyükannesinin yakasından düşmesi için neredeyse her şeyi yapardı ve Mary Jane'in ona sunabileceği hiçbir şeyin mantıksız olmayacağını içten içe biliyordu.

"Rosemary'ye saygı ve sevgiyle davranacaksın," dedi Mary Jane cesurca. "Ona hiçbir şekilde tepeden bakmana izin vermeyeceğim. Eğer onunla bir sorunuz varsa, herhangi bir disiplin cezası vermeden önce benimle konuşacaksınız."

Harrison kaşlarını kaldırdı. Rosemary'nin farkında olmasına rağmen, bir de çocuk yetiştirmenin nasıl bir şey olacağını tam olarak düşünmemişti. Bu fikir onu biraz korkutmuştu. Çocuklardan hoşlanmayan bir adam olmasa da, hiçbirini tanımak için bir neden bulamamıştı. Yine de Mary Jane'in kızını bu kadar açık bir şekilde savunduğunu duymak kalbini sızlattı.

Harrison mümkün olduğunca duygusuz kalmaya çalışarak, "Sanırım tek kural bu değil," dedi.

"Rosemary'nin eğitimine devam etmesine izin vereceksiniz. Bu pazarlığa açık değil. Bir kız çocuğu en az bir erkek kadar, hatta daha fazla zeki olmalıdır. Ne cahil bir çocuğum olacak ne de bir erkeğe bel bağlamasına izin vereceğim."

"Anlıyorum," dedi Harrison, koltuğunda kıpırdanarak. Parmağıyla dudaklarını kapattı ve büyümekte olan gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Başka bir şey var mı?"

"Bu bir mantık evliliği olacağından, işlerinizi evin dışında tutmanızı bekleyeceğim. Rosemary'nin seni görmesine, tanışmasına ya da zina yaptığından şüphelenmesine hiçbir şekilde izin vermeyeceğim."

"Peki ya duygular ortaya çıkarsa, mesela seninle benim aramda, ne olur?"

Mary Jane'in ağzı şok içinde açıldı. Harrison onu görünce kıkırdamaktan kendini alamadı. Yanaklarının bu kadar pembeleşebileceğinden hiç şüphelenmemişti ama yine de baharda açan karanfiller gibi ısıldıyorlardı.

"İçiniz rahat olsun, benim adıma böyle bir sorun çıkmayacak," dedi Mary Jane. "Peki ya siz? Bu kadar yakın bir yerde yaşadığınıza göre, bazı durumlardan haberdar olacağınız kesin."

Harrison onu dün geceki bornozuyla düşünürken sırtıttı. Kalçalarını nasıl sardığını ve ayak bileklerinin etrafından nasıl aktığını. Aniden aklına gelen bu fikir yüzünden bu kadar yıpranmamış olsaydı, onu seyredilecek bir manzara olarak görebilirdi. Boğazını temizleyerek bu düşünceden hızla uzaklaştı ve gözlerini ona dikti.

"Dediğiniz gibi Düşes. Bu bir iş ve ben işle zevki asla birbirine karıştırmam." İçini bir hayal kırıklığı acısı kapladı. Mary Jane'in resmi giysiler içindeki görüntüsü zihnini kemiriyordu. Kendisine hiçbir şekilde dokunmasına izin vermemesi onu rahatsız ediyordu.

Harrison yavaşça ayağa kalktı ve Mary Jane'e yaklaştı. Gözlerini ona kilitlemiş, sinirlerini bozmanın, onu etkisiz hale getirmenin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Onun yeniden böyle hararetle kızardığını görme düşüncesi onu heyecanlandırdı.

"Elbette bu tür çizgiler bulanık olabilir," diye kulağına fısıldadı.

Mary Jane soluk soluğa, "Buna güvenme," dedi.

"Sadece bir öneri ve fikrini değiştirmek istersen sözleşmeye ekleyebileceğin bir madde. Eğer gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye karar verirsen bunu masada bırakmaktan mutluluk duyacağımı biliyorsun."

Mary Jane nefes nefese, "Eminim beni bu konuda eğitmeye çok istekli olacaksınız," dedi.

Harrison onun etrafında dönerken göz kırparak, "Bu bir öneri," dedi.

"Evet, şey," Mary Jane boğazını temizledi ve bir ayağından diğerine geçti. "Yerinizde olsam nefesimi tutmazdım."

Harrison onun üzerindeki etkisinden çok hoşlanıyordu. Mary Jane'e tam zamanlı olarak sataşma ihtimali onu eğlendiriyordu. Onunla evlenme konusundaki kararlılığını daha da pekiştiriyor gibiydi. Elini kaldırdı, parmaklarını Mary Jane'in kızarmış yanaklarında gezdirmek için can atıyordu. Adam onunla aynı havayı paylaşmak için daha da yaklaştığında Mary Jane'in ayrık dudaklarında hava vızıldadı.

"Pekala, bu-"

BÖLÜM 7

Çalışma odasının kapısı hızlı ve endişe verici bir şekilde çalındı. Mary Jane Harrison'a baktı, geniş-gözlerini dikmiş, nefes almaya çalışıyordu. Adamın misk gibi kokusu etrafını sarmış, dudakları şeytani bir sırıtişla kıvrılıp sinirlerini bozarken hafızasına sızmıştı. Kapı açılırken gıcırdadı ve Harrison cümlesini bitiremeden geri adım attı.

Mary Jane'in kalbi hızlandı. Başını döndürmekle tehdit eden sersemlikten kurtulmak için sertçe yutkundu. Dizlerinin bağı çözüldüğünde, taş zeminde takırdayan bir şeyin sesi kulaklarını tırmalayınca geri adım attı.

"İşte buradasın," diye yankılandı zayıf bir ses odada. Mary Jane'in ensesindeki tüyler gıdıklanırken, gözlerini Harrison'dan çalışma odasına kasıla kasıla giren kadına çevirdi.

"Büyükanne," dedi Harrison. Harrison'dan yayılan boğucu, baştan çıkarıcı hava, eskisinden daha uzun boylu dururken kayboldu.

"Forrester Düşesi'nin bizi ziyaret ettiğini duydum ve onu karşılamak için uğrayayım dedim," dedi kadın.

"Evet, şey," Harrison boğazını temizledi ve Mary Jane'e baktı. Yüzünde sempati ifadesi belirdi. "Majesteleri, bu Lindburg Dowager Kontesi, büyükannem Elena Ritchie."

"Nasılsınız?" Mary Jane başını saygıyla eğerek "Nasılsınız?" dedi. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Şimdi mi?" Elena gözleri Mary Jane'den Harrison'a kayarken, "Şimdi mi?" dedi. "Peki neden?"

Mary Jane çenesini kaldırırken kaşlarını kaldırdı ve kadının sorusu karşısında kendini küçümsenmiş hissetti. Züppelerden payına düşeni almıştı ama Elena'nın sesinin söylenmemiş bir suçlamayla eğilmesi Mary Jane'i öfkелendirdi. Mary Jane omuzlarını geriye atarak Elena'ya ters ters baktı.

Mary Jane, "Belki de her kim olursa olsun büyüklerimi her zaman takdir etmek ve onurlandırmak üzere yetiştirildiğim içindir," dedi. Elena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Mary Jane, Harrison'dan gelen keskin bir soluğun ardından hafif bir kıkırdamayı duymaktan kendini alamadı.

Harrison gülmemek için kendini zor tutarak, "Evet, pekâlâ," dedi. "Sanırım her şey hazır o zaman. Ayarlamaların yapılmasını sağlayacağım."

"Düzenlemeler mi?" Elena, Mary Jane'in hafif yorumundan sonra toparlanarak sordu.

Harrison hemen, "Bir ticari işlem," diye cevap verdi. "Koşulların yerine getirileceği ve üzerinde kesinlikle anlaşmaya varılacağı bir işlem."

Mary Jane'in zihni Harrison'a getirdiği tüm kuralları gözden geçirdi ve onun hepsine uyacağını duyunca rahatladı.

Mary Jane buz gibi bir parmak omurgasından aşağı inerken, "Lütfen zamanlama konusunda dikkatli olun," dedi. Harrison'ın gözleri parıldadı ve bakışlarının derinliklerinde Mary Jane'i iğneleyen gizli bir uyarı vardı. Sanki evlilik teklifleri arasında gizliliğin ne kadar önemli olduğunu tamamen anlamış gibiydi. Elbette Harrison bu haberin çok çabuk yayılmasını istemezdi, hele de tüm ayarlamalar yapılmadan önce.

Harrison onaylayan bir baş hareketiyle, "Saatin tamamen farkındayım ve anladığım kadarıyla saat on," dedi.

"Sabahın bu saatinde mi? O halde yola çıkmış olmalıyım," dedi Mary Jane.

"Ama daha yeni geldin," dedi Elena Mary Jane'i Mary Jane'in isteyeceğinden biraz daha uzun süre incelerken. Elena'ya çok uzun süre bakmamaya çalışırken teninde bir ürperti belirdi. Kadında Mary Jane'in hoşuna gitmeyen bir hava vardı. Sanki Elena onun Harrison'la olan planlarından haberdarmış gibi hissediyordu.

"Sadece yatırımlarımı kontrol etmeye geldim," diye cevap verdi Mary Jane, Elena'nın varlığından rahatsız olduğunu hissettirmek istemeyerek. "Onlardan emin olduğuma göre artık gidebilirim."

Harrison, Mary Jane'e çalışma odasından çıkarken eşlik etmek için elini kaldırırken, "İzin verin sizi geçireyim," dedi. Rahatlama çabucak geldi. Mary Jane odadan çıkmak ve Elena'nın meraklı bakışlarından olabildiğince uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Mary Jane'in anladığı bir şey varsa o da Elena'nın yaşındaki kadınların tek bir yeteneği olduğuydu: konuşmak ve Mary Jane'in en son isteyeceği şey onun hakkında daha fazla dedikodu yapılmasıydı.

Mary Jane ön kapıya doğru yürürlerken ağzını kapalı tuttu. Ancak dışarı çıktıklarında ve kaşınan kulaklardan yeterince uzaklaştıklarında Harrison'a döndü.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu biraz garip miydi?" Mary Jane pencerelere bakıp onları gözetleyen kimi yakalayabileceğini merak ederek sordu.

"Büyükanneme aldırmayın," dedi Harrison. "Gürültücü bir kadındır. Ama söylemeliyim ki Düşes, sağduyunuzdan çok etkilendim."

"Ben sadece işimizin seninle benim aramda olduğunu sanıyordum. Yani, söz konusu düzenlemeler

yapılana kadar

yapılmış," dedi Mary Jane Harrison'ın yüzünü incelerken. Burnunda hafif bir kanca ve dudaklarında bir yay vardı. Ona bu kadar yakınken vücudu karıncalanıyordu. Mary Jane aklını başında tutmak zorundaydı.

O bir kazıkçı. Hangi baştan çıkarıcı motivasyonu kullanırsa kullansın, buna kanmayacağım. Oynamak istiyor, o zaman öğrenecek ki kazanan ben olacağım.

"Haberiniz olsun," diye fısıldadı Harrison, "her şeyi yoluna koymak için biraz zamana ihtiyacım olabilir. Sözleşmeyi almanın ne kadar süreceğini tam olarak bilmiyorum."

"Saat işliyor," dedi Mary Jane. "Son tarih şu an itibariyle iki gün."

"Tamamen farkındayım," dedi. "Sözleşmeyi yazmak uzun sürerse, emekli olabileceğiniz başka bir yeriniz var mı?"

Mary Jane dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı. Açık havada, temiz havada olmasına rağmen, görünmeyen gözlerin üzerlerinde olduğunun tamamen farkındaydı. Ne de olsa hizmetkârlar böyle kurnazdı, her zaman etrafta olmalarına rağmen görünmemek gibi bir hünerleri vardı.

Arabası köşeyi dönerken Mary Jane, "Eminim makul bir çözüm bulabilirim," dedi.

Harrison gözlerinde bir parıltıyla, "Değişikliklerine gelince," dedi. Mary Jane kalbinin göğsünde çırpındığını hissetti. Gerçek an gelmişti, Harrison onun taleplerini kabul edecek miydi? Arabanın kapıları onun için açılırken nefesini tuttu.

"Evet?" dedi nefes nefese.

"Emin olun Düşes, talepleriniz karşılanacak," diye cevap verdi ve başını öne eğdi. Mary Jane'in

Kalbi hızlandı ve nedense içinde hem rahatlama hem de korkunun savaştığını hissetti. Göz ucuyla sol penceredeki perdenin dalgalanışını fark etmekten kendini alamadı. Harrison'ın büyükannesi aralıktan dışarı bakarken dikkati Elena'ya kaydı.

Mary Jane tüm duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak, "Teşekkür ederim," dedi. İsteddiği son şey şüphe uyandırmaktı.

Harrison, Mary Jane'e arabasına kadar eşlik edip içeri girmesine yardım ederken, "Her şey ayarlandığında seni bilgilendireceğim," dedi. Mary Jane'in sinirleri koltuğa yerleşirken sarsıldı ve kıvılcımlar saçtı.

Harrison geri çekilip kapıyı kapatırken, "Çok iyi, Lordum," dedi. Araba uzaklaşırken Mary Jane'in zihni hızla çalışıyor, başının tepesi karıncalanıyordu. Sabah yaşadıklarını anlatırken alt dudağını çiğnedi. Kendisini hem itici hem de enerjik hissetmesi ne kadar garipti. Harrison'la evlenerek Rosemary'ye iyi bakılacağını biliyordu ve içten içe onun için önemli olan tek şey buydu.

Bu benim için gerçekten doğru yol mu? Harrison'la evlenmek kesinlikle daha önce düşünebileceğim bir şey değildi. Yine de, başka ne seçeneğim var ki?

Mary Jane arabanın penceresinden dışarı baktı ve kirli giysili çocukların birbirlerine kömür parçaları attıklarını fark etti. Yırtık pırtık giysiler içindeki bir kadının arabadaki ekmeğin fiyatına göz dikmesini izledi. Ama ona en çok acı veren, büyük çeşmenin yanında bebeğini emziren, yoksul ve hayattan bezmiş anneydi.

Yaptığım şey doğru. Elimde olmadan kızımın böyle bir şekilde yaşadığını görmeyeceğim. Gelecekte ne olacağını kim bilebilir? Belki de o serseri adamla yaşamak o kadar da kötü olmaz. Ona saygı duymaya başlayabilirim, bir şekilde, eminim.

Araba evinin merdivenlerine yanaştığında Mary Jane derin bir nefes aldı. Uşağın kapıyı açmasına fırsat vermeden hızla dışarı çıktı ve evine girdi. Konfor ve güvenlik içinde

tüm baskı omuzlarından kalkmış gibi görünüyordu.

"Leydim," dedi Simeon ona yaklaşırken. Yüzündeki ifade, gecenin en karanlığında süzülen bir kuyruklu yıldız kadar keskindi.

"Evet? Ne oldu? Ben yokken bir şey mi oldu?"

Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarırken, "Sana bir mektup geldi," dedi. Mary Jane notu hızla aldı ve açtı. Mektubu taradı. Simeon'a bakarken tüm umudu ve güvencesi tükenmişti.

"Her şey yolunda mı?" Simeon sordu. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Mary Jane güvensizliğini dizginlemeye çalışarak aniden, "Evet," diye cevap verdi. "Rosemary daha kalkmadı mı?"

"Hayır, madam, henüz değil. Uyandığını görmemi ister misiniz?"

"Holly'ye uyumasına izin vermesini söyledim, en azından birimiz iyice dinlenmiş olmalı," Mary Jane notu bir kez daha okurken sesi kesildi. Mektupta sadece beş küçük kelime vardı ama kanını dondurmaya yetmişti.

Zamanınız azalıyor.

- Charles

BÖLÜM 8

"Ciddi olamazsın."

Harrison, Devlin'in yüzüne yapışmış şaşkın ifadeye gülmemek için kendini zor tutarak sert ve ciddi bir bakışla baktı.

"Gerçekten de öyleyim," dedi Harrison, eğlencesini bastırmak için çenesini sıkarak.

"Kadından nefret ettiğini söylediğini sanıyordum, şimdi de onunla evlenmek mi istiyorsun? O bunun farkında mı? Peki ya diğer hayranların?"

"Küçük ayrıntılar çoktan halledildi," dedi Harrison arkasına yaslanıp sağındaki kafesten bir puro alırken. Uzun ve derin bir nefes aldı, ucunu kesmeden önce aromasına hayran kaldı. Bir kibrit çakan Harrison puroyu tutuşturmak için iki kısa nefes aldı ve dumanın önünde bir şerit gibi kıvrılmasını izledi.

"Düşes'le evlenme planlarınız hakkında konuştunuz mu?" Devlin viski bardağına uzanırken sordu.

"Beni gerçekten aptal mı sanıyorsun? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki benim her zaman bir planım vardır. Ve bu arada, senin rolünün zamanı geldi," dedi Harrison gözlerinde bir parıltıyla. Devlin'in kaşları kalktı ve Harrison arkadaşının aklından neler geçtiğini merak etmekten kendini alamadı.

"Benim payım mı?"

"Evet, benim adıma başpiskoposla konuşmanı istiyorum."

"Ve tam olarak ne diyeceksin?" Devlin sordu. Harrison koltuğunda kıpırdandı ve daha yakına eğildi.

"Düşes ile benim aramdaki evlilik katlanarak ilerlemeli. Burada bir zaman çerçevesi içindeyiz ve bugün daha önce konuştuğum kişi istediğim sınırlar nedeniyle töreni yapmayı reddetti."

Devlin başını eğdi ve Harrison onun bakışlarında yükselen kuşkuyu görebiliyordu. "Hangi zaman dilimi?"

"Düşes'le iki gün içinde evlenmek istiyorum," dedi Harrison kesin bir ifadeyle. Devlin boğuldu ve ağzındaki viskiyi kusarak pantolonuna sıçrattı. Harrison cebinden bir mendil çıkardı ve Devlin'e uzattı. Devlin'in tepkisi Harrison'ı hiç şaşırtmamıştı. Elbette evlilik fikri aklı başında her erkeği şok ederdi. Harrison'ın dudağında bir gülümseme belirdi.

Kendini hiçbir zaman bir yuva kurarken görmemiş olsa da, evlenme ihtimali her zaman kanının donmasına neden olmuştu. Yine de Mary Jane'le evlenme fikri beklediği etkiyi yaratmamıştı. İçini kasıp kavuran sinirler yerine, huzur ve dinginlik, en huzursuz ruhu bile yatıştıran bir tür sükûnet vardı.

"İki gün! Aklını mı kaçırdın sen? Kimse seninle bu kadar kısa sürede evlenmez. Bu tür şeylerin organize edilmesi iki günden daha uzun sürer."

"Peki ne kadar sürdü?" Harrison başparmağını kalçasına vurarak sordu.

"Üç ay, gerçi bir hafta gibi kısa bir sürede tamamlananlar olduğunu biliyorum ama iki gün, mümkün değil. Peki ya belgeler?"

"Çoktan yapıldı," dedi Harrison gururla. "Ama bunu imzalayacak bir başpiskoposa ihtiyacım var ve hiçbirini bunu yapmayacak."

Harrison bir an için Devlin'i inceledi ve Devlin'in kafasındaki çarkların dönmesini izledi. Kısa bir sessizlikten sonra Devlin'in gözleri bir kez daha Harrison'a odaklandı.

"Bunun dışında bir yol göremiyorum, üzgünüm. Ama bu acele niye?" Devlin sordu. "Bunun Charles'ın dönüşüyle bir ilgisi var mı?"

Harrison başını salladı.

Devlin ensesini ovuştururken, "Peki ya hayatındaki diğer kadınlar, kesinlikle bir dizi kırık kalp bırakacaksın," diye kıkırdadı.

Harrison cesaretle, "Sevgili oğlum, Düşes'le evliliğim bir iş anlaşmasından başka bir şey değil," dedi. "Ve birlikteliğimiz sırasında neler yapabileceğimi ve yapamayacağımı çoktan belirledik."

"Düşes'in başka kadınlarla görüşmenizi onayladığını mı söylüyorsunuz?" Devlin'in nefesi kesildi.

"İnce ayrıntıların sizi ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum. Şu anda önemli olan, evlilik sözleşmesini imzalayacak bir başpiskoposa ihtiyacım olması. Eğer yardım edemezseniz, Düşes'i gecikmeden haberdar etmek zorunda kalacağım. Umarım bir süreliğine ona zincirlenmiş olmanın sakıncası yoktur?"

Devlin küçük bir omuz silkti ve Harrison, Mary Jane'in nerede kalacağına dair kararın çoktan verildiğini

biliyordu. Ne de olsa Theresa, Mary Jane'in gidecek bir yeri olmadan evinden atılmasına asla izin vermezdi. Harrison Mary Jane'i düşündükçe kıskançlıkla karışık bir kızgınlık duydu

Jane Devlin'le kalıyor. Devlin'in artık mutlu bir evliliği olduğunu bilmesine rağmen, onu kendisinden daha fazla görecektir olması onu rahatsız ediyordu.

"Töreni nerede yapacağınıza dair bir fikriniz var mı?" Devlin sordu.

"Her seferinde bir şey," dedi Harrison. "Ve hepsi zamanında."

"Sözleşmeyi imzalayabilecek kimse olmadığından emin misiniz?" Harrison karşısında dikilirken Mary Jane'in nefesi kesildi. Çalışma odasına şöyle bir göz attı ve güneş ışığının odayı ne kadar farklı kıldığını düşünerek kendi kendine kıkırdadı. Oraya en son girdiğinde karanlık ve gizemliydi. Ama öğleden sonra güneşinin ortaya çıkardığı tüm sırlarla birlikte buranın neşeli görüldüğünü düşündü.

Harrison, "Mesele yapıp yapamayacakları değil, yapıp yapmayacakları ve korkarım bunu yapacak kimse yok," dedi. Mary Jane akılsızca tırnağının ucunu çiğnedi ve başını salladı.

"Bu olmaz, hiç olmaz. Sadece iki günüm var," dedi. Harrison, sorunu bir şekilde çözebilmeyi dileyerek kadının odanın içinde volta atmasını izledi. "Ve şu anda size söyleyebilirim ki, o kasvetli adamdan bir uyarı daha almak istemiyorum."

"Uyarı mı? Ne uyarısı?" Harrison ona yaklaşırken sordu. Endişe içinde parladı. Mary Jane'in Charles'la temas kurduğunu yeni öğrenmişti ve bu düşünce onu tiksindirmişti.

"Bu sabah bir mektup aldım. Aslında her şeyden çok bana son teslim tarihimi hatırlatan bir nottu. Sanki böyle bir şeyi unutabilirmişim gibi."

"Aklından çıkar," diye cesaretlendirdi Harrison kendini ona daha da yaklaşırken bulduğunda. Kolları onu kendine çekmek ve sıkıntılarından korumak için ağrıyordu.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," dedi Mary Jane. "Ama önemli değil. Ben Theresa ve Devlin'le kalacağım. Rosemary'nin kısa bir süre için onların arkadaşlığından hoşlanacağına eminim. Ayrıca, sonsuza dek kalacak değilim."

Mary Jane masaya doğru ilerleyip başını öne eğdiğinde Harrison, "Sanırım hayır," dedi. Mary Jane'in üzerinde dolaşan hüznün, bir fırtınanın kopuşunu izlemek gibiydi. Harrison içten içe Mary Jane'i rahatlatmak ya da evliliklerini hızlandırmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ama bir şeyler yapmak istiyordu.

"Ya duyuruyu biz yaparsak?" Mary Jane etrafında dönerken bir telaş içinde konuştu. "Herkes haber vermek için bir nişan partisi düzenleyebiliriz. İnsanlar istedikleri gibi konuşmaya başladıklarında Charles'ın mesajı alacağından eminim. O zaman belki de teklifiyle hiç ilgilenmediğimi anlar."

Harrison, "Eğer yapmak istediğiniz buysa, benim her zaman parti havasında olduğumu biliyorsunuz," dedi.

"Kimi istersen davet et," dedi Mary Jane. "Ama lütfen anlaşmamızı unutma. Rosemary'nin hiçbir şeyden şüphelenmesini istemiyorum."

Harrison'ın içinden bir suçluluk ve pişmanlık duygusu geçti. Mary Jane'e karşı hislerini sıralamaya çalışırken başını öne eğdi. Onun bu konuda bu kadar kontrol sahibi olduğunu görmek tuhaftı. Ona göre Mary Jane sadece büyükannesini sırtından atmak için bir araç değil, daha fazlasıydı. Her zaman aynı fikirde olmasalar da, Mary Jane bir şeyi kafasına koyduğunda müthiş bir güç oluyordu.

Mary Jane, "Davetiyeleri bu öğleden sonra dağıtacağım," dedi.

"Bu kadar çabuk mu?"

Mary Jane, "Gerçekten o kadar da zor değil, önde gelen ailelere beş kişi gönderirseniz diğerleri de aynı şeyi yapar," dedi. "Bu konuda her şey kimi tanıdığınızla ilgili. Eğer sakıncası yoksa, bence burada

yapmalıyız. Böylece kimse kontese boyun eğmemiş olur. Benim için sakıncası olmadığından değil.

bu konuda konuşmak isteyeceğin biri olabilir."

Harrison'ın dudaklarında hınzır bir sırıtış belirdi. Hızla Mary Jane'in yanına gitti ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Yine de partiyi burada vermekle ilgili bir sorunum yok. Partinin benim malikânemde yapılmasının daha büyük bir etki yaratacağını düşünüyorum."

"Partiyi malikanende mi vermek istiyorsun? Bunun büyükannenini kızdırmakla bir ilgisi var mı?"

Harrison başını eğdi ve Mary Jane'e parlak bir gülümseme fırlattı. "Sana bu izlenimi veren ne?"

"Seni çok iyi tanımıyor olabilirim ama birinin yalan söylediğini anlarım. Ve içgüdülerim bana evinizdeki partiyi büyükannenizi kızdırmak için istediğinizi söylüyor."

"Ne olmuş yani?" Harrison kıkırdadı. "Duyuruyu yaptığımızda çok sinirlenecek ve ben de bu şoku en ön sıradan izlemek istiyorum. Belki de bu onu mezara koymaya yetecektir."

Mary Jane, Harrison'dan uzaklaşarak, "Sanırım bir erkekten duyduğum en şeytani şey bu," dedi. "Neden büyükannene karşı böyle bir kin besliyorsun?"

Harrison kaşlarını kaldırdı ve boğazını temizledi. İçindeki şok hızla geçerken odadaki gerilim de artmıştı. Mary Jane'in her zaman kıvrak zekâlı olduğunu biliyordu ama onu bu kadar iyi okuyabileceğinden hiç şüphelenmemişti. Ama onun kendi işlerine karışmasına tahammül edemezdi. Büyükannesine karşı hissettiği düşmanlık, karısı olsun ya da olmasın, orada kalacaktı.

"Sen benim için bazı kurallar koydun, şimdi ben de senin için bir kural koymakta ısrar ediyorum. Huzurlu, kaygısız bir hayat sunuyorum ama işlerime burnunu sokmaman konusunda ısrar ediyorum. Hayatımı gizli tutmak için nedenlerim var, sahte bir eşten bile."

Mary Jane uzun ve derin bir nefes alırken gözleri büyüdü. "Sen bana da birkaç kural koymadan benim sana kurallar yağdırmam mantıksız olur. Pekâlâ. Kimseye zarar gelmediği sürece sırlarınızı saklayın."

"Sizi temin ederim Düşes, havlamam ısırمامdan daha kötüdür. Tabii siz öyle olmamı istemiyorsanız?" Harrison kaşlarını salladı ve odadaki gerginlik hızla kayboldu.

"Beni ne sanıyorsun, bir kemik mi?" Mary Jane ses tonunda hafif bir kahkaha ile cevap verdi. "Parti olarak yarın akşam için ayarlayabileceğinizi düşünüyorsanız, öyle olsun. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa, ben buradayım."

"Sanırım bunu kurmakta hiç zorlanmayacağım," dedi Harrison ve iki bardağa porto şarabı doldurdu. Bardaklardan birini Mary Jane'e uzattı ve onun yanına gelmesini izledi.

"Birlikte geçireceğimiz hayata," dedi yumuşak bir ses tınısı odayı doldururken.

Mary Jane uzun bir yudum almadan önce, "Huzurlu bir birliktelik olsun," diye ekledi.

"Yine de uyarmalıyım," dedi Harrison bardağı yerine koyarken. "Devlin'e iş ortaklığımızdan çoktan bahsettim."

"Şimdi mi? Ve bu konuda tam olarak ne söyledi?" Mary Jane dudaklarını büken bir gülümsemeyle sordu. Harrison onu büyüleyici bulmaktan kendini alamıyordu. Ona verdiği küçük ifadeler kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. İçinden garip bir his geçiyordu. Geçmişte pek çok hayranı olmasına rağmen, hiçbiri onu bu kadar eğlendirmemişti.

Harrison, "Tüm hislerimi kaybettiğimi düşündü," diye cevap verdi.

"Devlin seni hiç tanıyor mu?" Mary Jane'in gülümsemesi gerildi. "Senin gibi bir adamın aklını asla yitirmeyeceğini düşünürdüm."

Duyularımı esir almayı başardın.

"Ben bir aziz değilim Düşes. Benim bile hatalarım var."

"Doğru, inatçısın, kabasın ve bir insanın olabileceği kadar çapkınsın."

"Beni yaralıyorsun," dedi Harrison elini göğsüne bastırarak. "Ama sanırım bir evlilik iki kişi gerektirdiğine göre aynı kumaştan kesilmişiz, öyle değil mi?"

"Ben bir Düşesim," diye tısladı Mary Jane. Dudakları düz bir çizgi halinde kaybolurken gözleri kısıldı. Harrison çizgiyi aşmış olabileceğini hemen anladı.

"Çok fazla hayranın olduğunu söylemiyorum," dedi Harrison hızla. "Ama benim hesabıma göre, şu anda iki tane var."

"Charles'ı sayıyor olamazsın," dedi Mary Jane. Harrison ona sırtıttı ve kayıtsızca omuz silkti.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum. Gerçekten de seninle evlenmek için yarışan iki erkek var. Ve söylemeliyim ki, herhangi bir rakibim olduğu için biraz kıskandım," diye alay etti Harrison. Mary Jane elini kaldırdı ve onun koluna bir şaplak attı.

"Beni rahatsız etmekten başka yapman gereken bir şey yok mu?" Mary Jane çarpık bir ifadeyle

Gülümse.

"Gerçekten de öyle Düşes. Görünüşe göre planlamam gereken bir nişan partisi var. Orada olmanızı çok isterim. Sezonun olayı olacak."

BÖLÜM 9

Mary Jane terasa göz atarken, "İtiraf etmeliyim ki kendini aşmışsın," dedi. Sarmaşık Arka girişteki direklerin etrafında dönüyordu ve ince ipten sarkan küçük kâğıt fenerler bir peri harikalar diyarına adım atıyormuş hissi veriyordu. Harrison'ın her masayı ve pencere pervazını süslemek için çiçek aranjmanları hazırladığı salona adım attığında gülümsemekten kendini alamadı. Mary Jane'in kalbi küt küt atıyordu. Burası şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici odaydı. Köşede küçük bir orkestra kurulmuştu ve kemanlarla çellonun narin ahengi kulaklarında yankılanıyordu.

"O da neydi?" Harrison bir elini kulağına götürüp Mary Jane'e doğru eğilirken sordu. Mary Jane onun vücut ısısının zarif açık yeşil elbisesine sızdığını hissedebiliyordu. "Dekorasyonumu beğendiğini mi söyledin?"

Mary Jane gözlerini devirdi ve bıkkın bir iç geçirdi. "Evet. Harika bir iş çıkardınız. Gerçi birkaç küçük ayrıntıyı atlamış olabilirsin ama bu beklenen bir şey. Ne de olsa siz bir erkeksiniz ve ambiyans hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Lütfen söyleyin, neyi kaçırdım?" Harrison kolunu Mary Jane'e doğru uzatıp yaptığı işleri gösterirken sordu. Mary Jane onun işaret ettiği her ayrıntıya gülümsedi. Servis ettiği aperatiflerden konuklara sunulan farklı şaraplara, portolara ve viskilere kadar. Mary Jane eleştirebileceği ya da şikâyet edebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu, Harrison her küçük ayrıntıyı düşünmüştü. Ama yemekle ilgili fikrini dile getirmek anlamına gelse bile, kusur bulacak bir şeyler bulması gerektiğini biliyordu.

"Merak etme," diye sırttı Mary Jane. "Er ya da geç bir şeyler bulacağıma eminim."

"Umarım öyledir," dedi Harrison. Göz ucuyla Harrison'ın dikkatinin kendisinden uzaklaştığını fark etti. Bir reddedilme ve pişmanlık duygusu midisini kemirdi. Parti dekorundaki tüm ince ayrıntılara rağmen bunun sadece göstermelik olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

"Sanırım dikkatinizi çekmeye çalışan biri var," dedi Mary Jane, odanın köşesinde Harrison'a uzun kirpiklerini savuran esmer bir kadını fark ettiğinde.

Salona daha fazla insan girerken Harrison, "İzninizle," dedi. Mary Jane bir an tek başına durdu ve Harrison'ın genç kadına yaklaşmasını izledi. Kızın kızarmasından Harrison'ı çekici bulduğu anlaşılıyordu. Elbette Mary Jane onu suçlayamazdı. Harrison her haliyle çekici biriydi. Keskin bir çene çizgisi ve eğik, büzülmüş dudakları olan sert bir yüzü vardı. Mary Jane'e her zaman birini öpmeye hazırmış gibi görünürdü. Ama onu bakışlarına hapseden kapüşonlu mavi gözleriydi.

Çirkin yüzünü gösteren kıskançlığı geri iten Mary Jane derin bir nefes aldı.

İş anlaşması, başka bir şey değil. Bu bir prodüksiyon, bir çeşit oyun gibi. Tek yapmam gereken önümüzdeki birkaç haftayı atlatmak ve sonra rahat bir hayata geçmek.

"Burası muhteşem bir yer. Ve yemekler, Harrison aşçıyı nereden buldu? Bir sonraki etkinliğimiz için onu işe almalıyız." Mary Jane tanıdık bir ses duydu. Döndüğünde Theresa ve Devlin'i gördü, gözleri şaşkınlık ve hayretle açılmıştı.

"Majesteleri," dedi Mary Jane. Theresa daha da parlak bir şekilde gülümserken başını salladı.

Theresa, Mary Jane'i kucağına almak için Devlin'in kolunu bırakırken, "Lütfen, bize karşı bu kadar gayri resmi olmaman gerektiğini biliyorsun," dedi. "Burası harika görünüyor. Kont'un tüm bunları yapmanıza izin vermesine şaşırdım."

Mary Jane, "Aslında dekorasyonu yapan o," diye itiraf etti. Theresa'nın gözleri şokla irileşti.

Theresa Mary Jane'i serbest bırakırken Devlin, "Söylemiyorsun," dedi. "Düşünsene. Tarzı olduğunu biliyordum, ama zarafeti de mi?"

"Evet, eminim unuttuğu bir şey bulacağım. Umarım diğer konuklardan bazıları onları benden önce yakalamaz," dedi Mary Jane odayı bir kez daha tararken, mekâna çok fazla hayran kalmamaya çalışarak. Ama elinde değildi. Harrison her konuda kendini aşmıştı.

Theresa yumuşak, şefkatli bir gülümsemeyle, "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Yaşlı çocuk nerede? Bütün akşam senin yanında olacağını sanıyordum," dedi Devlin. Mary Jane zorlukla yutkundu. Devlin'e başka bir kadınla eğlendiğini ya da Harrison'ın bunu yapması için yaptıkları anlaşma hakkında hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyordu.

"Eminim onu buralarda bir yerde bulacaksın," diye cevap verdi, kıskançlığının sızmasına izin vermemek için elinden geleni yapıyordu.

"Kurduğu bir kart odası var mı? Bu gece orada olacağına hiç şüphem yok," dedi Devlin. Mary Jane, Devlin'in bakışlarındaki merhamet belirtisini görmeden edemedi.

Durumumuzu biliyor mu? Elbette, Harrison ona söylememiştir, değil mi?

"Bu konuda haklı olduğuna eminim, ama yine de saat onda yanımda olacak," dedi Mary Jane. Nefes borusunu tıkayan bir korku yumağı hissetti. Süslenmiş salonda etrafına bakarken, birden her şey onun için fazlasıyla gerçek oldu. Harrison'la evleniyordu, partiyi de bu yüzden veriyorlardı, dünyaya duyurmak için. Yine de, bu noktaya kadar her şey sanki

başka birine oluyordu. Mary Jane içinden bir sıcaklık aktığını hissetti.

Mary Jane, Theresa'ya dönerek, "Sanırım bir içkiye ihtiyacım var," dedi. "Bana katılmak ister misin?"

Theresa, Mary Jane'in koluna girerken Devlin'i, "Bu gece uslu dur," diye uyardı. Kızlar kalabalığının arasından geçerek avluya açılan Fransız kapılarının yanındaki bara doğru ilerlediler.

"Nasılsın?" Theresa, Mary Jane'in kulağına fısıldadı. "Bunun yapmak istediğin bir şey olduğuna emin misin? Adamdan nefret ettiğini sanıyordum."

"Karmaşık bir durum," diye yanıtladı Mary Jane.

"Sana kara posta göndermedi, değil mi?"

"Tanrı aşkına," diye soludu Mary Jane. "Böyle düşünmene ne sebep oldu?"

"Harrison'ın bir şey istediğinde ne kadar acımasız olabileceğini biliyorum. Onu elde etmek için her şeyi yapar. Ben sadece senin mutlu olacağından emin olmak istiyorum. Zaten çok şey yaşadın. Bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmeni istemiyorum."

Mary Jane, Theresa'nın elini şefkatle okşarken, "Benim için gerçekten endişelenmene gerek yok," dedi. En iyi arkadaşının ona göz kulak olmak için her şeyi yapabileceğine minnettar olmaktan kendini alamıyordu. "Her şey kontrol altında."

"Seninle burada tanışmak güzeldi." Boğuk ses Mary Jane'i derinden sarstı. Kadının sıcaklığı vücudundan çekilirken başını çevirdi.

Mary Jane boncuk gözlü adama ters ters bakarken, "Bay Lebrand, sizi bu akşam buraya davet ettiğimi hatırlamıyorum," dedi. Adamın gözleri kısılmıştı.

"Bu sizin için Majesteleri," diye alay etti. "Zamanınızın nasıl dolduğunu görüyorsunuz."

"Theresa, bana biraz müsaade eder misin?" Mary Jane, Theresa'nın kolunu sıkıca kavradığını hissedince, "Biraz müsaade eder misin?" dedi.

"Seni onunla yalnız bırakmamı istediğine emin misin?" Theresa sadece Mary Jane'in duyabileceği şekilde fısıldadı.

"Lütfen, git müziğin tadını çıkar. Kocan da seninle dans etsin," dedi Mary Jane, ses tonunu dengede tutmaya çalışarak.

Theresa kolunu Mary Jane'den kurtardı ve kalabalığın içinde hızla ilerledi. Theresa gittiği anda Mary Jane bir hata yapıp yapmadığını merak etmekten kendini alamadı.

"Ne istiyorsun?" Mary Jane Charles'a tısladı.

"Üç gün önce senden istediğim şeyin aynısını, teklifime bir cevap vermeni istiyorum."

"Eminim farkındasınızdır, bu benim Lindburg Kontu ile nişan partim. Bu nedenle, pek de ince olmayan bir ifadeyle, teklifinizi reddediyorum."

Charles bir adım daha yaklaşırken kötü niyetle kıs kıs güldü. "Senden her şeyini alacağım. Topraklarını, evini, unvanını ve paranı. Hiç kuşkunuz olmasın, beni reddederseniz kaderiniz başınıza gelecek."

Mary Jane'in kanı kaynadı. Omuzlarını geriye attı ve konuşmak için ağzını açtığında adama ters ters baktı.

Harrison, Mary Jane'in yerine, "Her şeyi almaya çalıştığını görmek isterdim," dedi. Harrison'ın sesini duyduğu anda dizlerinin bağı çözüldü. Harrison'ın bir anda içeri dalacağını hiç düşünmemişti ama işte oradaydı. Harrison'ın nereden geldiğini bilmiyordu. Sanki gözünün ucunda bir hayalet varmış da bütün gece onu takip etmiş ve tam zamanında gelmişti.

"Earl, ne güzel bir parti," dedi Charles yanından geçmekte olan garsondan dolu bir kadeh şarap alırken.

Harrison, "Bir, sanırım sen davet edilmemiştin," diye homurdandı. Mary Jane gözlerini Harrison'dan alamıyordu. Harrison iki ayak yükselmiş ve Charles'ın üzerinde yükselmiş gibiydi. Harrison'ın kendisiyle Charles'ın arasına girmesini izlerken bir an için tam bir sessizlik içinde aval aval baktı.

"Evet, sezonun partisi olacağını duymuştum. Sizin gibi bir bekâr olarak, ortalıkta bu kadar çok talip varken benim katılmamamı beklemiyordunuz herhalde."

"O zaman hasadınızı başka yerde yapmanızı öneririm," diye homurdandı Harrison. Mary Jane'in kalp atışları hızlandı. Yaptıkları sözleşmeyi gözden geçirirken Harrison'a hayretle baktı. Bir kez bile, Harrison'ın gerektiğinde onu nasıl savunacağından bahsetmiyordu. Yine de, orada durup izlerken, kendini onun orada olmasına hayret ederken buldu.

Charles kadehini Mary Jane'e kaldırarak, "Sanırım Düşes'le yarım kalmış bir işimiz var," dedi.

"Düşes'le her ne işiniz olduğunu düşünüyorsanız, bunu iptal ediyorum."

Charles, Harrison'a ters ters bakarken kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Müstakbel kocası olarak, evet," diye tersledi Harrison. "Şimdi, olay çıkarmak istemiyorsanız, gitmenizi tavsiye ederim. Şimdi."

Charles, Harrison'a yaklaşıırken, "Anlıyorum," dedi. "Peki beni dışarı atan sen mi olacaksın?"

Mary Jane'in kalbi çırpındı ve hopladı. Göz ucuyla konukların dikkatini çekmeye başladığını fark ettiğinde tüyleri diken diken oldu. Elini Harrison'a uzattı ve parmaklarını onun koluna doladı. Aklının bir köşesinde Harrison'ın ne kadar güçlü olduğunu not etmekten kendini alamadı. Kolları kütük gibi kalındı ve bunu pürüzsüz gömleğinin altında iyi saklıyordu.

Harrison'ın dikkati bir an için Mary Jane'e kaydı ve sertçe nefes verdi. "Belki de yaparım."

Harrison ellerini sıkı yumruklar haline getirdi. Mary Jane, o geri adım atarken gömleğinin altında kaslarının esnediğini hissedebiliyordu.

Charles geri adım atarak, "Belki de misafirliğimi fazla uzatmışımdır," dedi. Charles'ın gözlerinde korku titreşti ve Mary Jane nefesini tuttuğunu fark etmeden nefes verdi.

Mary Jane, Harrison'la göz göze gelmeye çalışarak, "Benimle dans et," dedi. Harrison'ın gözlerinde vahşi, sağanak bir fırtına gibi yuvarlanan bir öfke vardı. Ama eğer görünüşe uyacaklarsa, Charles'ın dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaçları olacağını biliyordu.

"Şimdi mi?" Charles başını sallayıp terasa çıkarken Harrison tısladı.

"Evet," dedi Mary Jane. "Kendini aptal durumuna düşürmeden önce. Zaten çok fazla dikkat çektin."

Mary Jane, yardımları için ne kadar minnettar hissetse de Harrison'a ters ters baktı. Elbette böyle bir şeyi asla söylemezdi. Bu, adamı önemsedığı anlamına gelirdi. Ve bunun konulan kurallardan biri olduğunu biliyordu. Onu önemsemek söz konusu olamazdı. Yine de Harrison'ın ne kadar asil olduğunu fark ettiğinde içinde bir çekim hissi uyandı. Kendini ne kadar iyi idare ettiğini ve düşmanın arasında durarak onu bir beyefendi gibi savunduğunu fark etti.

"Hiç havamda değilim," dedi Harrison.

Mary Jane, Harrison'ı kolundan tutup dans pistine sürüklerken, "Daha ne olsun," diye karşı çıktı.

BÖLÜM 10

"Eğer bu oyunu sürdürmek istiyorsak, rolünü oynamalısın." Mary Jane Harrison'a doğru eğildi. Nefesi kulağını ve boynunu gıdıklıyordu. Harrison çenesini esnetip kendini düzeltti ve kendini dansa bıraktı. Mary Jane'in gözlerinin Harrison'ın gözleriyle buluşması, misafirlerini ve müziğin altında fısıldayan ufak tefek gevezelikleri bir kenara bırakmasına yetmişti. Mary Jane'in badem şeklindeki gözlerini kırpmaması ve Charles'ın elini Mary Jane'in beline koymasıyla her şey unutuldu. Zavallı Charles bile zihninin derinliklerinde sönmekte olan bir kordan başka bir şey değildi.

Mary Jane sanki ona bağlıymış gibi onunla birlikte hareket ederken, "Daha iyi," diye fısıldadı. Kadının vücut ısısı ceketini, yeleğini ve gömleğini kavururken Harrison'ın kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Kadının teninden yayılan tatlı aroma sarhoş ediciydi ve Harrison'ın sersemlemesine neden oldu.

"Dans etmeyi bildiğini söylediğini sanıyordum," diye takıldı Harrison, kızın kaşlarının kalkması ve gözlerinin kısılması onu eğlendirmişti.

Balo salonunda herkes onlara bakarken Mary Jane, "Eğer nasıl liderlik edileceğini bilseydin," diye karşı çıktı. Ama Harrison kimin izlediğini umursamıyordu. Yine de büyükannesinin odaya girip onu Mary Jane'le birlikte bulmasını umuyordu. Büyükannesinin onları birlikte gördüğünde yaşayacağı dehşeti düşünmek ona büyük keyif veriyordu.

"Belki de iki sol ayağın olmasaydı ve liderliği almakta bu kadar ısrarcı olmasaydın, iyi olabilirdik," dedi Harrison, dudaklarının kenarlarında oynayan sırıtmayı gizlemeye çalışarak.

Mary Jane yüzüne yapıştırdığı zoraki gülümsemenin arasından, "Benim de yapabileceğim bazı şeyler var," diye tısladı.

"Öyle mi? Charles Lebrand'ı idare etmek gibi mi? Evet, o küçük sahneye dikkat çekmemekle iyi iş çıkardım," dedi Harrison, müzik daha yavaş bir melodiye geçip Harrison'ı rahatsız ederken. Mary Jane'le birlikte balo salonunda herkesi meşgul eden hızlı bir tempoyla zıplamak bir şeydi ama bunun bir balad olması, boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti.

"Durumu idare ediyordum," dedi Mary Jane. Elini kavrayışı hafifçe sıkılaştı ve Mary Jane bunun şoktan mı yoksa ona zarar vermek istediğinden mi kaynaklandığını merak etmekten kendini alamadı. Her iki durumda da, yanaklarına hücum eden sıcaklığı izlemek onu memnun etti.

"Evet, dans edebildiğin kadar iyi," dedi. "Bana teşekkür etmekten aciz misiniz?"

"Teşekkür mü? Ne için?" Mary Jane'in sesi biraz tizleşti ve Harrison onun duygularını ne kadar çabuk dizginleyebildiğine hayret etti. "Eğer bir tavus kuşu gibi kasıla kasıla gelmeseydin, şu anda üzerimizde bu kadar çok göz olmazdı."

"Ah, küçük fare, insanlar bu akşam eninde sonunda bize bakacak. Neden şenliklerin daha erken başlamasına izin vermiyorsun?" Harrison durakladı ve Mary Jane'in tavrını tam olarak görebilmek için arkasına yaslandı. Dudaklarını büzüştürüşünü, gözlerindeki parıltıyı inceledi. İçini rahatsız edici bir his kapladı. "Tabii küçük anlaşmamızla ilgili fikrini değiştirmediyse?"

"Anlaşmamızda küçük bir şey yok ve sorunuzun cevabı hayır. Hiçbir konuda fikrimi değiştirmedim," dedi Mary Jane, Harrison sözünü kesmek için etrafında dönmeden hemen önce. Elbisesinin etekleri ayak bileklerine kadar uzanıyor, onu sanki baş aşağı dönmüş ve pedalları açılmış bir çiçek gibi gösteriyordu.

"Güzel. Bırakıp gitmeye bu kadar meyilli olduğun bir şey için bu kadar para harcamak istemezdim," dedi Harrison, Elena'nın balo salonuna girdiğini fark ettiğinde. Elena'nın yüzündeki sert ifade

Harrison gülümsedi.

Mary Jane, "Evet, ama bunu yapmam kabalık olur," dedi. Harrison dansın mı yoksa Mary Jane'in sinirlerinin mi nefesinin kesilmesine neden olduğundan emin değildi ama bundan hoşlandığını fark etti. Kısa bir süre Mary Jane'e baktı ve onun kendisinden çok konuklarla meşgul olduğunu fark etti. Şarkı durdu ve Harrison Mary Jane'den uzaklaştı, elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. Gözlerini onun pembe yanaklarına kilitledi ve yanaklarındaki allığı daha da parlatmayı umdu.

"O halde umarım planımızın bir sonraki kısmına hazırsınızdır," dedi gözlerinde bir parıltıyla.

"Sanırım öyle olmak zorundayım," dedi zorlukla yutkunarak.

"O zamana kadar," dedi Harrison ve ayağa kalkarken onun elini bıraktı. Ona küçük bir selam verdi, döndü ve onu dans pistinde bıraktı.

"Lordum, sizi hiç bu kadar iyi bir dansçı olarak düşünmemiştim." Yumuşak kadınsı ses onu kısa sürede kendine getirdi. Döndüğünde Melissa'nın arkasında durduğunu gördü, gözlerinde şehvet yanıyordu. Derin bir nefes aldı ve ona yaklaşmadan önce etrafına bakınırken başını salladı.

Harrison Melissa'nın yumuşak pembe elbisesine bakarken, "Evet, pek sık kullanmadığım pek çok yeteneğim var," diye cevap verdi. Baharda açan bir çiçeğe benziyordu, narin ve çekici. Bunun ona hiçbir şey ifade etmediğini fark etti.

"Belki de birkaçı hakkında beni aydınlatmak istersiniz?" diye sordu gözlerini kırıştırarak. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Harrison'ın vücudu Melissa'ya bakarken gerildi. İçinde yanan şehvet ateşlendiği kadar çabuk söndü. Gördüğü Melissa'nın yuvarlak yüzü ve düğme burnu değil, Mary Jane'inkiydi. Harrison gözlerini kırıştırarak boğazını temizledi ve Melissa'yı bir kez daha inceledi. Mary Jane'in görüntüsü düşüncelerini dağladı ve onun ince teklifini kabul etmek için en ufak bir cazibeye bile kapılmadığını fark etti.

Harrison, Melissa'ya sert bir selam vererek, "Korkarım önce başka şeylerle ilgilenmem gerekiyor," dedi.

Ne yapıyorum ben?

Harrison'ın hayatında bir zamanlar herhangi bir kadının teklifini tereddüt etmeden kabul edebileceği zamanlar vardı. Yine de Mary Jane'in kocası olmayı teklif ettiğinden beri içinde çok şey değişmişti. Sanki içinde bir düğme kapanmış gibiydi ve kendini kafası karışmış ve hayal kırıklığına uğramış bir halde buldu.

Bir kadınla yatmayalı çok uzun zaman olmuştu, yanında olmak için bu kadar hevesli olanlardan bahsetmiyorum bile. Yine de, Mary Jane'i cumbalı pencerenin önünde sohbet ederken görmek, esintinin siyah saçlarının gevşek telleriyle oynaması, içinde kardinal tutkularından daha fazlasını uyandırdı. Kalabalığın arasından geçerek Mary Jane'i uzaktan izledi ve Melissa'nın ilerlemesini reddedecek kadar Mary Jane'den etkilenmesine neden olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Mary Jane anlaşılmayı biliyor. Bu odadaki herhangi bir kadını tereddüt etmeden elde edebilirim. Peki, beni durduran ne?

Harrison odanın en uzak köşelerinde dolaşarak gözlerini Mary Jane'den ayırmadı. Kalabalığı tararken onu büyük bir ilgiyle izledi. Aradığı kişinin o olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Belki de onları bir araya getiren bir şey vardı, görünmeyen bir güç onları yakınlaştırıyordu.

"İşte buradasın," dedi Devlin, Harrison'ın omzuna bir tokat atarak. "Ben de seni arıyordum."

"Şimdi var mı? Size tam olarak nasıl yardımcı olabilirim?" Harrison dikkatini Mary Jane'den ayırarak sordu.

Theresa kocasının kolunu tutarken Devlin, "Bu parti aylarca konuşulacak," dedi. "Gördüğüm kadarıyla hiçbir masraftan kaçınmamışsınız."

"Eğer bir şey yapacaksan, en iyisi doğru yap," dedi Harrison, dikkatinin bir olta gibi Mary Jane'e çekildiğini fark ederek.

"Konuştuğun kişi Leydi Crawby miydi?" Theresa boynunu Harrison'ın etrafında döndürerek sordu.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Harrison açıkça. Melissa hakkında konuşmak istemiyordu. Aslında kulakları Mary Jane'den haber almak için kaşınıyordu. O nasıl hissediyordu? Harrison'ın dekorasyonları hakkında ne düşünüyordu? Kendisini diğer konuklarından çok Mary Jane'in böylesine zarif süslemeleri görünce ne kadar etkilendiğini önemserken buldu.

Theresa gevezelik etmeye devam ediyordu ama Harrison onun neden bahsettiğine kulak asmadı. Aklı Mary Jane'de kalmıştı. Elbette ona açıkça sorabileceğini biliyordu ama aklının bir köşesinde ondan dürüst bir cevap alıp alamayacağını merak eden bir şey vardı. Şüphesiz, Mary Jane ondan ziyade arkadaşına karşı daha açık sözlü olurdu.

Panik içinde yüzler denizini tararken Mary Jane'in gitmiş olduğunu gördü.

"Senin için her şey yolunda mı, eski dostum? Tedirgin görünüyorsun." Harrison Devlin'in sorduğunu duydu. Kalbi göğsünde çarpan Harrison sessiz kaldı.

Charles onu götürmüş müydü? Nereye gitmişti?

Harrison kuru boğazına rağmen, "Saçmalama," diye cevap verdi. "Mary Jane'i arıyorum, onu gördünüz mü?"

Theresa parmağını dans pistine doğru kaldırarak, "İşte orada," dedi. Harrison'ın gözleri dans

pistindeki

insanlar dönüp dururken. Mary Jane'in başka bir adamla vals yaptığını görür görmez içini bir rahatlama kapladı. Adamın kollarında rahatlamış ve mutlu görünüyordu. Onunla birlikteyken görüldüğünden çok daha fazla. Kıskançlık beklenmedik bir şekilde ona saplandı.

"İyi olduğuna emin misin?" Devlin sordu. Harrison başını salladı.

"Evet, tabii ki. Ben sadece... boş ver. Önemli değil. İyi eğlendiğini görüyorum ve onu rahatsız etmek istemiyorum," dedi Harrison, Mary Jane'i diğer adamlardan uzaklaştırma arzusunu bastırmaya çalışarak. Ama böyle şeyler hissetmeye hakkı olmadığını biliyordu. Evlilikleri sadece bir iş anlaşmasıydı. Eğer Mary Jane başka erkeklerle birlikte olmak istiyorsa, ona engel olamazdı. Yine de bu anlaşmanın kaybeden tarafının kendisi olabileceğini açıkça görebiliyordu.

"Duyuruyu ne zaman yapmayı planlıyorsunuz?" Devlin kısık sesle sordu.

Harrison, Mary Jane'in balo salonundan ayrıldığını ve konukların güvenliğini sağladığını fark edince, "Yakında," dedi. "Ama izin verirsiniz."

Harrison hızla odanın arka tarafına doğru ilerlerken Devlin, "Elbette," dedi. Bütün kadınlar gözlerini ona dikmiş, onu asıl amacından uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Israrlarından yılmayan Harrison kendini koridordan geçerken buldu. Mary Jane'in bu taraftan geldiğini gördüğüne yemin edebilirdi ama yine de içine bir şüphe sızmaya başlamıştı.

Kütüphanenin kapısı aralıktı ve sanki kadın kalbinin ipini çekiyormuş gibi kendini oraya doğru yönelirken buldu. Sessiz odaya adımını attı, misafirlerden o kadar uzaktaydı ki odaya sadece müziğin kısık nağmeleri ulaşıyordu. Parmaklarını kitapların sırtlarında gezdiren Mary Jane'i gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu orada görmek rahatlamadan öte bir şeydi, sanki evinin hanımı olması gerekiyordu.

Başını eğerek bir süre onu izledi, solgun ay ışığının çıplak omuzlarını öpmesine ve elbisesinin gümüşe batırılmış gibi parıldamasına hayran kaldı. Dikkatle kapıyı arkasından kapattı.

Onu da kendisiyle birlikte odaya kapattı.

Mary Jane kendi kendine mırıldanıyor, yanındaki arkadaşına aldırış etmiyordu. Rafa yaslanırken gülümsedi. Harrison onun zarafetinden büyülendiğini fark etti. Onunla aynı görüşleri paylaşmasa da, Mary Jane diğer her açıdan göz kamaştırıcıydı. Onda zarafet ve şiirsellik vardı. Onunla ilgili öyle bir hava vardı ki, etrafındaki dünya yok oluyor ve Harrison'ın üzerine bir sakinlik çöküyordu.

Artık benimsin. Seninle ne yapacağım?

BÖLÜM 11

Mary Jane kendi kendine sessizce mırıldanıyor, denizden gelen huzur ve dinginliğin tadını çıkarıyordu. Odanın dayanışması. Harrison'ın zengin bir adam olduğunu çok iyi biliyordu ama bu, kütüphanenin kapısının ardında verdiği partiden daha açık bir şekilde belli olmamıştı.

Ağır bir iç geçiren Mary Jane'in düşünceleri Harrison'a kaydı. Onu, kalçaları henüz doğumdan dolayı esnememiş, güzel ve ince bir kadınla konuşurken görmüştü. Varlığının merkezine bir kıskançlık iğnesi battı. Bir yanı kadının kim olduğunu ve Harrison'la ne konuştuğunu bilmek istiyordu.

Herkese duyurmayı geciktirmiş olması onu sinirlendirmişti. Partiyi o planlamış olsaydı, ilk bahsedeceği şey bu olurdu. Yine de içten içe Harrison'la yaptığı pazarlığı biliyordu. Bu bir iş anlaşması, sadece sözde bir evlilik olacaktı. Peki o zaman neden onu bir başkasıyla gördüğünde bu kadar güvensiz hissediyordu?

Kalbi midesine inmeden önce boğazına doğru çırpındı. Harrison'ın davranışları yüzünden kıskançlık hissetmeyi beklemiyordu. Yine de onu başka bir kadınla görmek onu derinden etkiledi ve kısa bir an için pazarlığın kendi tarafına geçip geçemeyeceğini merak etti.

Kimi kandırıyorum ki? Her düzgün adam Charles'a yardım ederdi. Peki ya Harrison olduysa? Bu maskaralığı kabul ettiğimde kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum ve böyle hissetmeye hakkım yok. Bu tamamen saçmalık. O adamın tüylerimi diken diken etmesine izin vermeyeceğim.

Mary Jane, Harrison'la ilgili tüm düşünceleri umutsuzca bir kenara itmeye çalışırken parmaklarını kitapların üzerinde gezdirdi. Gözünün ucuyla bir gölgenin yer değiştirdiğini fark edince dudaklarından keskin bir nefes kaçtı. Geriye sıçrayan Mary Jane göğsünü tuttu ve gözlerini kütüphanenin kapısına dikti.

"Tanrım, daha evlenmeden beni yerin dibine mi sokmaya çalışıyorsun?" Mary Jane nefes almaya çalışırken böyle dedi. Harrison'ın kitap raflarına yaslanmış, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş ve gözlerinde sinsi bir ifade belirmiş olmasını hiç beklemiyordu.

"Niyetim kesinlikle bu değildi," dedi Harrison hafif bir kıkırdamayla, itip ona doğru ilerlerken. Mary Jane bir kaçış yolu ararken gözleri odanın içinde geziniyordu.

"Ne yapıyorsun burada? Sersemletmek için vals yapmaya can attığın genç bir kısrakın yok mu senin? Eminim dans pistinde birçok hayran bulacaksın," dedi Mary Jane, Harrison'la arasındaki mesafeyi olabildiğince geniş tutmaya çalışırken. Kütüphanenin devasa büyüklüğüne rağmen, sanki oda üzerine doğru kapanıyor gibiydi. Harrison ona doğru yaklaştıkça, odadan çıkabilmek için önündeki seçenekler de o kadar azalıyordu.

"Son kontrol ettiğimde burası benim evimdi, yoksa yanılıyor muyum?" Harrison bir kaşını kaldırarak sordu. Soluk ay ışığında sanki onun gözünde bir yabancıymış gibi görünüyordu. Etrafında dolaşan kibir havası kaybolmuş gibiydi ve önünde duran tek şey onun arkadaşlığını özleyen nazik bir ruhtu.

Mary Jane, Harrison'ın etrafından dolaşmaya çalışarak, "O zaman ben gideyim," dedi.

"Çok az tanıdığın insanlarla dolu bir odaya geri dönmek için bu kadar hevesli misin?"

"Henüz selamlaşmadığım birkaç kişi var," dedi Mary Jane.

Harrison, "Bekleyebilirler," dedi.

Harrison'ın aralarındaki mesafeyi kapattığını fark edince, "İçki mi içiyordun?" diye sordu.

"Bu bir parti, ne yapmamı istiyorsunuz? Köşede durup surat mı asayım?" diye sordu. Mary Jane'in kalbi kulaklarında güm güm atarken, derisinin altına bir sıcaklık hücum etti.

"Nasıl istersen öyle yap," dedi Mary Jane bir kez daha Harrison'ın etrafından dolaşmaya çalışırken, ancak onun bedeni tarafından engellendi. Odadaki hava çok ince görünüyordu ve Harrison'ın gözleri onu delip geçerken başının döndüğünü hissetti. Harrison gözleriyle onu yerinde tutarken içinden bir sıcaklık aktı. Gözbebeklerinin derinliklerinde onu tedirgin eden bir oyunbazlık vardı.

Sanki gözleriyle onu soymaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Mary Jane, zihni arzularının sınırlarında gezinip dans ederken sertçe yutkundu. Ne de olsa Harrison şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adamdı ve vücudunun onun yakınlığına tepki vermesine engel olamıyordu.

Adamın onu kızdırmaya mı yoksa alay etmeye mi geldiğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Tek bildiği, ev misafirlerle doluyken, mutlaka birilerinin bu odaya girip onları baş başa yakalayacağıydı.

"Gitmek için neden bu kadar heveslisin? Seni gücendirecek bir şey mi yaptım? Kaçmak için onca yer varken neden buraya geldin?"

"Kaçmaya çalıştığımı kim söyledi?" Mary Jane çenesini kaldırırken, ayakta durmayı umarak sordu.

"Çekingen davranma, şu anda bile bu odadan çıkmak için bir yol aradığını görebiliyorum. Evleneceğimizin farkındasın, değil mi?"

Harrison'ın baştan çıkarıcı ses tonunda kafasını bulandıran bir şey vardı. Sanki alacakaranlıkta bataklıkta duruyormuş ve karanlık etrafını sararak evinin güvenliğine giden yolu kapatıyormuş gibi hissediyordu. Bu hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu.

"Farkındayım ama ya biri buraya gelir ve bizi baş başa bulursa?"

"Ne olmuş yani? Yakında benim karım olacaksın."

"Tüm bunlar hakkında insanların ne diyeceği umurunda değil mi?" Öfke bir kıvılcımın çirayı tutuşturması gibi parladı, düşüncelerini her şeyden daha iyi ateşledi ve temizledi. "Mahvolacağım."

"Yıkılmış mı? Siz dul düşessiniz, nişanlı olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Bizi burada bulsalar kim bu karşılaşma hakkında bir şey söylemeye cesaret edebilir ki?" Harrison yaklaşırken sordu. Mary Jane kendini tazılarla dolu bir tarladaki tavşan gibi hissediyor, özgürlüğünü ve güvenliğini sağlayacak her yolu denemek için sabırsızlanıyordu.

"Siz başkalarının söylediklerine aldırıyor olabilirsiniz ama ben aldırıyorum," dedi Mary Jane. "Zaten etrafımda dönen dedikodu ve yalanlardan payıma düşeni aldım, bir de bunlara katlanmak zorunda değilim."

"Belki de başkalarının senin hakkında ne söyleyeceğini çok fazla düşünüyorsun?" Harrison başını yana eğerek konuştu. Harrison elini yanağına doğru uzatırken, Mary Jane'in göğsü hava ciğerlerine dolmayı bıraktığında sıkıştı. Dokunuşu, tenini okşayan bir yaz esintisi kadar hafifti.

Mary Jane sonunda, "Düşünmem gereken kendimden daha fazlası var," dedi. Kelimeler boğazının arkasını tırmalarken sesi ona yabancı geliyordu. Adam saçının bir tutamını yüzünden çekerken, gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Dedikodular benim için değil ama Rosemary'nin katlanmak zorunda kalacağı şeyler için çok acımasız olur."

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu, sesi ipeksi ve pürüzsüz bir şekilde kızın içine işliyordu. Üzerindeki kitaplar

Adam aynı havayı paylaşana kadar yaklaşıırken raflar görüş alanından kayboldu. Ona bakarken kalbi boğazına kadar fırladı. Bakışlarında hem merak ve şefkat hem de sadece içkiden kaynaklandığını tahmin edebileceği bir ateş vardı.

Harrison daha yakına eğildi, sıcak nefesi kızın boyun çizgisinden ve kulağından aktı. "Seni mahvedeceğimden mi korkuyorsun? Yoksa hoşuna gideceğinden mi?"

"Yalvarırım--" Mary Jane'in sözleri kısa kesildi ve Harrison'ın ağzının kendi ağzını ezdiğini gördü. Oda ondan uzaklaştı ve Harrison birdenbire her şey ve her yer oldu. Mary Jane geri çekildi, aralarındaki bağın şiddetlenmesini istemiyordu. Harrison'ın öpücüğü dudaklarında oyalanırken, gizliden gizliye ona karşı beslediği arzuyla alay ediyordu. İsteklerinin mantığının önüne geçmesine izin vermek istemeyen Mary Jane bir kaçış yolu aradı. Harrison hızla hareket ederek, istese bile gidebileceği bir yer olmadığından emin oldu.

Mary Jane içten içe, dudaklarını aralayıp ağzının içine süzülen dilinin vahşi tutkularına boyun eğdiğini hissetti. Kendini kaybetmiş bir halde kollarını onun boynuna doladı ve bir an için kendini onun bedeninin sıcak mutluluğuna bıraktı. Harrison onun sandığından daha güçlüydü ve parmaklarını ensesindeki saçlara doladığında en karanlık arzularıyla boğuştu. Bir erkek onu dizginlenemez bir tutkuyla öpmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ağırlığının altında dizlerinin büküldüğünü fark etti.

Harrison'ın dili Mary Jane'in ağzını keşfederken, parmakları Mary Jane'in bileklerini sıkıca kavradı ve kollarını başının üzerine doğru çekti. Bileklerini bir araya getirerek Harrison'ın sol elini serbest bıraktı. Harrison'ın parmak uçları Mary Jane'in boynunda gezinirken derisi karıncalandı. Kısa bir an için onları kimin gördüğünü umursamadı. Kendini o ana fazlasıyla kaptırmıştı. İçinde böyle bir tutkunun kıpırdadığını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Harrison'ın öpücüğünde onu tamamen etkisiz hale getiren bir ihtiyaç, bir özlem vardı.

"Bunu yapıyor olamayız," dedi, adam sonunda ondan uzaklaşırken nefes nefese. Alnını onunkine yaslayarak başını salladı.

"Neden olmasın?" diye sordu, en az onun kadar ağır nefes alıyordu. "Bunun yapılamayacağını"

söyleyen hiçbir kural yok.

olur."

"Ama var," dedi Mary Jane, Harrison elini bileklerinden çekip kollarının yanlarına düşmesine izin verirken. Mary Jane bir süre şaşkın şaşkın ona baktı. Harrison'ın ağzında bıraktığı konyağı tadarken dudakları kalbinin her atışıyla birlikte titriyordu.

"Bana bunu istemediğini söyleyemezsin," dedi Harrison elleri kızın elbisesinin uçuşan kumaşına giderken. "Zor nefes alıyorsun ve tüm bunların heyecanından kızarmışsın. Her şeyden çok arzuladığın şey bu ve ben sana bunu verebilirim. Pişmanlık ya da pişmanlık duymadan tutkuyla dolu bir hayat."

Harrison'ın parmakları elbisesinin içine girerken Mary Jane, "Ne istediğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. İçindeki bir parçanın onu almasını, onunla birlikte olmasını istediğini inkâr etmek mümkün değildi. Ama o an çok kısaydı ve gerçek şu ki, ona sahip olmasına izin veremezdi. Bu, koyduğu kurallara aykırıydı. Alkolün duvarlarını yıkıp onu şehvetten çılgına çevirmiş olması önemli değildi. Eğer adam kendine gelemese, iş çıkırından çıkmadan önce buna son verecek kişi kesinlikle kendisi olmalıydı.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum," dedi Harrison. "Diğer erkeklerden sıkıldın. Seni sadece koleksiyonları için bir ödül olarak gören erkeklerden. Sana benim verdiğim tutkuyu ve gücü vermiyorlar. Kendine bir dakika izin ver."

Mary Jane, "Ben senin gibi hataları göze alacak kadar şanslı değilim," dedi. "Gelip geçici duygularıma kapılıp gitme lüksüne sahip değilim."

Harrison başını iki yana salladı ve dudaklarını sıkı bir çizgi halinde büzerek bir süre daha tereddüt ettikten sonra ondan uzaklaştı. Mary Jane ona ters ters bakarken sertçe yutkundu. Harrison'ın öpücüğü dudaklarının sızlamasına neden oldu ve bileklerini saran parmaklarının sıcaklığı hâlâ yanıyor ve zonkluyordu.

"Sadece korkuyorsun," dedi Harrison. "Vücudunuz size ihanet ediyor ve sırlarınızı ele veriyor."

Mary Jane bir kaşını kaldırdı ve ona baktı. "Aramızda kurallar olmasının bir sebebi var."

"Sen ve senin kuralların," dedi Harrison ellerini onun yüzünde birleştirerek. "Bazı riskler olmadan hayat tam anlamıyla yaşanamaz."

"Bir anlaşma yaptık. Söylesene, yarın ben tamamen mahvolduğumda ve sen beni doyurduğunda ne olacak? Beni istediğini düşünebilirsin ama bu sadece şu an için geçerli. Kendimden bu kadar kolay vazgeçemem ve benden bıktığında ve seni başka biriyle bulduğumda bana ne olacağını düşünüyorsun? Hayatındaki diğer insanlara yaptığın gibi beni de duygusuzca bir kenara mı atacaksın? Bana sevgi sözcükleri gönderip hoşça kal mı diyeceksin?"

"Sen benim koleksiyonum için bir ödül değilsin," dedi Harrison onun çenesinin büküldüğünü fark ettiğinde. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum, hem de her şekilde. Bunu görmüyor musun? Sana dünyayı sunuyorum ama sen benden kaçıyorsun, neden?"

"Bana dünyayı mı teklif ediyorsun?" Mary Jane sanki Harrison onu göğsünden bıçaklamış gibi hissetti. "Nasıl yani? Bana bir geceliğine tutku verip ertesi sabah beni hiçe sayarak mı?"

"Yaptığımı düşündüğün şey gerçekten bu mu? Seni bu kadar kolay gözden çıkarabilecek kadar duygusuz bir canavar olduğumu mu?"

Mary Jane ne söyleyeceğini ya da düşüneceğini bilmiyordu. Öpücüğü düşüncelerini karmakarışık etmişti. Tek bir şey dışında hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu, onun akımına kapılamayacağını biliyordu. "Seni bu gece bir başkasıyla gördüm."

"Partide çok sayıda insan var. Hiç şaşırmadım."

"Ne oldu?" Mary Jane onunla yüzleşmek için cesaretini toplarken sordu. Kendisini ona teslim etmesine bu kadar kararlıysa, ona gerçekten ne kadar vefasız olduğunu göstermeye kararlıydı. "Seni dışladı"

mı? Bu yüzden mi beni aramaya geldin? Yoksa bir ihtimal buraya gelip

başka birini bulup bana mı yerleştin?"

Harrison'ın gözleri büyüdü. Sanki sözleri karnına yumruk yemiş gibi geri adım attı. Bakışlarındaki tutku söndü ve Harrison onun içindeki ateşin sönüşünü izledi. Adam cevap vermek için ağzını açtı ama hemen kapatıp kenara çekildi.

"Beni tamamen çözmüş gibisin," dedi Harrison, Mary Jane'i sarsacak kadar alçak ve yenilmiş bir ses tonuyla. "Ben bir zalimden başka bir şey değilim ve davranışım affedilemez. Sanırım yapmamız gereken bir duyuru var."

"Evet," dedi Mary Jane, telaşlı görünmemeye çalışırken elbisesindeki kırışıklıkları fırçalayarak.

"Herkes ayrılmaya başlamadan önce duyuruyu yapmak en iyisi," diye devam etti aynı monoton, mağlup sesiyle. "Ne de olsa partinin nedeni bu, değil mi?"

"Öyleydi," dedi Mary Jane, Harrison'ın etrafında dolanırken, onun sakin tavrının ardında neler olup bittiğine dair temkinli bir şekilde.

"O halde yola devam etsek iyi olur," diye mırıldandı.

"Anlaştık."

Mary Jane odadan koşarak çıktı. Zihni o anı tekrar tekrar canlandırırken kalbi hızlandı. Bunca yıldır, daha önce hiç böyle bir karşılaşma yaşamamıştı. Ve Harrison'ın ne zaman çıkacağını merak ederek omzunun üzerinden bakarken, içinde bir değişim hissetmekten kendini alamadı. Aşk ve şehvet, tutku ve arzular hakkında okuduğu tüm kitaplar zihninde canlandı.

Hayatım boyunca kaçırdığım şey bu muydu? Kendime bunun üzerinde durma izni vermemeliyim. Muhtemelen sabaha beni öptüğünü bile unutacak ve ben de kırık bir kalple acı çekmeyeceğim. Acı çekmeyeceğim. Yarın geldiğinde bu karşılaşmayı unutmuş olursa, ben de unuturum.

BÖLÜM 12

Arrison kitaplığın gölgesinde durup soluklanmaya çalıştı. Oda sessizdi. Nefes alış verişindeki düzensizliği saymazsak. Mary Jane'in onu nasıl bu kadar çabuk etkisiz hale getirebildiğini düşündükçe aklı karışıyordu. Düşünebildiği tek şey, Mary Jane'i bir başkasıyla dans ederken gördüğünde içini sızlatan kıskançlığın tahmin ettiğinden çok daha derin olduğuydu.

Bir gölge önünden geçerek dikkatini açık kapı aralığına çekti. Doğruldu ve boğazını temizledi. Mary Jane'den onu öptüğü için özür dilemesine imkân yoktu. Ne de olsa o da öpücüğe karşılık vermişti. Ama ona iddia ettiği kadar tutucu olmadığını kanıtlamak istiyorsa, adım atması ve her şeyi göze alması gerektiğini fark etti.

Mary Jane'e duyduğu derin arzu içini yakıyordu. Koridorda yanından geçerken ona yönelttiği buz gibi bakışa rağmen, buzdan duvarı kırmanın bir yolunu bulacaktı. Onun öpücüğü, peşinden gitmeye devam etmesi için gereken tüm güvenceyi vermişti.

Kolunu ona uzatırken, "Hazır mısın?" diye sordu. Mary Jane kolunu onun koluna sokarken ona bakmadı. Tek kelime etmeden yan yana partiye ve konuklara doğru yürüdüler.

Mary Jane'in sözleri kulaklarında çınlıyor, zihninde bir top gibi sekiyordu.

"Bir ihtimal buraya başka birini bulmayı umarak geldiniz ve beni mi buldunuz?"

Göz ucuyla Mary Jane'in dikkatinin kendisine kaymasına izin vermemeye çalıştığını fark etti. Bir iç geçirdi.

Hayır. Seni kütüphaneye kadar takip ettim. İstediğim sendin, istediğim sendin. Neden bunu göremiyorsun? Beni büyüledin ve aklımı başımdan aldın.

Ama bunu ona nasıl açıklayacaktı? Bu duygu onun için de kar kadar tazeydi. Onun dansını ve gülüşünü izlerken, bunu ondan çekip alanın bir başkası olduğunu bilerek içinden sadece son zamanlarda fışkırıyordu. Harrison yakında evleneceği karısı için başka bir adamın bunu yapabilmesini istemiyordu. Onun gülümsemelerini ve kahkahalarını istiyordu. Öfkesini ve gözyaşlarını da istiyordu. Ve Mary Jane'e merdivenlerin başına kadar eşlik ederken, istediği her şeye sahip olacağını hemen fark etti. Ona sahip olacaktı ama ona ne verebilirdi ki? Özgürlük mü? Para mı? Güç mü? Mary Jane bunları arzulamıyordu.

Elinde şampanya kadehleriyle hızla yanına koşan hizmetçiye elini salladığında Harrison'ın kalbi küt küt atıyordu.

"Buyurun," dedi Harrison ve Mary Jane'e bardaklardan birini uzattı. Altın rengi sıvı bardağın dibinden yukarı doğru fokurdadı ve Harrison kendisinin de en az baloncuk kadar kapıldığını fark etti. Onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Mary Jane onu kendine bağlayan kordonu kesmişti ve onunla birlikte bilinmeyen bir bölgeye doğru süzülüyordu. Tek yapabildiği, kendini tamamen kaybetmeden önce Mary Jane'in bağından geriye kalanları koparmasını ummaktı.

"Teşekkür ederim," dedi. Kolunu çözen Mary Jane elinde içkisiyle onun yanında durdu. Harrison serçe parmağındaki yüzüğü kullanarak, odanın gürültüsü yavaşça kesilene kadar bardağa hafifçe vurdu.

Harrison kalabalığın arasında Devlin'i ararken, "Geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum," dedi. Ama destek alacağı arkadaşı yerine, ona hem umutla hem de çelik bakışlarından sızan küçümsemeyle bakan Elena'ydı. Büyükannesinin ağırlığını değiştirmesini izlerken içinde bir sevinç titreşti.

Harrison sırtarak, "Bu gece bir kutlama gecesi," dedi. "Düşes Forrester'a gelinim olmasını teklif ettim ve o da büyük bir nezaketle kabul etti."

Kalabalık bazılarının alkışları ve bazılarının inlemeleriyle patladı. Kadehini kaldırıp Mary Jane'e döndüğünde büyükannesinin yüz hatlarındaki şokun daha da derinleştiğini görebiliyordu.

"Müstakbel gelinime," dedi Harrison.

Harrison, Mary Jane'in ona attığı gözlerini kaçırarak bakışa fazlasıyla aşınaydı. Onu istemeyerek de olsa sık sık pek çok kişiye attığı bir bakıştı bu. Ama onun sert bakışlarının ardında başka bir şey daha vardı. Mary Jane'in onun cesurluğundan hoşlanmış olabileceği ihtimaliyle eğlenmekten kendini alamıyordu.

Ona doğru eğilen Harrison, onu öperken gözlerini Mary Jane'e kilitledi. Mary Jane başını çevirerek Harrison'ın öpücüğü ağzının kenarına yerleştirmesine izin verdi. Elbette bu onun yapması gereken en doğru şeydi ama yine de onu tutup kütüphanede yaptığı gibi öpmekten başka bir şey istemiyordu. Şüphesiz bu, içinde yaşadığı yanılsamayı kıracaktı.

Melissa arkasından, "Tebrikler," dedi. Harrison kendini Mary Jane'in yüz ifadesine o kadar kaptırmıştı ki, etraflarındaki diğer insanların onun için hiçbir önemi yoktu. Omzunun üzerinden bakarak Melissa'ya başını salladı. Mary Jane gözlerini yavaşça Harrison'dan ayırdı ve Melissa'ya döndü.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Mary Jane.

"Neden olsun ki, Majesteleri?" Melissa başıyla onaylarken sordu. "Sanki yollarımız başka bir toplantıda kesişmiş gibi. Yine de ikinizin evleneceğini duyduğuma şaşırdığımı söylemeliyim. Her zaman Kont'un farklı zevkleri olduğunu düşünmüşümdür."

Melissa'nın alttan alta söylediği azarlamayı duyan Harrison'ın göğsü sıkıştı. "Evet, kalp kalbin istediğini ister."

Melissa bir kez daha eğilip hızlı adımlarla uzaklaşırken, "Elbette öyle," dedi. Harrison gözleriyle onu takip etti ve daha önce hayranlık duyduğu tüm kadınların Mary Jane'e böyle mi davrandığını merak etti. Melissa basamakta durup ona bir bakış attığında Harrison'ın içinde bir kızgınlık belirdi.

Mary Jane dudaklarını kıpırdatmadan, "Anlaşmamızı unutma," diye fısıldadı. "İşlerini Rosemary'den uzak tut."

Harrison aynı alçak ses tonuyla, "Bayan Crowly sadece eski bir tanıdık, hepsi bu," dedi. "Burada rakibiniz yok."

"Rekabet mi? Kütüphanede olanların tekrarlanacağını düşünerek kendini mi kandırıyorsun?" Mary Jane sordu. Harrison onu kolundan yakaladı ve çarpıcı bir gülümsemeyle koridora geri çekerek meraklı gözlerden uzaklaştırdı.

"Umarım öyle olur," dedi Harrison. "Beni sonsuza dek görmezden gelemezsin ve er ya da geç seni içinde bulunduğun o buzdan kabuktan çıkaracağım. Bu benim bir ömür boyu sürecek olsa bile."

"Kıpırdama ve sakın ol," diye tısladı Mary Jane, gözleri etrafta gezinip aralarındaki alışverişı izleyebilecek birilerini ararken. Yine de Harrison onları kimin gördüğünü umursamıyordu. Ne de olsa nişanlandıklarını daha yeni ilan etmişti, Mary Jane'e bundan sonra ne yapmak isterse istesin kimse gözünü bile kırpmayacaktı. Kadının yanağına uzanarak parmak uçlarını pürüzsüz teninde gezdirdi. Birleştikleri yerde, içinden geçen ve doğrudan kalbine giden yakıcı bir his hissetti.

Harrison, "Benden sonsuza dek saklanamazsın," dedi.

"Kimseden saklanmaya niyetim yok. Ancak tutkularımızın bizi yönetmesine neden izin veremeyeceğimizi anlamalısınız" dedi.

"Biz mi? Bu bana karşı bir şeyler hissettiğin anlamına geliyor," dedi Harrison ve dudaklarındaki sırıtışın biraz daha genişlemesine izin verdi. Onun nasıl karşılık vereceğini duymak için kendini her zamanki kadar istekli buldu.

"Minnettarlıktan başka bir şey değil," dedi. "Nasıl ben senin için aynısını yapıyorsam, sen de benim belli bir tatsız çıkmazdan kurtulmama yardım ediyorsun. Birlikteliğimizden daha fazla bir şey çıkacağını düşünürseniz, fena halde yanılırsınız."

"Bana istediğin kadar yalan söyleyebilirsin Düşes, ama öyle bir zaman gelecek ki kendine yalan söylemekten sıkılacaksın. Ve o gün geldiğinde, ben orada seni bekliyor olacağım."

Harrison, Mary Jane'in gözlerinin açılmasını izlerken gülmekten kendini alamadı. Ondan bir adım geri çekildi ve ellerini yumruk yaparak yanında birleştirdi. Başını kaldırdı ve yüzünün ne kadar kızardığını görünce kıkırdadı. Onun bu kadar heyecanlanmasını izlemek en büyük zevkiydi. Ve ah, bunu yapmak onun için de ne kadar kolaydı. Onunla alay etmekten ve ona eziyet etmekten bıkmasına imkân yoktu. Ama onu perişan ve sinirli görmekten daha fazlasıydı bu, onun gülümsemesini de ortaya çıkarmak istiyordu.

Keşke bana ne yaptığını bilseydin Mary Jane. Belki de zehrini başkasına akıttırdın? Bana gösterdiğin her türlü şefkat beni memnun ediyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Mary Jane kaşlarını kaldırıp ellerini önünde kavuştururken sordu.

"Gülüyor muyum?"

"Sırıyorsun," dedi. "Belli ki seni eğlendirecek bir şey söyledim ya da yaptım."

Harrison bir an ona kendisinin de onun tarafından nasıl delirtildiğini söyleyip söylememeyi düşündü. Ona içini dökmek yerine omuz silkti ve elini salladı.

"Belki başka bir zaman," dedi. Harrison onun elini tutup öperken, "Hâlâ kütüphanede yaptığımız görüşmenin etkisinde olmadığın zaman," dedi.

Yanaklarının kızardığını görmek için geri dönme dürtüsüyle savaşıarak ondan uzaklaştı. Bir hafta içinde gelini olacağını bilmek onu heyecanlandırıyor ve ihtiyacı olan sabrı veriyordu. Ne de olsa, onun yüz ifadesini izlemek ve her birini tanımak için bir ömrü olacaktı.

"Harrison," diye seslendi Elena ona en alt basamağa ulaştığında. "Bir kelime."

Büyükannesinin arkasından giderken, "Eminim bir taneden daha fazlasına sahip olacaksın," dedi. Büyükanne onu çalışma odasına, misafirlerin gözlerinden ve kulaklarından uzağa götürdü. Arkasından kapanan kapının sesi kesin ve mutlaktı. Sanki odadaki hava dayanamayacağı kadar boğucuymuş gibi yakasını çekiştirdi.

Elena masanın önündeki pelüş sandalyeye otururken, "Senden gerçeği istiyorum," dedi.

"Peki sana tam olarak ne itiraf etmem gerekiyor?" Harrison şömineye doğru ilerleyip şöminenin üzerindeki kutudan bir puro çıkarırken sordu. Mary Jane'le yaşadığı karşılaşmadan sonra sinirlerini yatıştıracak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Seni buraya neden getirdiğimi çok iyi biliyorsun. Neden o kafanı kullanmıyorsun ve bunu çözüp çözemeyeceğini görmüyorsun?" dedi Elena.

"Düşes hakkında soru sormaya geldiniz. Ama bir beyefendinin bu tür konularda asla konuşmayacağını söylemekten nefret ediyorum, bu kabalık olur."

"Dowager ile sadece iş ortağı olduğunuz izlenimine kapılmıştım. *Ton*'un geri kalanıyla ilgili planlarınızdan neden ben haberdar edildim? Bu konuda önce benimle konuşmanız gerekirdi."

"Bunu duymak sana ne kadar acı verse de, evrenin merkezi sen değilsin. Evlenmek için senden izin istemedim, istemeyi de düşünmüyorum."

"Anlıyorum," dedi Elena, yutkunmadan önce bir an için bir şeyler çiğniyormuş gibi başını sallayarak. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Sadece etkilendiğimi söylemek istedim. Evlilik büyük bir adım ve hatırladığım kadarıyla bana bunun asla atmayacağın bir adım olduğuna dair yemin etmiştin."

"Evet, zaman her şeyi değiştiriyor, değil mi?" Harrison purosunu üfleyerek söyledi.

"Öyle görünüyor. Ama seninle nefesimi tutmamayı öğrendim. Bir hafta uzun bir süre ve gelecek hafta hala düşesi isteyeceğini kim söyleyebilir? Dizlerinin üstünden beri seni izliyorum. Ve arayışlarının ne kadar kolay değiştiğini biliyorum. Bahse girerim yarın geldiğinde bu partinin soluk bir anıdan başka bir şey olmadığını düşüneceksin."

Harrison Devlin'in evinin önünde durup geniş pencerelere baktı. Göğsü sıkıştı. Sertçe yutkunarak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Hizmetçi kapıyı açtı ve içeri adımını attığında avuçlarının terlediğini fark etti.

"Harrison? Seni bu kadar erken getiren nedir? Bu saatte hâlâ yatakta olursun sanıyordum," dedi Devlin onu karşılamak için merdivenlerden inerken.

"Hayatım, kim arıyor?" Harrison, Theresa'nın merdivenlerden sorduğunu duydu.

Devlin omzunun üzerinden, "Harrison," diye cevap verdi.

Harrison boğazındaki düğümü çözmeye çalışarak, "Aslında," dedi. "Forrester Düşesi'ni ziyarete geldim."

"Mary Jane'i görmeye mi geldin?" Devlin gözlerini kocaman açarak sordu. Devlin'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sanırım şu anda rahatsız."

Harrison, "Onunla konuşmaya çok ihtiyacım var," dedi.

"İyi günler." Yumuşak, küçük bir ses koridorda cınladı.

"Ah, Rosemary, burada olmanı beklemiyordum," dedi Devlin, Harrison küçük çocuğun kafasını kapı aralığından çıkardığını fark edince. "Ama burada olmana sevindim. Ben gidip anneni getirirken sen de Kont'u biraz meşgul etsene."

"Ben..." Rosemary odadan çıkıp oyuncak bebeğiyle **dururken** Harrison itiraz etmeye başladı. Harrison çocuklarla nasıl başa çıkacağından emin değildi. **Hiçbir** deneyimi olmadığı için, Devlin Mary Jane'i almak için merdivenleri koşarak çıkarken şaşkınlıkla kıza **baktı**.

"Buraya yürüyerek mi geldin?" Rosemary topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken sordu. Gözleri annesininkiler gibi iriydi ve onu sersemletmek için aynı esrarengiz yeteneğe sahipti.

"Hayır," diye yanıtladı Harrison, Mary Jane'in bir an önce gelmesini umarak ön tarafa baktı.

"Ben bir araba görmedim," dedi.

"At sırtında geldim."

"Ne tür bir at? Aygır mıydı yoksa kısrağı mı? Ve kaç el? En az on iki el boyunda bir ata ihtiyacınız olduğunu görebiliyorum," dedi Rosemary ona kirpiklerini kırptıştırırken.

"Peki atlar hakkında ne biliyorsun?" Harrison, Rosemary kadar küçük bir çocuğun cinsiyet ve renk dışında bir şey bilmesini biraz eğlenceli bularak sordu.

"Her şeyi," dedi Rosemary dramatik bir yetenekle. "Öğrenebildiğim her şeyi öğreniyorum."

"Oh, özel öğretmenin mi var?" Harrison çocuğa doğru yöneldiğini fark edince sordu.

"Hayır, bana annem öğretiyor. Elbette bu konuda çalışarak da öğrenilebilecek çok şey var. Kitaplar pek çok bilginin kilidini açabilir ve bana onlar hakkında bilmek istediğim her şeyi anlatabilir. Bir gün, büyük çölde bir Arap aygırına bineceğim," dedi Rosemary. Harrison boğazında fokurdayan kıkırdamayı durdurmak için dudaklarını birbirine bastırmaktan kendini alamadı.

"Anlıyorum. Peki, atınız var mı?"

"Henüz değil," diye yanıtladı Rosemary. "Ama bir gün bir tane alacağımı ve o zaman kimsenin beni durduramayacağını biliyorum."

"Okumak ve yapmak iki farklı şeydir ve birinin sırtına bindiğinizde korkabilirsiniz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Rosemary, Harrison'ın Mary Jane'in çocuğunun söylemesini beklediği kadar sert bir sesle. Çocuğun Mary Jane'in bağımsızlık yeteneğine ve çarpıcı bir macera duygusuna sahip olduğu açıldı. Mary Jane'in de böyle bir özelliğı olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Eğer varsa bile, bunu kesinlikle kimseye göstermiyordu.

"Sana ata binmeyi öğretmemi ister misin? Birkaç atım var," dedi Harrison. Kelimeler ağzından döküldü ve kulağa ne kadar doğal geldiklerine kendisi de şaşırdı. Daha önce hiç kimseye bir şey öğretmemiştir ama Rosemary'nin gözlerindeki ışıltıyı görünce ona yardım etmek istedi.

Rosemary, "Önce anneme sormam gerek," dedi.

"Bana tam olarak ne soracaksın?"

Harrison hızla döndüğünde Mary Jane'in en alt basamakta her zamanki gibi ıslıl ıslıl durduğunu gördü. Pencerelerin camlarından süzülen güneş ışığı saçlarının ıslıl ıslıl parlamasına neden oluyordu.

"Rosemary ve ben sadece atlar hakkında konuşuyorduk," dedi Harrison. "Ve eğer izin verirsiniz ona ata binmeyi öğretmeyi teklif ettim."

Mary Jane başını kaldırdı ve Harrison'a hançerler fırlatarak çocuğu cesaretlendirmenin kötü bir fikir olduğunu düşünmesini sağladı.

"Bu yüzden mi bu kadar erken aradınız?" Mar Jane sordu.

Harrison, "Hayır, sizinle konuşmaya geldim," dedi.

"Rosemary, hayatım, rica etsem yukarı çıkıp oynar mısınız?" Mary Jane daha fazla yaklaşmadı ama Harrison'ın geçmesine izin vermeyen bir nöbetçi gibi durdu.

Rosemary, Harrison'ın etrafında dolanırken, "Evet anne," dedi.

"Ne çocuk ama. Çok zeki ve maceraperest," dedi Harrison Rosemary'nin merdivenleri tırmanıp ikinci katta bir yerlerde kaybolmasını izlerken.

"Evet, ona sahip olduğum için çok şanslıyım," dedi Mary Jane, hizmetçiler koridorda koşuşturup toz alırken ve işleriyle uğraşırken.

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" Harrison sordu.

Mary Jane, "Bunun neden bir rahatsızlık olduğunu anlamıyorum," diye cevap verdi. Ses tonunda bir gerginlik vardı ve Harrison onun kütüphanede yaşadıkları anı düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendini alamadı. Parmağının ucunu dudaklarına götürerek o deneyimi anımsadı. Mary Jane hafifçe irkildi ve Harrison'ın, Mary Jane'in bu hatasını unutmadığını ya da affetmediğini bilmesi için tek gereken buydu.

"Bana söylemen gereken bir şey varsa, söyle. Theresa'dan ya da Devlin'den hiçbir şey saklamıyorum," diye devam etti Mary Jane.

"Ben sadece senin iyi olduğundan ve dün baş başa geçirdiğimiz zamanın değiştirmek isteyebileceğin ya da istemeyeceğin kararlarını etkilemediğinden emin olmaya çalışıyordum."

"Anlıyorum, buraya anlaşılmamızı sona erdirecek kişinin ben olacağımı umarak geldin. Dün partide yaptığın şeyi bu yüzden mi yaptın? Beni ikna etmek için mi? Eğer durum buysa, Lordum, o zaman çıkın ve tüm bunların kötü bir fikir olduğunu söyleyin ki ben de başka bir çözüm yolu bulabileyim," dedi Mary Jane.

"Hayır, bu... " Harrison ileri atıldı ve kendini durdurdu. Onu mahvetmek ya da fikrini değiştirmesini sağlamak için öpmemişti. Aksine, öpüşmeleri onu herkesten daha çok istediğini zihninde pekiştirmişti. "Ben sözünün eri bir adamım ve seninle yaptığım pazarlık dün olduğu gibi bugün de geçerli. Buraya sadece ihtiyacınız olan bir şey ya da evime geçişinizi daha rahat hale getirmek için getirmemi isteyebileceğiniz malzemeler olup olmadığını sormaya geldim."

Mary Jane başını eğdi. Gözleri, sanki zihninin en karanlık köşelerini araştırıyormuş gibi onu delip geçiyordu. Onun doğrudan bakışlarını korkutucu bulmuştu ama bakışları altında korkmadı.

"Öyle bir şey olduğuna inanmıyorum," dedi Mary Jane. "Her durum ve koşulda idare edebiliriz."

"Evet, bundan hiç şüphem yok," dedi Harrison merdivenlerin tepesine bakıp birkaç gözün üzerinde olduğunu görünce. Ona kendisini ya da öpücüğü düşünüp düşünmediğini sormak istemişti ama çok fazla gözün üzerlerinde olduğunu görünce vazgeçti.

Harrison başını öne eğerek, "O zaman hepsi bu kadar," dedi. "Sizinle başka bir zaman görüşürüz."

"Peki ya dersler?" Mary Jane sordu.

"Dersler mi?"

"Evet, Rosemary'ye söz verdiklerin," dedi Mary Jane. "Onlara ne zaman başlayacaksın?"

Harrison'ın kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne zaman uygun olursanız."

"O zaman seni yarın bekleyeyim mi?" Mary Jane sordu. Harrison başını sallarken gülümsemekten kendini alamadı.

"Madem öyle istiyorsunuz," dedi. "İlk iş burada olacağım."

"Çok meşgul görünüyorsunuz," dedi Mary Jane. "Size yük olmak istemem."

"Yük olmayacak," dedi Harrison. *Seni bir kez daha görme şansım olduğu sürece elimden geleni yapacağım.*

"O halde yarın görüşürüz," dedi Mary Jane ve geçmesi için kenara çekildi. Harrison başıyla onayladı ve gitti. Onunla daha özel bir konuşma yapmayı ummuş olsa da, sinirlerinin kendisini yenmesine rağmen görüşmenin bu kadar iyi geçmesinden fazlasıyla memnun kalmıştı.

Yapacak çok şey ve bunları yapmak için çok az zaman var.

Hizmetçi atını getirirken pencereye doğru baktı. Mary Jane perdeyi arkaya çekmiş duruyordu ve gözleri sanki evi gözetlemeye gelmiş bir soyguncuymuş gibi ona kilitlenmişti. Başını bir kez daha eğdi ve Rosemary'nin kendisine el salladığını gördüğü üst pencereye baktı.

Ne tuhaf bir kız. Belki de annesinin kalbini açacak anahtar odur. Tamam o zaman eski dostum, kızı kazan, anne de hemen arkasından gelecektir.

BÖLÜM 13

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" May Jane Rosemary'nin yüzünü inceledi ve derin derin içine baktı kızının büyük kahverengi gözleri. Rosemary'nin başı sertçe yutkunurken sallandı.

"Evet, anne."

"Güzel. Kont bugün seni ata bindirmek için gelmeyebilir ama gelirse de en iyi şekilde davranmanı istiyorum, anladın mı?" Mary Jane yüreğini korku kaplarken kızına gülümsedi. Kızının atlara olan tutkusunun onu eninde sonunda ata binmeyi öğrenme yoluna götüreceğini biliyordu, sadece buna katlanmak zorunda kalmadan önce birkaç yılı daha olmasını bekliyordu.

"Ama söz verdi," dedi Rosemary. "Ve burada olacağına inanıyorum. Okumaya başlamadan önce ona birkaç dakika daha verin lütfen."

Mary Jane parmaklarını kızının saçlarında gezdirdi ve Rosemary'nin çenesinde sonlandırmadan önce yüzünü izledi. Narin bir çimdik attı ve başını salladı. "Pekâlâ. Sana saat sekizi vurana kadar süre veriyorum. Ama Earl o saate kadar gelmezse, kitaplara doğru yola çıkacağız."

Rosemary kollarını Mary Jane'in boynuna doladı ve beklemek için ön pencerelere doğru koşmaya başladı.

Mary Jane duygularını dizginlemeye çalışırken Theresa, "Doğru olanı yapıyorsun," dedi.

"Öyle miyim? Pek emin değilim. Kont'la yakında evleneceğimizi biliyorum ama Rosemary'nin kalbini kırmasını istemiyorum."

"Gelmeyeceğinden ne kadar eminsin?" Theresa gül goncası porselen fincandan çayını yudumlarken sordu.

"Doğrusu, yapmayacağına inanmam için hiçbir neden yok. Şimdiye kadar Kont, sadece görünüşe ayak uydurmak için bile olsa onurlu bir adam olduğunu kanıtladı," dedi Mary Jane sert kanepeye otururken, düşüncelerinin Kont üzerinde çok fazla oyalanmasına izin vermemeye çalışarak. Onu kütüphanede öpmüş olması yeterince kötüydü, ama onca koşuşturmadan sonra bir an için ona gerçekten değer veriyormuş gibi davranması ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Theresa, "Kont hakkında edindiğim bilgilere göre, kafasına bir fikir takıldı mı, onun peşini bırakmıyor," dedi. "Ve bana öyle geliyor ki siz onun en yeni takıntısısınız."

"Ben mi?" Mary Jane'in nefesi kesildi. "Sana bunu söyleten ne?"

"Gel bakalım. Charles döndüğünden beri Harrison her gün seni ziyaret ediyor. Aslında, gözlerini sana dikmediği bir gün olduğunu sanmıyorum."

Mary Jane elini sallayarak, "Bu bir oyun," dedi. "Adam kendinden başka kimseyi sevmekten aciz."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, neden onunla evlenmeyi kabul ettin?" Theresa şüpheyile Mary Jane'e bakarken sordu. Mary Jane boğazını temizleyerek ağzını açmaya ve sırrının dökülmesine izin vermeye başladı ama hemen kapattı.

"İşle ilgili," diye cevap verdi Mary Jane, ses tonu kısıktı. Evlilik resmileştikten sonra Theresa'ya Harrison'la ayrı yaşama planlarını bildirme konusunda kendine güvenmiyor değildi. Ama

Bir yerde Theresa'nın anlaşmadan zaten haberdar olduğundan şüpheleniyordu. Ne de olsa Theresa, Harrison'ı Mary Jane'in onu tanıdığından çok daha uzun süredir tanıyordu. Ve onun nasıl bir adam olduğunun tamamen farkındaydı. Ama böyle şeyleri fısıldamak, gizlice bile olsa, Mary Jane evdeki birinin bunu duyacağından emindi ve bu tür haberlerin Rosemary'yi ısırmak için geri dönmesini istemiyordu.

"İnsanlar çeşitli nedenlerle evlenirler," diye devam etti Mary Jane. "Çoğu zaman bu sadece doğru eşleşme meselesidir. Ve Harrison ile benim aramdaki birlikteliğin sonunda hem faydalı hem de ödüllendirici olacağını söylüyorum."

Theresa dudaklarında beliren sırıtmayı gizleyebilmek için dudaklarını sıkıca bastırdı. Mary Jane her birini inanarak söylemiş olsa da, arkadaşının tek bir kelimeyi bile yutmadığını anlayabiliyordu.

"Harrison'la neden evlendiğini anlıyorum," dedi Theresa. "Unvanları, parayı ve güvenliği seviyorsun. Bana öyle bakma, ne kadar ilerici olursan ol, arkada bir erkek olmadan toplumdan dışlanacağının sen bile farkındasın."

"Dilini ısır," dedi Mary Jane. "Kontla evlenmeyi düşünmemin tek nedeninin unvan ve güç gibi önemsiz şeyler olduğunu düşünecek kadar sığ olduğumu mu sanıyorsun?"

"Bu şeylerle birlikte özgürlük de gelir," dedi Theresa. "Sen bile buna karşı çıkamazsın. Durumunuzu olduğu gibi ele alalım. Charles geri geldi ve bu şekilde yaşamaya devam etmek istiyorsan onunla evlenmeni talep etti. Sen ona bağlanmamayı seçtin, bunun yerine Rosemary'yi korumak uğruna kendini bir başkasına bağlamaya hazırsın."

Mary Jane, "Onu bu işe karıştırmayın," diye uyardı.

Theresa elindeki çay bardağını önündeki masaya koyarak, "Alınmayın," dedi. "Gerçekler yalan söylemez. Yapmak istediğin şeyleri yapabilmek için hayatında güçlü bir erkeğe ihtiyacın var. Harrison güçlü bir adam. Ama umarım onunla evlenerek kendini neye bulaştırdığını anlamışsındır."

"Eğer onun itibarından bahsediyorsanız, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü ve ne söylediğini gayet iyi biliyorum."

"Senin için sakıncası yok mu?" Theresa bir kaşını kaldırarak sordu.

"Neden söyleyeyim ki? İnsanların hakkımda söylediği çok daha kötü şeylere maruz kalmadım değil," diye cevap verdi Mary Jane cesurca. "Dedikodu ve söylentilerin verdiği zararın tamamen farkındayım. Ve inanın bana, her olasılığa büyük bir şüphecilikle bakıldı. Ne yaptığımın tamamen farkındayım. Kont'la evleneceğim ve Rosemary'nin umutları artacak. Hayal edebileceğimden çok daha iyi bir eşe sahip olacak."

"Anlıyorum, yani tüm bunlar Rosemary'nin iyiliği için, öyle mi? Senin için de bir parça mutluluk olmadığına emin misin?"

"Eğer Kont'a karşı bir şeyler hissedebileceğimi ima ediyorsan," Mary Jane durakladı ve aklı kütüphaneye gitti. Hayali öpücük dudaklarını yaktı ve gözlerini kapatsa Harrison'ın karşısında durduğuna, onu kitaplıklara doğru ittiğine ve ciğerlerindeki havayı çaldığına yemin edebilirdi. "Cevabım hayır."

Rosemary antreden, "O burada," diye seslendi. Küçük ayaklarının koridorda hızla ilerlerken çıkardığı ses Mary Jane'in kulaklarını diken diken etti. "Hem de dakikalar öncesinden."

"Earl olduğuna emin misin?" Mary Jane, ön kapının çalınması evin içinde yankılanırken sordu.

"Lordum, içeri gelin." Mary Jane, Rosemary'yi kucağına çekip kollarını kızına doladığında kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Rosemary'nin bir atın sırtına binmesine izin verme korkusu içini kemiriyordu.

"Bayan Rosemary'yi ziyarete geldim." Mary Jane, Harrison'ın sesini sanki çoktan odadaymış gibi duydu. Koridordan gelen ayak sesleri Mary Jane'in nefesinin kesilmesine neden oldu. Sanki adam hayatındaki son neşeyi de çalmaya gelmiş gibi başı dönüyordu.

"Lindburg Kontu'nu takdim edebilir miyim?" dedi hizmetçi başıyla selam vererek. Harrison odaya adımını attığı anda vücudundaki tüm sinirler ateşlenirken Mary Jane'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Harrison, "**Leydim**, sizi bu kadar erken kalkmış bulmak ne hoş bir sürpriz," dedi.

Theresa ayağa kalkarken Mary Jane, "Evet, ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi.

Theresa, "Belki de izninizi isteyip üçünüzün özel olarak konuşmasına izin vermeliyim," dedi. Mary Jane'in eli dışarı fırladı ve Theresa'nın ön kolunu kavrayarak onu yerinde tuttu.

"Benim yüzümden gitmene gerek yok, Theresa," dedi Harrison, sanki Mary Jane'in ağzından sözcükleri o daha söyleyemeden çalmış gibi.

Mary Jane gözlerini Harrison'dan ayırmak için bir an durarak, "Kal," dedi.

"Aslında buraya sadece küçük Rosemary'yi almaya geldim. Tabii hâlâ gitmesine izin veriliyorsa?" Harrison, Mary Jane'e kalbini hızlandıran baştan çıkarıcı bir gülümseme fırlatırken sordu.

"Lütfen anne," dedi Rosemary ve ellerini birleştirerek Mary Jane'e iznini geri çekmemesi için yalvardı.

"Evet," dedi Mary Jane. "Kont'la birlikte gidebilirsin. Ama seni görebileceğim bir yerden öteye gitme."

"Aslında," dedi Harrison boğazını temizleyerek. "Hep birlikte parka gideriz diye düşünmüştüm. Böylece çocuk bir şey düşürürse--" Mary Jane'in gözleri kızının yaralanmış olabileceği düşüncesiyle irkildi.

"Düşmesini kolaylaştıracak yumuşak çimenler olacak," diye devam etti Harrison. "Kendini yaralayabileceği arnavut kaldırımlı sokaklara düşmekten genellikle daha iyidir."

"Çok hoş," dedi Theresa. "Dışarıda çok güzel bir gün, hepimiz bu güzel havanın tadını çıkarmalıyız."

"Yani bizimle geliyor musun?" Mary Jane, arkadaşının onu terk etmeyeceğini ya da Harrison'a tek başına acı çektirmesine izin vermeyeceğini umarak Theresa'ya yaklaşıırken sordu.

Theresa, "Kont'un hoşuna gidecekse," diye cevap verdi.

"Ne kadar çok o kadar iyi," dedi Harrison. Theresa gitmeyi kabul ederken Mary Jane onun ses tonundaki hafif sıkıntıyı duymaktan kendini alamadı. Mary Jane biraz rahatlamış bir halde gülümseyerek Rosemary'yi üzerinden kalkması için okşadı.

Mary Jane titiz bir gülümsemeyle, "O halde hemen hazırlanayım," dedi. Harrison belli ki bir seyirci beklemiyordu ama Mary Jane'in ne kendisine ne de Harrison'a tek başına güvenmesi mümkün değildi. En azından düğün gerçekleşene kadar.

Mary Jane, Theresa'yla birlikte arabaya binerken sabah güneşi gölgeliklerin arasından parılıyordu. Devlin'in Theresa'nın kalbini yeniden kazanmaya çalıştığı sırada Mary Jane'in ona refakatçi olarak gelmesi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. İşler nasıl da tersine dönmüştü. Ama Mary Jane için dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu. Harrison ve Rosemary, sadece onun için getirdiği küçük midilliyle onu parkta gezdirirken, düşünceleri Harrison ve Rosemary'nin büyüüne kapılmıştı.

"Burası çok güzel," dedi Theresa, yüzüne vuran güneşin sıcaklığının tadını çıkarmak için başını biraz geriye yaslayarak. "Buraya neden daha sık gelmediğimi bilmiyorum. Ya da bu konuda senin neden gelmediğini."

"Daha sıkı tutun," dedi Mary Jane, dikkati Rosemary'nin üzerinde kilitli kalırken.

Theresa, "O emin ellerde, endişelenmenize gerek yok," dedi. "Kont her şeyi düşündü ve Rosemary'ye zarar vermeyi aklından bile geçirmeyeceğine eminim."

"Haklı olduğunuza eminim. Ama annesi olarak endişelenmeye hakkım var. Ona bir erkek gibi ata binmeyi öğretiyor, bir hanımefendi gibi değil."

Theresa yelpazesini açarak yüzünü Mary Jane'den gizlerken, "Belki de ona böyle göstermesini istediğini düşünmüştür," dedi. Theresa'nın peçenin arkasında kıkırdayıp kıkırdamadığı belli değildi. Mary Jane'in tek bildiği Rosemary'nin hayallerini yaşadığını bildiği gibi ve buna henüz bir son vermek niyetinde değildi.

"Evet, şey," dedi Mary Jane. "Atın her iki yanında birer bacakla kesinlikle daha dengeli. Eminim büyüdüğüde yan eyere binmeyi de öğrenecektir."

Theresa, "Teknik olarak atın üzerinde değil," diye belirtmek zorunda kaldı. "Ve düşmüş olsa bile, bu iki metrelik bir düşüş. Ciddi bir şey olmaz."

Mary Jane başını salladı ve dikkatinin Rosemary'ye kaymasına izin vermemeye çalışarak dik oturdu. Ama buna engel olamıyordu. Bakma isteğiyle ne kadar savaşırsa savaşınsın, her seferinde kazanan merakı oluyordu.

"Anne, bak. Bak ne yapıyorum." Rosemary'nin sesi onu çağırıyordu ve Mary Jane'in kızının yalvarışını görmezden gelmesine imkân yoktu. Başını çevirdiğinde Rosemary'nin dizginleri sıkıca kavrayarak tırıs gittiğini ve Harrison'ın da onun yanında koştuğunu gördü.

"Dikkatli ol," diye seslendi Mary Jane Rosemary'ye. "Ve çok iyi gidiyorsun."

"İlginç," dedi Theresa, Mary Jane'in dikkatini Harrison'dan uzaklaştırarak.

"O da ne?" Mary Jane sordu, Harrison'ın bakışları onunkilerle buluştuğu anda yanaklarına bir sıcaklık yayıldı.

Theresa, "Harrison'ın bir çocuktan bu kadar etkilendiğini daha önce hiç görmemiştim," dedi. "Gerçekten de bundan keyif alıyormuş gibi görünüyor."

Mary Jane içinde bir umut yeşermesine izin vermemeye çalışarak, "Eminim Kont'un daha önce çocuklara ayıracak pek vakti olmamıştır," dedi. Ne de olsa Harrison'ın Rosemary'ye ata binmeyi öğretmeyi kabul etmesinin tek nedeninin ona kur yapmak olduğundan oldukça emindi. Yine de, Rosemary'nin yanında koşarak onun güvenliğini sağlama biçiminde bir koruyuculuk vardı.

"Daha iyisini bilmesem," dedi Theresa. "Harrison'ın Rosemary'ye karşı biraz zaafı olduğunu söyleyebilirim."

Mary Jane bir an için Harrison'ı izlemekten kendini alamadı. Bırakın bir çocuğa özel bir beceri öğretmeyi, ona ilgi göstermek bile onun yapacağı bir şey değildi. Yine de, işte oradaydı, herkesin görebilmesi için parkta koşturuyordu. Sadece bu görüntü bile Mary Jane'in kalbini hiç beklemediği şekilde doldurdu. Sanki gerçek bir aileye, sevgi ve saygı dolu bir aileye bakıyor gibiydi.

Hepsi kuralların bir parçası. Rosemary'ye nezaket, saygı ve sevgi göstermesini istediniz. Burada yaptığı tek şey bu. Sonunda, bunların hepsi göstermelik.

"Her şey yolunda mı?" Theresa sordu. "Sanki güneş seni etkilemiş gibi görünüyorsun."

"Belki biraz," diye itiraf etti Mary Jane. Bu görüntüyü hafızasına yerleştirmek istese de, bunun sahte bir gurur ve sevgi duygusuyla lekeleneyeceğini biliyordu.

Theresa göz kırparak, "Biliyor musun, ben de sende biraz değişiklik gördüğüme inanıyorum," dedi. "Daha önce fark etmediğim bir ışıltı var sende."

Mary Jane, Rosemary ile Harrison'a bir kez daha bakarken, "Sadece günün sıcağı beni etkiliyor," dedi.

"Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?"

"Elbette, başka ne olabilir ki?" Mary Jane sordu. Theresa yelpazesini sallarken omuz silkti.

"Çekingen davranma," dedi Theresa. "Bu olayı en ön sıradan izledim. Ve sana şunu söyleyebilirim ki Harrison eline geçen her fırsatta gözleri sana kayıyor. Burada bir şeyler dönüyor. Ve kabul etmek istemeseniz bile, bu tür bir bağlılığı ya da hayranlığı taklit edemezsiniz."

BÖLÜM 14

"Peki sen neredeydin?"

Harrison içeri adımını attığında Elena'nın sinir bozucu sesi antrede çınlıyordu. Büyükannesinin gününü mahvetmesine izin vermemeye çalıştı ama kadını sonsuza dek görmezden gelemezdi. Onun sert bakışlarıyla karşılaştığı anda, bütün gün dudaklarına yerleşmiş olan gülümseme, Elena'nın rahatsız edici ses tonu ve boncuk gözlerinin ağırlığı altında çatırdadı.

"İyi akşamlar, Büyükanne," dedi Harrison, ceketini çıkarırken ses tonunu rahat ve soğukkanlı tutarak. "Ne zaman geldin?"

"Öğleden beri seni bekliyorum," dedi Elena kızgınlığını gizlemeye çalışarak ama başaramayarak. "Benim yaşımdaki birini bekletmenin ne kadar kaba bir davranış olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ortaya çıkacağınızı bilseydim, sizi karşılamak için burada olurdum. Ama ziyaretinizden önceden haberdar edilmediğime göre," Harrison'ın gözleri hizmetkârına kaydı ve ona güven verici bir göz kırparak hizmetkârın cezalandırılmayacağını bilmesini sağladı. Harrison'ın büyükannesini kızdırmak için yapabileceği her şey o kadar iyiydi. Ve eğer onu bekletmek de bu şeylerden biriyse, Harrison dışarıda daha uzun süre kalabilirdi. "Burada olmam gerektiğini nereden bilebilirdim ki?"

Harrison oturma odasına doğru ilerlerken, "Yemin ederim posta zaman geçtikçe daha da güvenilmez hale geliyor," dedi. Uzun ama keyifli bir gün olmuştu. Bir milyon yıl geçse bile bu kadar

Bir çocuğa ata binmenin basit keyfini öğretmekten bu kadar mutluluk duyabilirdi. Yine de onun herhangi bir çocuk olmadığı gerçeğini inkâr edemezdi. Rosemary yaşına göre oldukça zekiydi ve midilliyi kontrol etme şekli onu gururlandırıyordu.

"Ne sırtıyorsun orada?" Elena kanepeye doğru ilerleyip bedenini boş koltuğa bırakırken sordu. Gözlerini devirerek, büyükannesinin zihninde canlandırdığı anıyı mahvetmesine veya lekelemesine izin vermeyi reddetti. Ona karşı aşırı korumacı hissediyordu ve hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin onu kurcalamasını istemiyordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Harrison biraz fazla duygusuzca, ne yaptığına dair ağzından tek bir kelime kaçırırsa Elena'nın bunu lekelemenin bir yolunu bulacağını biliyordu. Harrison bir an için Elena'nın uzun yaşamında herhangi bir keyif alıp almadığını merak etmekten kendini alamadı. Her zaman bu kadar gürültücü müydü? Yoksa Harrison'ın hayatında ilk kez, onun dokunmasını istemediğı bir şeye sahip olduğu gerçeği miydi?

"Hiçbir şeye benzemiyor. Aşık olmuş gibi görünüyorsun," dedi, göz göze gelmek için eğilerek. Harrison büyükannesinin varlığını görmezden gelmeye çalıştı ve sanki korunması ve el üstünde tutulması gereken kırılğan bir şeymiş gibi anıya tutundu. Göz ucuyla Elena'nın kıpırdadığını ve başını eğerek ona bakmasını istediğini gördü. Bakışlarında Harrison'ı rahatsız eden bir sinirlilik vardı. Büyükannesinin varlığından rahatsız olan Harrison dikkatini ona çevirdi ve yüzünün tamamını görmesini sağlayarak ters ters baktı.

"Ya öyleysem?" Harrison büyük bir cesaretle, büyükannesinin kalbinin derinliklerinde barındırdığı duyguları görmezden gelmesine meydan okuyarak, "Ya öyleysem?" dedi. "Bir insan evlenmek üzereyken böyle hissetmeli değil mi?"

"Sanırım bazıları için evet, büyük gün hakkında biraz endişeli hissetmeliler. Benim hesabıma göre tören yarın gerçekleşecek, değil mi?" Elena kaşlarını kaldırarak sordu. Harrison, Elena'nın tarihi işaretlediğini gayet iyi biliyordu. Gözlerinde Harrison'ı biraz tedirgin eden bir parıltı vardı. Arkasına yaslandı ve büyükannesinin ziyaretinin gerçek amacını beklemeye başladı. Londra'dan bu kadar yolu tarihi sormak için gelmemişti herhalde. Harrison, Elena'nın önceki gün kendisine gelmesine neden

olan başka bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Harrison duygularını belli etmemeye çalışarak, "Öyle," diye cevap verdi.

"Ve sanırım hâlâ bunu yapmaya niyetlisin, öyle mi?" Elena sordu. Harrison onun böyle bir soru sormasının ardındaki nedeni hesaplamaya çalışırken ağırlığını kaydırdı. Elbette bu işi bitirmeyi planlıyordu. Mary Jane'le yaşadığı ilk tartışmadan beri ona karşı bir şeyler hissediyordu. Cesur ve cüretkârdı, biraz fazla dik kafalıydı ama Harrison'ı heyecanlandıran da buydu. Mary Jane'in ne yapacağı belli olmazdı ve daha önce tanıştığı tüm kadınlardan daha fazla ilgisini çekmişti.

"Neden olmayayım ki? Dowager benim için iyi bir eş. Bunu daha önce bir kez yaptı, bu da ikinci seferin çok daha az masraflı olmasını sağlıyor. Evlilik hayalinin onun için çoktan yıkılmış olmasından bahsetmiyorum bile, bu yüzden vicdanım rahat bir şekilde gidiyorum."

"Doğru," dedi Elena başını sallayarak ama dikkatini başka bir yöne çevirmeyi reddederek. "İlk kez evlenen gelinlerin kafasında genellikle bir gün öncesine dair hayaller uçuşur. Ve hatta düğün gecesi bile. Biraz daha tecrübeli birini seçmekle akıllılık etmişsin."

Harrison kollarını başının arkasında birleştirmeden önce gökyüzüne doğru uzatırken, "Eğer sadece bana iyi dileklerde bulunmaya geldiyseniz, lütfen sözlerinizi yarınki ziyafete saklayın," dedi. Düğün hakkında düşünecek ya da her şeyin planlandığı gibi gidip gitmeyeceğini merak edecek durumda değildi. Ona göre görevi sadece düğüne **gelmek**, yeminleri etmek ve gelininin merdivenlerden resepsiyona doğru yürürken düşmemesini sağlamaktı. Harrison geri kalan her şeyin, emirlerini harfiyen yerine getirecek olan hizmetkârlarının maharetli ellerinde olduğunu biliyordu. "Çok yoğun bir gün oldu ve sanırım artık yatmak istiyorum."

"Elbette, yarın da dolu olacak şüphesiz. Ama evliliğinizle ilgili düzenlemeleri merak ediyordum," dedi Elena, Harrison'ın sinirlerini bozan çarpık bir sırıtışla.

"Ne gibi düzenlemeler?" Harrison ayağa kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sadece Elena'nın yanında olması bile içinde öfke ateşinin yükseldiğini hissetmesine yetiyordu. Ama ona söyleyeceği şey tamamen aptalca bir şey olsa bile onu dinlemeye kararlıydı.

"Neden hanelerin birleşmesi," dedi Elena. "Düşes evlenirken yanında büyük bir meblağ getirecek. Ve haklı olarak, onun olan senin de olacak. Mali durumu şimdiden ayarladınız mı? Aileye ne kadar getirecek? Peki ya mülkler? Eminim sizin mal varlığınızla birleştireceği birkaç mal varlığı, evi, mülkü, iş yatırımları olacaktır?"

Harrison kollarını havaya kaldırarak, "İşte burada," dedi. "Buraya Dowager'ın bizi ne kadar zengin edeceğini görmeye geldin. Ya da iş başa düştüğünde seni."

"Bu kadar şaşırmış gibi yapma," dedi Elena elini ona doğru sallayarak. Harrison çenesini esnetirken, içinden bir kızgınlık dalgası geçti. Büyükannesinin tek önemsedığı şeyin para olduğu gerçeği ona bir kazık gibi saplanmıştı. Eğer onun bu konudaki görüşünü değiştirmenin bir yolu olsaydı, değiştirirdi. Ama kadın dünyanın nasıl işlediğine dair fikirlerini değiştirmek için çok yaşlıydı. Onun gözünde para ve güç, sevgi ve bağlılıktan daha önemliydi. "Bu yaşında beni ilgilendiren tek bir şey olduğunu çok iyi biliyorsun. Mirasımın devam etmesini ve servetimizin büyümesini sağlamak."

"O zaman size Forrest Düşesi'nin evliliğe getirecek hiçbir şeyi olmadığını söylediğimde büyük hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Ne?" Elena'nın yüzündeki renk soldu ve Harrison kısa bir an için bunun onu mezara göndermek için gereken haber olup olmadığını merak etti. "Seni doğru duyduğumu sanmıyorum."

"Sevgili Büyükanmem, iyi misin? Daha önce işitmenle ilgili bir sorun yaşamamıştın," dedi Harrison, dudaklarının kenarındaki sırtışa engel olmaya çalışarak.

Elena elini göğsüne bastırırken hafif bir öksürük çıkardı. "Az önce Forrester Düşesi'nin evliliğe hiçbir şey getirmeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Gördün mü, işitme duyun mükemmel çalışıyor," dedi Harrison, karşı koymaya çalıştığı sırtışını serbest bırakarak. Elena'nın gözlerinin şok ve hayal kırıklığıyla açılmasını saf bir keyifle izledi.

"Duyulmamış şey," diye tersledi Elena bastonunu taş zemine vururken. Ses duvarlardan sekti. Bu ses Harrison'ı, böyle bir hareketin onu tir tir titrettiği gençlik günlerine geri götürdü. Şimdi ise bu sestten zevk alıyordu.

"Pek sayılmaz, her türlü nedenden dolayı evlenen pek çok insan var. Ben bunu sadece aşk için yapıyorum." Harrison Elena'nın yüzünü inceledi ve yüzünün tiksintiyle buruşmasını izledi.

"Sen bir aptalsın. Anlamıyor musun? Eğer dul kadın beş parasızsa, o zaman bu ailenin servetinin peşinde demektir." Elena, sözleri aceleyle tıslama sesiyle çıkarken irkildi.

"Öyle olduğuna inanmıyorum," dedi Harrison. "Aslında, ikimizin birbirine sürtecek iki kuruşu olmasaydı bile yine de evleneceğimizden eminim."

"Aşk mı? Mantıksız kararının ardındaki itici güç bu mu?" Elena homurdandı. "O zaman düşündüğümde daha da büyük bir aptalsın. İnsanlar aşk için evlenmezler, özellikle de servetlerini çarçur edecek yanlış bir eş seçerlerse her şeylerini kaybetme riski olan Kontlar. Ve sana söylüyorum, Forrester Düşesi senin için yanlış kadın."

"Nişan partisinde onunla tanıştığında böyle düşünmüyor gibiydin," dedi Harrison, büyükannesinin öfkesini beklediğinden çok daha eğlenceli bulmuştu. Belki de ifadesini bu kadar komik kılan alnındaki kırışıklıklardı ya da ona kaşlarını çatarken yüzünün içinde kayboluşlarını izlediği dudaklarının inceliği.

"Bir düşesin evliliğe getirecek bir şeyi nasıl olmaz? Bana iyi durumda olduğu söylendi. Forrester Dükü'nün nasıl hepsi de başarılı olan birkaç işi olduğunu mu? Hayır, buna inanmayacağım. Benimle oyun oynuyorsun, olan bu."

Harrison başını eğdi ve koltuğun koluna yaslandı. "Bunu düşünmek istiyorsun, değil mi? Bunun bir oyun, tabiri caizse bir hile olduğunu. Sonuçta benim gibi biri nasıl olur da hiçbir şeyi olmayan birine aşık olabilir? Benim buna cevabım, Büyükanne, sadece şu: Kalp ne isterse

kalbim istiyor."

"Annenin saçmalıkları senden çıkıyor," dedi Elena dişlerini sıkarak. "O yönünü uzun zaman önce yendiğimi sanıyordum."

"Artık yetişkin bir adamım ve beni geçmişte yaptığın gibi yaralayabileceğinden şüpheliyim," dedi Harrison hınzır bir sırıtışla.

"Bunu düşünmek istiyorsun, değil mi? Artık senin üzerinde hiçbir gücüm olmadığını? Bu inançlara tutunmakla büyük bir hata yaparsınız."

Saat evin içinde çınlayarak Harrison'ın kulaklarının kaşınmasına neden oldu. Koltuktan kalktı ve sırtındaki ağırları gerdi. "Sanırım yarın gitmem gereken bir düğün var."

"En azından bu evlilikten iyi bir şey çıkacak," dedi Elena. "En azından yeni eşin sana çocuk doğurabilecek kadar genç."

"Peki başka çocuk isteyeceğini nereden çıkardın?" Harrison yüzüne yapışmış sırıtış gerilirken sordu. Elena'yı her fırsatta sinirlendirdiği için kendini çok mutlu hissetmekten başka bir şey yapamıyordu.

Başını çevirirken gözleri kısıldı. "Artık derken neyi kastediyorsun?"

Harrison, "Forrester Düşesi hakkında iyi eğitilmiş olduğunuzu sanıyordum," dedi. "Çoktan bir çocuğu oldu, aslında bir kızı. Harika değil mi? Yarın dileğin gerçekleşecek ve büyükanne olacaksın."

"O piç çocuğa bakmamı mı bekliyorsun?" Elena öfkелendi.

"Evet," dedi Harrison, Elena'yı itiraz etmeye cesaretlendirerek. "Ben de öyle yapacağım."

Elena burun kemiğini sıktı ve başını salladı. "Toprağı, parası ve önceki evliliğinden bir çocuğu olmayan bir kadınla mı evlenmek üzeresin?"

Harrison biraz fazla neşeyle, "Kulağa doğru geliyor," dedi. Düşünceleri bir an Rosemary'ye ve onun hayatına girmenin ne kadar kolay olduğuna kaydı. Rosemary'yi Mary Jane'i yumuşatmak için kullanmayı planlamış olmasına rağmen, genç kızdan gerçekten hoşlandığını fark etti. Kibar ve özgür bir ruha sahipti. Dünyanın dehşeti henüz ona ulaşmamıştı.

"Bunu yasaklıyorum," dedi Elena dişlerini sıkarak.

"Öyle mi? Son baktığımda Kont bendim, sen değil. Burası benim evim, benim servetim ve onunla istediğimi yaparım. Ve sen, sevgili Büyükanne, Mary Jane ve Rosemary'ye böyle bir unvana sahip birinin göstermesi gereken saygı ve nezaketi göstereceksin."

Elena ona hançer gibi baktı ama Harrison'ın umurunda değildi. Büyükannesinin üzerinde yükseliyor, Mary Jane ya da Rosemary hakkında kötü bir şey daha söylemesi için ona meydan okuyordu.

"Anlıyorum," dedi Elena yumuşak bir sesle. "Bu gerçekten aşkla ilgili, o zaman ben kim oluyorum da böyle mutlu bir birlikteliğin önüne geçiyorum."

Harrison, "Bu daha iyi, ancak bir dahaki sefere biraz daha duygu katarsan sana gerçekten inanabilirim," dedi.

"Senin ailen de aşk için evlendi, biliyorsun değil mi?" dedi Elena. "Sanırım onların izinden bu kadar yakından gitmen beni şaşırtmamalı."

Elena'nın mizacındaki değişiklik Harrison'ı derinden sarstı. Büyükannesine ya da onun ses tonundan damlayan samimiyete güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Derin bir nefes alarak, Mary Jane'le evleneceği gerçeğini kabullenmiş bir halde, onun kendini nasıl alçalttığını ve kanepeye nasıl yığıldığını fark etti.

"Evlilikten bahsetmişken," dedi Harrison. "Artık emekli oluyorum. Küçümseyici yorumlarını kendine sakladığın sürece bize katılabilirsin. Gelinimin gününü mahvetmene izin vermeyeceğim, anlaşıldı mı?"

Elena tek kelime etmedi, sadece başını salladı ve gözleri yerdeki çatlaklara kilitlendi.

Harrison kapıya doğru ilerlerken Elena, "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve vicdanım rahat olacak," dedi. Durdu ve omzunun üzerinden baktı, büyükannesinin ona daha fazla ne söyleyebileceğinden çekiniyordu. Sözlerindeki zehrin canını yaktığı zaten belliydi ama onu bu kadar yenilmiş görmek Harrison'ı bir an duraksattı. Kimseyi yıkmaktan hoşlanmıyordu ama yine de savaşıyan duygularını görmesine izin veremezdi.

"Ne?" Harrison söyledi.

"Bu evlilik bir hata," dedi Elena kısık bir sesle. "Seni mahvedecek ve dibe çekecek. Kalbini birine vermenin sonuçları vardır. İlerlemeyi seçersen kendini neye bulaştırdığını bilmen için dua ediyorum."

"Bunu söylediğimde bana güvenin Büyükanne, düşesin kim olduğunun ve bu evliliğe neler getirdiğinin çok iyi farkındayım. Onun hakkında hiçbir yanılsamam yok ya da evliliğin bir oyun olduğunu düşünmüyorum. Ona karşı hissettiklerim gerçek ve hiç kimse, siz bile bunu değiştiremezsiniz. Şimdi, bu gece iyi dinlenmeni öneririm. Yarınki tören sırasında birlikteliğimin ne kadar yanlış olduğuna dair tek bir kelime edersen seni Fransa'ya gönderirim."

"Buna cesaret edemezsin," dedi Elena soluk soluğa.

"Mary Jane'in gününü mahvetmene ya da onu aptal yerine koymana izin vermeyeceğim," diye hırladı Harrison.

"Benimle hiçbir sorun yaşamayacaksın," dedi Elena. Harrison topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı. Berbat haldeki sinirlerini yatıştırmak için derin nefesler almaya çalıştı ama gerçek şu ki, Elena'nın düğün sırasında nasıl davranacağına dair hiçbir fikri yoktu. Parmaklarını saçlarında gezdirirken, ona yanlış bir başlangıç saati vermeyi düşündü. Eğer herhangi bir açıklama yapmak için zamanında orada olmazsa, o zaman belki Mary Jane ve Rosemary için günü kurtarabilirdi.

Mary Jane'in daha önce evlendiğini bilmesine rağmen, Harrison bu düğünün kendisi için de çok önemli olduğunu fark etti. Eğer böyle bir şey yapacaksa, bunu bir kez ve sadece bir kez yapacağını biliyordu. Başını yastığına koyduğunda, rotasını ve önüne koyduğu yolu düşündü.

Mary Jane'in düşünceleri zihninde titreşiyor ve büyükannesinin neden olduğu kargaşayı hafifletiyordu. Mary Jane'in onu etkilediği gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi. Belki zekâsı ya da cazibesiydi. Hatta belki de onu bu kadar neşeli yapan, onun damarına basma şekliydi. Onu ona çeken her neyse, hayatının geri kalanını bunu anlamaya çalışarak geçirmekte hiçbir sorun yaşamayacağını biliyordu.

Mary Jane onu büyümüştü ve geceyi geçirmek üzere yatağına yerleşirken, dünyada Mary Jane'den başka evlenmeyi tercih edeceği kimse olmadığını biliyordu.

BÖLÜM 15

Başı örtülü ve endişeli olan Mary Jane, kelebekler uçuşurken soyunma odasını boydan boya arşınladı. karnını. Sinirleri vücudunu alt üst ederken ellerini krem rengi gelinliğinde gezdirmemeye çalıştı. Mary Jane en son ne zaman bu kadar huzursuz hissettiğini hatırlayamıyordu. Onun için her şey çok kolay idare edilebilirdi ama nedense kendini bir türlü yerinde tutamıyordu.

İçinde bulunduğu durumu mantığa büründüren Mary Jane, midesine hücum eden kelebekleri dizginlemeye çalıştı. Ancak mantıklı olan tek şey, hayal edebileceğinin de ötesindeydi.

Hayır. Olamam. Olmamın imkanı yok.

Mary Jane, Harrison'a aşık olmak şöyle dursun, ona karşı bir şeyler hissedebileceğine dair tüm düşünceleri hemen bir kenara itti. Bu fikir onun için kavrayamayacağı kadar uzaktı. Omuzlarını geriye atarak daha dik durdu ve aynanın önünden geçerken kendisine bir an için baktı.

Mary Jane kendisine bakan kadını tanıyamadı. Çok ürkek ve kararsız görünüyordu. Mary Jane elbisesine bakarak derin bir nefes aldı. Krem rengi tenini tamamlıyor ve yeşil gözlerini daha da büyüleyici kılıyordu. Ama ona kendini özel hissettiren elbisenin dolgunluğu ve vücudunu sarış şekliydi. Bakışları ayak bileklerinin etrafındaki güneş ışığında parıldayan karmaşık işlemeli gümüş sarmaşıklara kaydı.

İlk kez bir gelinlik giydiğinde, her şey ona çok yanlış gelmişti. Kumaş pürüzlüydü, etek ucu eğikti ve bebek mavisi ve beyaz işlemeler doğal güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Mary Jane bir süre daha durup Harrison'la evliliğinin sadece bir kolaylık meselesi olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Ama oyalandıkça buna inanması daha da zorlaşıyordu. Harrison düğünü planlayacağını söylerken gerçekten de her şeyi düşünmüştü. Ve Mary Jane'i şaşırtacak şekilde, sözünün eri bir adamdı.

"Sanırsın ilk kez gelin oluyorsun," dedi Theresa. "Sakin ol, her şey planlandığı gibi gidiyor. Ve Devlin'in yanında Harrison var, yani endişelenecek bir şey yok."

Mary Jane tırnaklarının ucuyla oynarken, "Biliyorum," dedi. "Bu özel bir şey değil."

"Bu özel bir şey değil" onun mantrası olmalıydı. Ne de olsa bunun sadece bir formalite olduğunu biliyordu. Harrison'la evliliğinin bir amaçtan başka bir şey olmadığını da. Yine de kendini ilk kocasıyla evlendiği zamankinden bile daha gergin hissediyordu.

Çünkü her şey çok aceleyle geldi. Kendini ikna etmeye çalıştı.

"Bir hata mı yapıyorum?" Mary Jane başının üzerindeki tülle oynarken Theresa'ya sordu. Theresa kıkırdayarak başını salladı.

"Sana bu cevabı veremem," dedi Theresa. "Bunu yapmak isteyip istemediğinden sadece sen emin olabilirsiniz."

"Bu bana yardımcı olmuyor," dedi Mary Jane.

"Senin için elimdeki en iyisi bu," diye yanıtladı Theresa, kapının çalınması odada yankılanırken. Theresa kapıyı açarken Mary Jane nefesini tuttu. Mary Jane bir an için gelenin Harrison olup olmadığını ve her şeyin iptal edileceğini söylemek için mi geldiğini düşünmeden edemedi. Bütün yumurtalarını tek bir

sepete koymuştu.

ve eğer Şimdi onu dışlarsa, sokaklarda beş parasız kalmaktan başka çaresi kalmayacağını biliyordu.

"Sorun nedir?" Theresa omzunun üzerinden bakıp Mary Jane'e yorgun bir gülümseme verirken Mary Jane sordu.

"Bir Şey yok," diye yalan söyledi Theresa. "Hemen döneceğim."

"Hayır, lütfen söyle bana. Yoksa her Şeyin daha kötü olduğunu düşüneceğim," dedi Mary Jane, sanki Mary Jane'in başını çalkantılı suların üzerinde tutan tek Şey Theresa'ymış gibi arkadaşına uzanarak.

"Bu sadece konuklarla ilgili bir mesele," diye açıkladı Theresa. "Görünüşe göre etkinliēe planladığımızdan daha fazla kişi katılıyor."

"Ne?" Mary Jane'in sesi stresi dağıttı.

"Rahatla," dedi Theresa Mary Jane'in omuzlarını ovarak. "Devlin çimlere daha fazla sandalye yerleŐtirilmesine yardım ediyor. Herkesin hesabı tutulacak ve etkinliēe katılmaları memnuniyetle karşılanacak."

"Bunun basit bir etkinlik olacağını sanıyordum. Neden daha fazla insan geliyor?" Mary Jane kalbi göğsünün içinde hızla çarparken sordu.

"Delvin, Harrison'ın büyükannesinin planlanandan daha fazlasını davet etmesiyle ilgili bir Şeyden bahsetti. Ama endişelenmeyin. Burada büyük bir kriz yok. Halledilecektir. Sen sadece kendin için endişelen. Zamanı geldiğinde ben de yanında olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Mary Jane, Theresa'nın elini sıkıca kavrayarak. "Sen olmasan bu günü nasıl

atlatırdım bilmiyorum."

"Sen her zaman benim yanımdaydın, senin yanında olmasaydım nasıl bir arkadaş olurdum? Şimdi ağlamak yok, stres yok, sen arkana yaslan, biraz brendi yudumla, ben bu işi hallederim."

Mary Jane, Theresa'nın kapının aralığında kayboluşunu izlerken başını salladı. Kapı kapanırken çıkan tıkırtı Mary Jane'in kendini gerçeklikten her zamankinden daha da kopmuş hissetmesine neden oldu. İçini kemiren sinirler bu kez farklıydı. İlk evliliği gibi değildi. Belki de bu evliliği başlatanın başkası değil de kendisi olmasından kaynaklanıyordu.

Kendine bir bardak brendi dolduran Mary Jane, tüm endişelerini bir kenara itmeye çalıştı. Kapıya hafifçe vurulması yerinden sıçramasına neden oldu.

"Kim var orada?" diye sordu.

"Harrison."

Mary Jane'in kalbi bir an için durdu. Şaşkınlıkla kapıya baktı. *İptal etmeye mi gelmişti?*

Kapıya doğru ilerledi ve elini kapıya bastırdı. Sinirlerini yatıştırarak tokmağı çevirdi ve kapıyı araladı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı çatlaktan.

Harrison, "Sadece orada olup olmadığını iki kez kontrol etmek istedim," dedi. "Bazı nedenlerden dolayı..."

Mary Jane'in vücudu karıncalandı. Kendisi gibi onun da aklından aynı düşüncelerin geçip geçmediğini merak etmekten kendini alamadı.

"Evet?" diye sordu, kapıyı çekerek açtı. Harrison'ın gözleri şokla irileşti.

Harrison, "Gelini etkinlikten önce görmek kötü şans getirir," dedi.

"Saçmalık. Böyle batıl inançlara inanmamalısın. Ama şimdi beni gördüğüne göre, bundan kaçmak gibi bir niyetim olmadığını anlayacaksın." Mary Jane çenesini eğdi ve Harrison'a kalması için meydan okurcasına omuzlarını yuvarladı.

Gözleri Harrison'ın üzerinde gezinirken kalbi pır pır etti. Gri pantolonu ve ona uygun ceketle iyi giyinmişti. Giydiği beyaz gömlek ütülüydü ve Mary Jane'in nefesini kesmişti. Mary Jane bir an için onun karısı olmaya çok az kaldığına inanamadı.

Harrison başını salladı ve ona çarpık bir sırıtış fırlatarak tepeden tırnağa süzdü. Varlığının derinliklerinden yükselen bir sıcaklık, onu ve tüm odayı ateşe vermekle tehdit ediyordu.

"Sanırım daha iyi bilmem gerekirdi. Ama anladığım kadarıyla sen de kararını vermişsin? Artık beni de burada gördüğüne göre," dedi Harrison.

"İtiraf etmeliyim ki koridorda sadece rahiple yürümeyeceğimi bilmek beni çok sevindirdi," dedi Mary Jane ona küçük bir sırıtışla. "Şimdi git, tören başlamadan önce."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, muhteşem görünüyorsun ve vaktinden önce özür dilemeye geldim. Görünüşe göre büyükannem fazladan birkaç misafir davet etmiş," dedi Harrison, saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için ona doğru uzanarak. Odadaki havanın her geçen an daha da inceldiğini fark ettiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bana öyle söylendi. Theresa, Devlin'le birlikte fazladan gelen konuklarla ilgilendiklerini söyledi," dedi Mary Jane.

"Evet, gitsem iyi olacak. Seni kendime saklamak için sabırsızlanıyorum," dedi Harrison. Mary Jane sertçe yutkundu. Zihni olayı atlatmaya o kadar odaklanmıştı ki bundan sonra olacakları pek düşünmemişti. İçine bir sıcaklık doldu. Harrison'ın dudaklarının kenarları Mary Jane'in artık çok aşına olduğu o şakacı sırıtışa dönüştü. Ona göz kırptı ve başka bir şey söylemeden arkasını dönüp onu hayal gücüyle baş başa bıraktı.

Mary Jane olabildiğince çok hava yutarak kapıyı kapattı. Harrison'ın kütüphanede onunla birlikte olduğu görüntüler düşüncelerini işgal etti. Mary Jane'in aklının bir köşesinde, kendini onun arzularına teslim etmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Bu düşünce onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

Kendisi için doldurduğu konyak bardağını bitiren Mary Jane, kapı açıldığı anda yerinden sıçradı. Devlin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapı aralığında duruyordu.

"Vakit geldi," dedi. Mary Jane göz açıp kapayıncaya kadar hayatının değişmek üzere olduğunu anladı. İyi ya da kötü, bu onun geri adım atması için son şansıydı. O kapıdan içeri adımını attığı anda, güvenini ve inancını bir tırmığa teslim etmiş olacağını biliyordu.

Mary Jane, Devlin'in koluna girerken, "Fikrimi değiştirmeden bu işi bitirsek iyi olur," dedi.

Koridordan geçip ön kapıdan çıktılar. Kiliseye doğru yürüyüş Mary Jane için sarsıcı bir deneyim oldu. Daha önce evlendiği ve onu kiliseye götürmek için bekleyen arabadan çok farklıydı. Yine de, dükkânların ve seyircilerin yanından geçerken, doğru şeyi yaptığına dair içinde büyüyen duyguyu bastıramıyordu. İçine sızan ve nefesini kesen korku, Rosemary'yi kirkin merdivenlerinde onu beklerken gördüğü anda yok oldu.

Mary Jane yaklaşırken Rosemary, "Harika görünüyorsun," dedi.

"Sen de öyle aşkım. Bunun için hazır mısın?" Mary Jane Rosemary'ye sordu. Küçük kız başını salladı ve Rosemary'nin gözlerine yayılan gülümseme Mary Jane'e ihtiyacı olan cesareti verdi

Kirk'un ahşap kapılarını itin.

Devlin, Mary Jane'e kiliseye kadar eşlik etti. Sinirleri fırtınadaki okyanus akıntıları gibi etrafında dönerken Mary Jane salona göz gezdirdi. Yaklaşırken pek çok yüz ona doğru dönmüştü ama tanıdığı neredeyse hiç kimse yoktu. Patterson'ları gördüğü anda Mary Jane'in göğsündeki huzursuzluk dağıldı.

Mary Jane Rosemary'yi koridorda takip ederken gözlerini kızının elbisesinin eteklerinden ayırmamaya çalışıyordu. Ön tarafa vardıklarında Mary Jane, Harrison'ı dimdik ayakta, göğsü dışarıda ve her haliyle muhteşem bir şekilde buldu. Harrison ona elini uzattığında Mary Jane'in kalbi küt küt atmaya başladı.

Harrison onun elini tutarken, "Her zamanki gibi çok güzel," diye fısıldadı.

Tören kısaydı ve Mary Jane'in kulakları arasında dolaşan kelimelerden oluşan bir bulanıklıktı. Kendisinden istendiğinde başpiskoposu tekrarlıyordu ama bu sırada dikkati Harrison'ın üzerindeydi. Saçları geriye taranmış, siyah ceketü ütülenmişti ve her zamanki gibi şık görünüyordu.

Başpiskopos, "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," diye duyurdu. Bu sözler Mary Jane'in vücudunda çınladı ve sahip olduğu son siniri de yıprattı.

Harrison ona doğru yaklaşırken sıırttı. Mary Jane sadece bir öpücüğün sözleşmelerini mühürleyeceğini biliyordu ve Harrison'ın ona daha önce gösterdiği tutkuyu gösterip göstermeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Mary Jane kendini hazırlayarak dudaklarının birbirine değmesini bekledi.

Harrison o güne kadar hissettiği en hafif dokunuşla parmaklarının arkasını yanağına değdirdi ve ona baktı. Ona doğru yaklaşarak başını eğdi. Saniyeler uzadıkça uzadı, ta ki Mary Jane Harrison'ın dudaklarının ateşinin ağzının kenarını yaktığını hissedene kadar.

Konuklar tezahürat yaptı ve o an sona erdi. Mary Jane sersemlemiş bir halde Harrison'a baktı.

Ondan uzaklaşırken gözlerine dokunan bir hüün vardı.

Mary Jane onun uzattığı koluna uzandı ve misafirlerine dönerlerken sıkıca tuttu. Ön tarafta oturan Mary Jane, onlar yanından geçerken Elena'nın delici bakışlarını görmezden gelededi. Mary Jane'in omurgasında buz gibi bir parmak dolaştı. Mary Jane boşta kalan eliyle parmaklarını Rosemary'ye doğru sallayarak kızına kirkten çıkarken onunla birlikte yürümesi için yalvardı.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Kapıya doğru yürüyüp gün ışığına çıktıklarında Harrison şöyle dedi.

Harrison Rosemary'nin arabaya binmesine yardım ederken Mary Jane, "Öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Sadece ziyafeti atlatmamız gerekiyor, ondan sonra birlikte yaşamaya başlayabiliriz," dedi Harrison, sözlerinin arasına bir parça pişmanlık karışarak. Mary Jane, Harrison'ın malikânesine doğru yol alırken arabanın penceresinden dışarı baktı. En kötü kısmı geride bırakan Mary Jane nefes almayı biraz daha kolay buldu.

Balo salonu Mary Jane'in daha önce gördüğü her şeyden daha gösterişli bir şekilde dekore edilmişti. Nişan partileri bile bununla kıyaslanamazdı. Birbirine örölmüş funda dalları her sütunu süslüyordu ve tavandan sarkan fenerler Mary Jane'e aysız bir geceyi hatırlatıyor, karanlık gökyüzüne karşı parıldıyordu.

Birlikte eve girdiklerinde müzik çaldı ve Harrison'ın yaptığı tüm düzenlemelere gülümsemekten kendini alamadı. Evliliklerine bağı olduğu ve dış dünyaya verebileceği en iyi izlenimi vermek istediği açıktı. Yine de Mary Jane'in mutluluğu, tüm bunların sadece göstermelik olduğu ve başka bir şey olmadığı gerçeğiyle gölgelendi.

"Beğendin mi?" Harrison, Mary Jane'e masalarına kadar eşlik edip Rosemary'yi sağına oturturken sordu.

"Kesinlikle kendini aştın," diye cevap verdi Mary Jane. "Bu kadar ayrıntıya girdikten sonra kimsenin ilişkimizi sorgulayacağından şüpheliyim."

Harrison, Mary Jane'in elini öperken, "Bir şey yapman gerekiyorsa, doğru yap," dedi.

Harrison, Mary Jane'i masada bırakmadan önce Rosemary'ye göz kırparken Mary Jane, "Daha doğru bir söz söylenemezdi," dedi.

"Anne," diye seslenmek için Rosemary ona yaklaştı. "Gidip oynayabilir miyim?"

"Elbette," dedi Mary Jane. "Ama burada hâlâ misafir olduğumuzu unutmayın. En iyi şekilde davranın."

Rosemary başka bir şey söylemeden masadan kalktı ve evliliğini kutlamaya gelen çocuklarla oynamaya koştu. Mary Jane masada tek başına oturmuş, kırmızı şarabını yudumluyordu. Eğlenmek istemesine rağmen bunu yapmakta zorlanıyordu.

"Peki sen nasılsın canım?"

Mary Jane soluna bakınca Elena'nın yanında durduğunu gördü. Elena'nın gözlerindeki buz gibi parıltı kaybolmuştu ama Mary Jane, Elena'nın onu en başından beri onaylamadığı izlenimine kapılmaktan kendini alamıyordu.

Elena Rosemary'nin yerine otururken Mary Jane, "Pekâlâ, teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"Ne kadar hoş bir manzara, değil mi?" Elena söyledi. Mary Jane başını eğdi ve yaşlı kadının yüzünü inceledi. "Harrison'ın bu etkinlik için yaptığı onca masraf. Sanki çok fazla çabalıyor gibi, öyle değil mi?"

"Bundan emin değilim," diye yanıtladı Mary Jane. "Bence sadece önemseydiğini göstermeye çalışıyor."

"Anlıyorum, peki ya sen?" diye sordu Elena. "Sen de ona aynı nezaketi gösterecek misin?"

"Elbette," diye yanıtladı Mary Jane. "Neden istemeyeyim ki?"

"Sadece çocuğunuz zamanınızın çoğunu alırken işlerin nasıl ilerleyeceğini merak ediyorum. Bana öyle geliyor ki, en azından kızınızı evlendirene kadar görevleriniz bölünecek."

"Rosemary evliliği düşünmek için biraz fazla genç," dedi Mary Jane. "Daha dokuz yaşında."

"Düşündüğümde daha yaşlı," diye mırıldandı Elena. "Yine de ona iyi bir koca bulmak isteyeceğinden eminim. Yine de görücü usulü bir evlilik en iyisi olacaktır. Bunu ne kadar çabuk hallederseniz herkes için o kadar iyi olur."

"Özür dilerim ama ilk fırsatta kızımı evlendirmemi mi ima ediyorsunuz?" Mary Jane sordu. Elena'ya ters ters bakarken göğsü gerildi.

"Elbette. Bu kadar genç ve etkilenmeye açık bir kız için başka nasıl bir gelecek olabilir ki?" Elena sordu.

"Benim kızım Harrison'ın en yüksek fiyatı verene satacağı bir mal değil," diye tersledi Mary Jane. Elena'nın bakış açısının ruh halini etkilemesine izin vermemek için umutsuzca çabalarken sesi tizleşti ve yükseldi. Ama artık çok geçti. Elena'nın cüreti Mary Jane'in tahammül edebileceğinin çok ötesindeydi.

"Sen bir kontla evlendin," dedi Elena. "Ne düşünürsen düşün, hem sen hem de kızın artık torunuma aitsiniz. Çocuk kendi kanından olmasa da düzgün bir evlilik yapıldığını görecektir. Ve belki de ondan

ailenin mirasını güvence altına alacak bir çocuk daha doğuracaksın."

Mary Jane dudaklarını sıkı bir çizgi halinde büzdü. Hakaret yüzünden düşme korkusuyla masanın kenarına yapıştı. Bir zamanlar hissettiği mutluluk, müzik kemiklerinde yankılanırken etrafında paramparça oldu.

"Başka bir çocuk sahibi olacağımı da nereden çıkardın?" Mary Jane tısladı.

"Bu senin görevin," dedi Elena. "Yoksa Harrison seninle neden evlensin? Belli ki senin zaten bir çocuk doğurmuş olduğunu ve ona bir çocuk verebilecek en iyi aday olduğunu gördü. Genç kızların doğurgan olup olmadıklarını bilemeyiz. Ama sen, canım, belli ki çok çocuk sahibi olmak için yaratılmışsın."

Mary Jane'in gözleri şokla irileşti. O gezegene sadece çocuk doğurmak için gönderilmiş bir yaratık değildi, bundan çok daha fazlasıydı.

Mary Jane dişlerini sıkarak, "Benim ne yaptığım da Rosemary'nin geleceği de sizi ilgilendirmez," dedi. "Kızım eğitim görecektir ve kiminle ve ne zaman evleneceğini seçme şansına sahip olacak."

"Eğitim mi? Ha," dedi Elena bastonunu yere vurarak. "Bir kadının yeri evidir. Kızınızın geleceğini güvence altına almasının tek yolu Harrison'ın ona iyi bir koca bulmasıdır. Ve Rosemary'nin onun kanından bile olmadığını düşünürsek böyle bir eş bulduğunuz için şanslısınız."

"Büyükanne, ne yapıyorsun sen?" Harrison homurdandı.

BÖLÜM 16

Arrison ayağını yere vurdu ve Elena'ya ters ters baktı. Öfke içini kaynatıyordu. Onun cüretkârlığı

Büyükannenin Mary Jane'le yüzleşmesi onu hiç şaşırtmamıştı. Bir şeyler söylemesini bekliyordu ama en azından tören sırasında konuşmamıştı.

"Harrison, işte buradasın," dedi Elena, Harrison'ın sinirlerini bozan bir ses tonuyla. "Ben de tam yeni karınla geleceği tartışıyordum."

"Öyle mi?" Harrison Mary Jane'e bakarak, "Öyle mi?" dedi. Mary Jane'in yanaklarının kızarmasından, Elena'nın ona söylediklerinin pek de hoşuna gitmediği anlaşılıyordu. "Peki ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Rosemary," diye cevap verdi Mary Jane. "Anlaşılan büyükannen onun bir an önce evlendirilmesi ve eğitime ara vermesi gerektiğine inanıyor."

"Bir kadının yeri kocasının arkasında durmaktır, önünde değil," dedi Elena bastonunun ucunu yere vururken. "Ve Rosemary'nin ne kadar genç olduğunu düşünürsek, şimdi çocuğu büyüdüğünde sahip olacağı beklentiler konusunda aydınlatmak için mükemmel bir zaman. Ne de olsa, çocuğun kafasını fantezilerle doldurmak ve hayatının ilerleyen dönemlerinde dünyanın gerçekleri karşısında ezildiğini görmek acımasızlık olur, öyle değil mi?"

Harrison çenesini büktü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Elena'ya söyleyebileceği ve fikrini değiştirmesini sağlayacak hiçbir kelime yoktu. Ama Mary Jane'e karşı inkâr edemeyeceği bir

yükümlülüğü vardı. Mary Jane ile Rosemary'nin geleceğine sadece ve sadece kendisinin yön vereceğine dair bir anlaşma yaptı. Bu Harrison için kolay bir uzlaşmaydı. Ne de olsa, kimsenin Rosemary'nin geleceğine yön vermeye zorlanmaması gerektiğine inanıyordu.

ve Mary Jane ile Rosemary'nin bir koca bulmak yerine eğitimine odaklanması durumunda hayatta daha iyi olacağı konusunda hemfikirdi.

Harrison, "Sanırım sevgili Büyükanne, bu konuda haddinizi aştınız," dedi. Göz ucuyla Mary Jane'in koltuğunda daha dik oturduğunu fark etti. "Bugün Mary Jane ile olan birlikteliğimi kutluyoruz. Gelecekte ortaya çıkacak meseleleri tartışmak için bir araç değil."

"Anlıyorum," dedi Elena ve oturduğu yerden yavaşça kalktı. "Görünüşe göre burada yerim yok ve ben gidiyorum. Ama sözlerime dikkat edin, eğer siz ikiniz toplum kurallarının altını oymaya kararlıysanız, bundan iyi bir şey çıkmaz. Buradaki herkes bilir ki bir kadın kocasının yanında durmaz."

"Belki de öyle olmalı," dedi Mary Jane. "İki insan birbirlerine hükmetmek için değil de birlikte olduklarında neler başarabileceklerini bir düşünün."

Dudakları sinirli bir şekilde kıpırdarken Elena'nın gözlerinde öfke titreşti. "Anın tadını çıkar o zaman."

Harrison yeni karısının yanına yerleşirken Mary Jane'in kulağına "Söylemeliyim ki," diye fısıldadı. "Onu daha önce hiç bu kadar perişan gördüğümü sanmıyorum. Aferin."

Mary Jane, "Ailenizi gücendirmekten hiç zevk almıyorum," dedi. "Ama o kadının Rosemary'nin kafasına doğru olmayan düşünceler sokmasına izin vermeyeceğim. Bir kadın da en az bir erkek kadar önemli olabilir."

"Belli bir noktaya kadar katılıyorum," dedi Harrison. "Çünkü erkekler bir kadının yapabileceği şekilde kısırlaştırıcı bir el veremezler. Kadınlar şüphesiz doğanın güçleridir, güçlerini daha zayıf erkekleri etkilemek için bükerek ve kullanırlar."

"Peki siz bu tür şeylerin neresinde duruyorsunuz?" Mary Jane ona doğru dönerek sordu. Gözleri parladı.

ve sanki cennetin en yüksek tepelerinden düşmüş gibi ısıldadı.

Harrison, "Hatırladığım kadarıyla Rosemary'nin kaderi sizin becerikli ellerinizde," dedi. "Bunu senden almaya cesaret edemem. Ama şunu bilin ki size tamamen katılıyorum. Rosemary eğitime odaklanmalı ve bir koca bulma ritüellerine boyun eğmemeli. Kızın, kocasının adının arkasında durmak zorunda kalmadan bu dünyayla yüzleşebilmesi gerekiyor."

Mary Jane, Harrison'ın sözlerini anladığında gözleri büyüdü. Bu sözler onun içine işledi, ruhunu sardı. Harrison'ın bir kadının bakış açısından olayları bu kadar net görebilecek bir erkek olacağını hiç düşünmemişti ama işte karşısındaydı, kalbinde taşıdığı hedeflerle aynı hedeflerle yanında duruyordu. "Teşekkür ederim."

"Büyükannem için üzülme," dedi Harrison. "Bugün dünya senin için dönüyor. Her anın tadını çıkar. Ve eğer tekrar gelirse, onu görmezden gelmeni önerebilir miyim? Bazen onu sırtımdan atabilmemin tek yolu bu."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Mary Jane, Harrison onun dudaklarındaki kırılganlıkları incelerken. Kadının söylediği her kelimeyle birlikte dudaklarının nasıl hareket ettiğini görünce büyülenmişti. Onu bir kez daha öpmek, üzerinde hissetmek için içinde bir ihtiyaç kabarıyordu. Bu ihtiyaç arzularını ve tutkularını besliyor, içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyordu. Harrison gitmezse onunla arasına mesafe koyacak gücü bulamayacağını biliyordu.

"Ah, işte Devlin," dedi Harrison, kelimeler ağzının çatısını çizerek. "Tüm sıkı çalışması için ona teşekkür etmeliyim. Yalnız kalabilir misin?"

"Evet," dedi Mary Jane, gitmesini zorlaştıran nazik bir gülümsemeyle. Ona dokunmaktan kaçınarak ayağa kalktı ve masadan hızlı adımlarla uzaklaştı. Yine de Mary Jane'den ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşınsın, çiçek kokusu onu takip ediyordu.

"Aferin eski dostum," dedi Devlin, Harrison yaklaştığında omzunu sıvazlayarak. "Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?" Harrison kaşlarını kaldırarak ve Mary Jane'e bakmamak için kendini zor tutarak sordu.

"Düğün, yeminler, bağlılık. Tüm bunlar konusunda her zaman çok kararlıydın ve yine de işte buradayız, düğününde, dowager ile evlendin."

"Sanırım bu unvan artık emekli olabilir, öyle değil mi? Onun benim yeni gelinim olduğunu düşünürsek," dedi Harrison. Devlin içten bir kıkırdama çıkarırken başını salladı.

"Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Buraya kadar gelebildiğimize hâlâ inanamıyorum. Senin adına mutluyum."

"Teşekkür ederim, sen nasılsın?" Harrison, Theresa'nın yanında olmadığını fark edince sordu.

"Pekâlâ," dedi Devlin yüzüne yayılan kocaman bir sırıtışla. "Artık Mary Jane'le birlikte."

Harrison elinde olmadan gelinine baktı. Onun kendisini izlediğini fark edince dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Partinin çoktan bitmiş olmasını ne kadar isterdi ama aynı zamanda sinirleri de gerilmişti. Mary Jane'in koyduğu tüm kurallara rağmen, evliliğin tamamlanmasına izin verecek miydi?

Konuklarla meşgul olan Harrison, yemek sırasında Mary Jane ile çok az zaman geçirdi. Gözleriyle onu takip ediyor, gülerken ve dans ederken yakalıyor, iyice eğleniyordu. Saatler ilerledikçe ve konuk sayısı azaldıkça Mary Jane ona yaklaştı.

"Kocacığım," dedi kart oyununu yarıda keserek. Bu unvan adamın omurgasında bir ürperti yarattı ve kalbinin derinliklerini ısıttı. "Sanırım Rosemary'yi yatırma vakti geldi."

Harrison başını salladı ve yorgun kemiklerini gerdi. "Evet beyler, benim için bir zevkti."

Masanın etrafındaki adamların hepsi ona kıs kıs güldü, birkaçı biraz sonra ne olacağını çok iyi bilerek birbirlerini dirsekledi.

"Size eşlik etmeme izin verin," dedi Harrison ve elindeki kartları masaya koyup ayağa kalktı.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," dedi Mary Jane. "Hizmetçilerden biriyle konuşabileceğime eminim."

"Saçmalık," dedi. "Sen bir misafirden daha fazlasısın. Sen benim karımsın ve sana ve Rosemary'ye iyi bakılmasını sağlayacağım, gel."

Harrison omzunun üzerinden bakınca Rosemary'nin annesinin bacağına yapışmış olduğunu gördü. Eğildi ve çocuğu yerden kaldırdı. Rosemary küçük kolunu Harrison'ın boynuna doladı ve omzunun kuytusuna sokuldu. Daha önce hiç çocuk taşımamıştı ama Rosemary'nin ona duyduğu güvenin tatmin edici bir yanı vardı.

Mary Jane, Rosemary'nin yüzündeki saçları geriye doğru tarayarak, "Sanırım senden hoşlanıyor," dedi.

"Neden olmasın, anlamıyorum. Beni tanıdıktan sonra herkes beni sever," dedi Harrison göz kırparak.

"Eminim öyledir," dedi Mary Jane, onu merdivenlerden yukarı kadar takip ederken şakacı bir şekilde başını sallayarak. Rosemary'nin odasına yaklaştıkça Harrison'ın kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

"Kapıya bakabilir misin?" Harrison ortadaki kapının önünde dururken sordu. Mary Jane kapıyı açtığında nefesi kesildi. Harrison odayı yeniden dekore ettirmiş ve Rosemary hakkında bildiği az şeye uyacak

şekilde değiştirmiştı. Arka duvarda yeşil çimenler üzerinde otlayan atların olduğu bir orman resmi vardı ve yatak Rosemary'nin içinde büyüeyebileceği kadar büyüktü.

"Bütün bunları ne zaman yaptın?" Harrison Rosemary'yi yatağa getirip nazıkçe battaniyenin üzerine yatırırken Mary Jane sordu.

"Birkaç gün önce," diye yanıtladı Harrison. "Sence beğenecek mi?"

Mary Jane battaniyeyi geri çekip Rosemary'yi çarşafların arasına yerleştirirken gülümsedi. Harrison, Mary Jane'in Rosemary'nin küçük ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarışını izledi ama kızın elbisesiyle kalmasına izin verdi.

"Buna bayılacak," diye cevap verdi Mary Jane. "Bunun için teşekkür ederim."

"Şey," dedi Harrison boğazını temizleyerek. "Bu haliyle odada kalmasına pek izin veremezdim. Çok fazla toz vardı ve burası kullanılmamış görünüyordu."

"Yine de bu beklenmedik bir sürpriz oldu."

Harrison, "Odan için ne yaptığımı görene kadar bekle," dedi.

"Gerçekten de hiçbir şeyi değiştirmene gerek yoktu. Seninle evlenmeyi kabul ettiğimde neye bulaştığımı anlamıştım," dedi Mary Jane, Rosemary'yi battaniyelerin arasına sıkıştırıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Harrison'ı odadan çıkarken takip etti.

Harrison gülümseyerek, "Evet, öyle," dedi. Elini koridorun karşısındaki kapıya doğru kaldırdı. "Orası senin odan. Onaylamadığın bir şey varsa değiştirebilirsin. Rosemary'ye yakın bir oda isteyeceğini düşündüm."

"Görünüşe göre her şeyi düşünmüşsünüz," dedi Mary Jane.

Harrison boğazında bir yumru oluştuğunu hissederken, "Denedim," diye cevap verdi. Gözleri bir an için Mary Jane'in üzerinde gezindi, hayal gücünün bir an için dolaşmasına izin verdi. Onu bağlarından kurtarmanın yollarını düşünmeden edemedi ama kendini tuttu. "Geç oldu ve ikimiz de büyük bir gün geçirdik."

Mary Jane tırnaklarının ucuyla oynayarak, "Evet," dedi.

"O halde iyi geceler," dedi ve daha da yaklaşarak Mary Jane'in dudaklarının kenarına iffetli bir öpücük kondurdu. Harrison derin bir iç çekti ve Mary Jane'i kapısının önünde bıraktı. Merdivenlerden inip çalışma odasına doğru ilerledi. Kutusundan bir puro alıp yaktı ve rahatlamaya çalışarak oturdu.

Aklı bir türlü Mary Jane'e gitmiyordu. Yüzündeki mutluluk, Rosemary için yaptıklarını gördükten sonra ona bakış şekli, hepsi kalbinin kabarmasına neden oldu. Kapıya hafifçe vurulması onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve burnunun kenarını sıktı. Kısa bir an için kalbi yerinden fırladı ve uzun yıllardır hissetmediği bir hevesle kapıya baktı.

Mary Jane mi? Bana geleceğini biliyordum. Sadece an meselesiydi. Ve beklemekten ne kadar keyif aldım, ama ben sadece insanım ve beklemek bir mücadele olabilir. Ama o buna değer. Oh, ama sonunda...

Ayağa fırlayıp kapıya doğru koşarken dudaklarında bir gülümseme belirdi; Mary Jane'in karşısında dikildiğini ve kendisini ona vermeye can attığını görmeyi umuyordu.

Eli kapı tokmağında tereddüt ederken boğazını temizledi, parmak uçlarını kaşlarının üzerinde gezdirdi ve daha dik durdu. Kapıyı çekip eşğinde sevgili Mary Jane'i değil, büyükannesi Elena'yı bulduğunda umudu yıkıldı ve parçalandı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde dudaklarını büzdü ve koridorun ilerisini gözetlemek için boynunu bükü. Mary Jane'den hiçbir iz bulamayan Harrison içini çekti ve dikkatini Elena'ya çevirdi.

"Sizin için ne yapabilirim?" Elena kaşlarını kaldırıp gözlerinin kırıksıklıklarına kazınmış hayal kırıklığıyla başını sallarken Harrison sordu.

"Başka birini mi bekliyorsun?" Elena odaya girerken sordu.

"Görüyorum ki hâlâ buradasınız," dedi Harrison, büyükannesinin içeri girmesi için kenara çekilirken diğer konuklarla birlikte gitmiş olmasını dileyerek.

"Evet, senin aksine ben gelenekleri ciddiye alırım," dedi. "Burada olman ve yeni gelininle birlikte olmaman bana ya seni onun gönderdiğini ya da onunla evlenme konusunda şüphelerin olduğunu söylüyor. Eğer üç gün içinde evliliğinizi tamamlamazsanız, evliliğinizi iptal ettirebileceğinizi biliyorsunuz."

Harrison, "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

"Mary Jane senin için doğru eş değil."

"Peki neden? Çocuğu olduğu için mi, yoksa ondan hoşlanmadığınız için mi?"

"İkisi de," dedi Elena. "Daha iyi bir eş bulmalısın. Sana saygı duyacak ve geleneklerine bağlı kalacak bir eş. Kızını eğitmeyi planladığını biliyor muydun? Bundan ne hayır gelir ki?"

"Bunu söylemek bana düşmez," diye cevap verdi Harrison. "Mary Jane, Rosemary'nin kendi başına düşünmesinin daha iyi olacağına inanıyorsa, ben kim oluyorum da onu durduruyorum?"

"Bu mülkün sahibi sensin," diye tersledi Elena. "Öyle davran. O kadını hayatından çıkar ve başka birini bul."

Harrison gözlerini kısarak, "Hayır," dedi. Elena'nın yüzü hayal kırıklığıyla buruşurken boncuk gözleri ona dik dik baktı.

"Hata yapıyorsun."

"Sen de öyle diyorsun," dedi Harrison, ses tonunu rahat tutmaya çalışarak.

"Beni iyi dinle evlat, bu birlikten hayır gelmez."

"Umarım bugün eğlenmişsinizdir, Büyükanne, ama sanırım ben emekli olacağım."

"Evliliği iptal et, Harrison. Bir hata olduğunu söyle ya da istediğin bahaneyi uydur, umurumda değil. Ama tek torunumu o kadınla evlendirmeyeceğim. "

"Ne? O senin için ne ifade ediyor?" Elini masaya vurdu ve oturduğu yerden ayağa fırladı. Adam ona doğru yaklaşırken Elena geri adım attı. "Çünkü açıkçası onun hakkında ne söylediğin umurumda değil, o artık benim karım ve ona ve kızına saygı duyacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Bu sıkıcı sohbette bıktım," dedi Elena. "Nasıl istersen öyle yap. Ben de aynısını yapacağım."

BÖLÜM 17

Mary Jane yeni odasını boydan boya arşınladı. Odayı tararken kalbi kabardı. Bu Yeni ütülenmiş çarşaf, perdeler ve mobilyalardan Harrison'ın onu evinde hissettirmek için çok uğraştığı anlaşıyordu. Oda sanki Forrester Malikânesi'ndeki ofisini yeniden yaratmaya çalışmış gibi görünüyordu.

Parmaklarını yeni şifonyerin üzerinde gezdirirken derin bir iç geçirdi. En çılgın rüyalarında bile Harrison'ın odalarını Rosemary ve kendisi için değiştirmesini beklemezdi. Mary Jane düşünceleri Rosemary'ye kayarken omzunun üzerinden kapıya doğru baktı. Harrison'ın Rosemary'nin odası için yaptırdığı duvar resmi kalbini eritmişti.

Harrison'ın geçen hafta onun için yaptığı her şeyi düşünmeden edemiyordu. Rosemary'yle vakit geçirmesinden, onun adına büyükannesinin karşısına dikilmesine kadar, sanki Harrison'ın bildiği gibi bir tırmık olmadığı farklı bir dünyaya adım atmıştı.

Mary Jane gelinliğini çıkarırken aklı Harrison'la ilgili düşüncelerle doluydu. İçinde derinlerde bir şeyler kıpırdanıyordu. Düşünceleriyle boğuşurken dikkatinin sürekli kapıya kaydığını fark etti.

Bu bizim düğün gecemiz. Yoksa başka biriyle mi eğleniyor? Ama o zaman neden dudaklarıma bir öpücük kondursun ki? Yanına gidip tekrar teşekkür edemem ki.

Mary Jane alt dudağını çiğnerken aklı onun kütüphanedeki öpücüğünün ne kadar tutkulu olduğuna gitti

Kirk'tekine kıyasla. Hayatında tutku istediğini ve adamın bunu ona vermeye istekli olduğunu fark ettiğinde sertçe yutkundu.

Mary Jane bornozunu çekiştirerek kapıya doğru koştu. Titreyen elleriyle kapının tokmağına uzandı. Harrison'la tam olarak nerede durduğunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu biliyordu. Cesaretini toplayarak kapıyı açtı ve karanlık koridora çıktı.

Gölgelerin arasından hızla geçti. Harrison'ın hangi odada kaldığına dair hiçbir fikri olmasa da, onu bulana kadar her odayı arayacağını biliyordu.

Önünden geçtiği kapılardan birinin altından turuncu bir parıltı yayılıyordu. Duraklayarak daha yakına eğildi ve kulağını tahtaya dayadı. Nefesini tutarken kalbi hızla çarpıyordu.

Kapıyı çal. Onunla yüzleşeceksem, orada olduğumu bilmesi gerekir, değil mi? Ama ya soyunuyorsa ve ben onu rahatsız edersem?

Harrison'ı yarı çıplak yakalama düşüncesi onu heyecanlandırdı. Derin bir parçası onun çıplak tenine bakmak ve gerçeğin düşüncelerini saran fantezilere benzeyip benzemediğinden emin olmak istiyordu.

Sertçe yutkundu ve düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir halde kapının önünde durdu. Harrison'ın kapıya geldiğini ve üzerinde pantolonundan başka bir şey olmadan kapıyı açtığını hayal etmek kalbinin hızlanmasına neden oldu. Bir an için arkasını dönüp onu rahat bıraksa mı diye düşündü. Yine de vücudu ona dokunmak için can atıyordu.

Bu ona sunduğu kurallara aykırıydı ama umurunda değildi. Odasından onu aramak için çıkmamıştı ki şimdi geri dönsün. Sinirlerini çelikleştirerek omuzlarını geriye attı.

Sadece kapıyı çal. En kötü ne olabilir ki? Beni reddeder. O zaman evlenmeden önceki halime geri

dönerim. Harrison bunu yapmaz. Yaptığı onca yaramazlıktan sonra.

banı öneriyor. Benden çaldığı onca bakıştan ve yumuşak dokunuşlardan sonra olmaz. Hayır, beni burada istiyor. Bunu biliyorum.

Derin bir nefes alan Mary Jane elini kaldırdı ve parmak eklemlerinin kapıya çarpmasına izin verdi. Vuruşu sessizlikte yankılandı. Bir an için ev halkından başka kimin onu duyduğunu merak etti. Kanı donarken ağır adımlar giderek yaklaştı. Kapı açıldığında geri adım attı.

Kapı önünde açılırken Harrison, "Hiç havamda değilim," diye tersledi.

"Bağışlayın beni," dedi Mary Jane, onu görmeye geldiği için birden kendini aptal gibi hissetti. Boğazını temizlerken Harrison'ın gözleri büyüdü. "Sizi rahatsız ettiğimin farkında değildim."

"Hayır, lütfen," dedi Harrison kenara çekilerek. "Senin başka biri olduğunu sanmıştım."

Mary Jane'in kalbi uçuşuma düştü. Adamın sözleri ona, yiyebileceği herhangi bir tokattan daha sert çarpmıştı. Cübbesinin yakasını çekiştirdi ve bir gülümseme topladı. "Anlıyorum. Şey, bölmek istemem."

Gevşek buklelerini kulağının arkasına sıkıştırıp karanlığa doğru dönerken Harrison'ın gözleri büyüdü. Onun odasına gelmenin riskli olacağını biliyordu. Ne de olsa işleri profesyonel düzeyde tutmak onun fikriydi.

Ben bir aptalım. Ne düşünüyordum ki?

"Mary Jane?" Harrison'ın sesi hafif ve cezbediciydi. Geri dönüp ona baktı, reddedilme gözyaşlarının henüz yanaklarından aşağı dökülmemiş olmasını umuyordu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sorun değil, endişelenme. Sadece mutfağın evin hangi bölümünde olduğunu merak ediyordum. Ama

onu bul, seni rahatsız etmemeliydim."

Mutfak mı? Gerçekten mi? Yapabileceğimin en iyisi bu muydu? Şimdi gerçekten aptal olmalıyım. Belki de bu gece benimle ilgilenemeyecek kadar sarhoş olur.

"Beni rahatsız etmiyordun," dedi Harrison, Mary Jane onun parmaklarının bileklerine dolandığını hissedip daha ileri gitmesini engellerken.

"Ama beni başka biri sandığınızı söylemişsiniz. Elbette birini bekliyordunuz ve ben de sizin ekstra dairesel faaliyetlerinizi bölmek istemem."

"Mary Jane, bu gece kimse gelmeyecek," dedi Harrison, kolundan hafifçe çektiğini hissedince.

"O zaman benim kim olduğumu düşünüyordun?" Mary Jane, belki de bu sorunun cevabını bilmek istemediğini düşünerek sordu.

"Elena," diye yanıtladı Harrison. "Gelip beni yine azarlamasını bekliyordum."

"Yine mi?" Mary Jane umudu yeniden yeşerirken sordu. Omzunun üzerinden baktı ve gözlerini onunkilerle buluşturdu.

"Zaten çalışma odamda bana gelmişti. Şimdi geç olduğu için tekrar deneyebileceğini düşündüm. Ama kapıyı çalanın sen olmasına sevindim."

Mary Jane'in vücuduna sıcaklık doldu. Harrison'ın odasındaki şömineden gelen yumuşak ışık koridora yayılıyor ve etrafına doğaüstü bir hale veriyordu. Ona bakarken kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu. Harrison'ın gözlerinde görmezden gelemeyeceği bir arzu yanıyordu. Bir an için onun da kendisinden yayılan aynı özlemi fark edip etmediğini merak etti.

Harrison hiçbir uyarıda bulunmadan onu kendine çekti, elini başının arkasına doladı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Mary Jane karşı koymadı, kendini onun kucağında erimeye bıraktı.

Mary Jane'in dudakları Harrison'ın ağzının kendi dudaklarına sertçe çarpmasından dolayı acıdı. Harrison onu kendine çekip bırakmayı reddederken ciğerleri hava almak için çığlık atıyordu. Sonunda, onu nefessiz bırakarak serbest bıraktı.

"Beni affet," dedi Harrison yutkunarak. "Ama bunu tekrar yapmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Mary Jane çılgınca atan kalbinin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken biraz telaşla, "Ah," dedi. Gözleri dalgalandı ve Harrison'a şaşkınlık ve hayranlıkla baktı.

"Mutfağı aramıyordun, değil mi?" diye sordu parmak uçlarını yanağında gezdirirken. Adam onu kapının çerçevesine sabitlerken kadın başını salladı.

"Ben öyle düşünmüyordum," dedi tekrar eğilerek. Mary Jane kollarını onun boynuna doladı, tarif edemediği bir ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu. Onu her şeyden daha çok istiyordu. Vücudu onun hafif dokunuşlarını arzuluyordu. Ve sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, elini başının arkasından bıraktı ve geniş göğsünün üzerinde gezinmesine izin verdi.

"Beni istiyor musun?" diye sordu. Parmaklarının göğsünün üzerinde gezindiğini hissettiğinde nefesi kesildi. Adam et yumrusunu sıkıştırıp parmağıyla başparmağı arasında hafifçe bükerken nefesi kesildi.

"Evet," diye itiraf etti Mary Jane. Harrison arkasına yaslandı ve kapıya uzandı. Kapıyı çekerek onu odasına hapsetti. Mary Jane'in kafatası karıncalandı ve bu karıncalanma omurgasından aşağıya doğru

inerek vücudundaki her sinire dokundu ve onlarla alay etti.

Eliyle göğsünü kavrayıp onu bir kez daha öperken Harrison ona hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Bir süredir sana yapmak istediğim bir şey var."

Harrison'ın parmakları elbisesinin ince kumaşını kavrayıp kalçalarına doğru kıvrılırken Mary Jane soluk soluğa, "Her şeyi yaparım," dedi. Mary Jane geniş, istekli gözlerle Harrison'ın dizlerinin üzerine çöküşünü izledi. Uyluklarının üstünden sıcak hava üflendiğini hissettiğinde hava hızlı ve kesik kesik nefesler halinde geliyordu.

Harrison ona bakarken, "Aman Tanrım," dedi nefes nefese. Parmakları bacaklarının arasındaki yarıktan aşağı indi ve ona doğru bastırdı.

"Beni arzuluyorsun, değil mi?" dedi adam Mary Jane'in kalçasına yumuşak bir öpücük kondururken. Mary Jane uzandı ve parmaklarını onun saçlarına doladı. Ona sahip olabileceği her kapasitede onu istiyordu. Adamın dili Mary Jane'in üzerinde gezindi ve onunla alay etti. Oda birdenbire o kadar da büyük görünmemeye ve hissetmemeye başladı.

Mary Jane tavandan sarkan avizeye odaklandı. Üzerinden sarkan kristal ampullerin her bir detayı onu büyülüyordu. Tüm dünyası rengârenk bir ışık gökkuşağıyla dolarken sanki onların prizmasına adım atmış gibiydi.

Harrison parmaklarını onun içine sokarken Mary Jane, "Lütfen," diye yalvardı.

"Bu gece değil," diye yanıtladı onu. "Seni izlemek, olduğun gibi tadını çıkarmak istiyorum."

"Hayır," dedi Mary Jane, dilinin en hassas yerlerine ulaşmasını umarak başını bacaklarına yaklaştırarak. Kalbi sanki patlayacakmış gibi hissediyordu. İçini ısı basıyor, sanki bir fırına girmiş gibi onu tüketiyordu.

Harrison'ın parmakları onun iç kısımlarında geziniyor, onu içten dışa doğru bastırıyor ve okşuyordu.

Ondan çok daha fazlasını istemesine rağmen, kendisine gösterdiği şefkatten memnundu. Beklediğinden ya da hak ettiğinden çok daha fazlasıydı bu.

Aklının bir köşesinde, onun için belirlediği kurallar listesini gözden geçirdi ve her öpücük, fiske ve yalamayla birlikte bunlar düşüncelerinden buharlaştı. Harrison'ın başına yapışan Mary Jane başını geriye attı ve bedenini Harrison'ın iradesine teslim etti. Ona ne yaptığı önemli değildi, kendisini mutlak zevkin sınırlarına götürmesine ve isterse itmesine izin verecekti.

"Daha fazla," diye yalvardı Harrison hava almak için ayağa kalkarken. Harrison ona bakarken hafifçe kıkırdadı.

"Her şeyin zamanı var, benim küçük farem," diye fısıldadı iç uyluğuna doğru. Hafif bir ürperti yanan etinin üzerinde gezinerek, içinde kükreleyen sıcaklıktan biraz olsun kurtulmasını sağladı. Sol bacağına omzunun üzerinden geçiren Harrison, Mary Jane'in bacaklarının arasındaki nemli, hassas noktaya sokuldu. Mary Jane ona daha fazla karşı koyamadı. Adam onunla bir keman gibi oynarken vücudu titriyor ve sarsılıyordu.

"Ben de bunu görmek istiyordum," dedi Harrison, parmaklarını Mary Jane'in içine öyle nazikçe sokup çıkarıyordu ki, Mary Jane dikiş yerlerinden ayrılacağını sandı. Soluk soluğa ona baktı. Vücudunun titremesi durana kadar bacağına öperken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Bana bunun için mi geldin?" diye sordu bacağına dikkatle yere indirirken. Mary Jane nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Aralarındaki boşlukta bir yerlerde kaybolmuş, bedeninden ve düşüncelerinden kopmuştu.

Dik durmaya çalışırken söyleyebildiği tek şey "Hmmm," oldu. Bacakları ağırlığının altında sallanıyordu. Harrison onu hızla kollarına aldı ve geniş yatağına taşıdı. Onu dikkatle yere yatırdı ve üzerine çıktı.

"Dinlen," dedi. "Çok yoğun bir gün geçirdin."

"Ama ben daha fazlasını istiyorum," dedi Mary Jane.

"Her şeyin zamanı var, benim küçük farem, her şeyin zamanı var."

BÖLÜM 18

Açık pencerelerden sızan ay ışığı karanlığı en ücra köşelere kadar yayıyordu. yatak odasının. Hafif bir esinti perdelerle oynayarak perdelerin taş duvarlara çarpmasına neden oluyordu. Harrison bir kolunu başının altına sokmuş, diğerini Mary Jane'e gevşekçe dolamış, hareketsiz yatıyordu.

Onu kendine yakın tuttu, pürüzsüz omuzlarına yayılmış saçlarının gevşek telleriyle oynarken anın tadını çıkardı. Bir başkasıyla yatmayalı çok uzun zaman olmuştu ama diğerleriyle geçirdiği zamanların hiçbiri ona şu anda hissettirdiği gibi gelmemişti. Keşke alt kattaki müzik kesilse. Mary Jane'le olan huzurunun bozulmasına sinirlenen Harrison, Mary Jane onu özlemeden önce büyükannesinin misafirlerinin gitmesini sağlayıp sağlayamayacağını merak etti.

Mary Jane'e bakarken, onu bırakmanın zor olduğunu fark etti. Göğsüne sarılmış öyle kırılgan görünüyordu ki, kısa bir an için müzik artık onu rahatsız etmiyordu. Bir an için dünya yok olmuştu ve geriye sadece o ve kendisi kalmıştı.

Harrison karanlığa doğru fısıldayarak, "O hep sendin," dedi Mary Jane'in gevşek saç tellerini parmaklarının arasında dolaştırırken. Mary Jane kıpırdandı. Harrison dondu kaldı ve uykusunun ağır olduğunu umarak gözlerini ona kilitledi.

Mary Jane daha da sokuldu ve Harrison'ın bedenine daha sıkı sarıldı. Onun her hareketini izleyen Harrison'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Harrison... " diye mırıldandı Mary Jane. Harrison'ın kalbi ona bakarken duracak gibi oldu. Kendini daha fazlası için istekli bulurken yüzündeki gülümseme gerildi.

"Daha fazla," diye devam etti Mary Jane parmaklarını Harrison'ın göğsünde gezdirirken. Parmak uçları küçük sıcak kömürler gibiydi ve onu tüketmekle tehdit ediyordu. Onun isteğine boyun eğme arzusu çok cazipti. Harrison bir an için Mary'nin çenesini yüzüne doğru çekip diliyle dudaklarını ayırsa Mary'nin nasıl bir tepki vereceğini merak etti. Mary Jane bacağını onunkinin üzerine kıvrırken bu fantezi onunla alay ediyordu.

Harrison parmak uçlarını Mary Jane'in açıkta kalan kalçasında gezdirirken, "Ah, nasıl da istiyorum, benim küçük farem," diye fısıldadı. Onun kendisine karşı kıvranışını izledi.

"Lütfen," diye mırıldandı Mary Jane. Harrison onun omurgasının kıvrımlarında gezinirken vücudu gerildi. Mary Jane titreyerek göğüslerini Harrison'ın göğsüne bastırdı. Tek pişmanlığı, onu yatağa yatırmadan önce vardiyasını çıkarmamış olmasıydı. Onun etinin kendi etini yaktığını hissetmeyi ne kadar çok istiyordu. Onun alevleri tarafından yutulmak istiyordu.

Harrison dudaklarını yalarken onu uyandırmanın tüm yollarını düşündü. "Sana ne yapmamı istiyorsun küçük fare? Dilimi üzerinde mi istiyorsun? Yoksa parmaklarımı mı?"

Mary Jane parmaklarını vücudunda gezdirirken Harrison'ın karnında hafif bir karıncalanma hissi oluştu. Harrison onun elini nazıkçe tutarak dudaklarına götürdü. Her bir parmak eklemine okşayan Harrison, Mary Jane'in yanıtını bekledi.

"Her şey," dedi Mary Jane. Harrison onun elini bıraktı ve kolunu dikkatlice yanına indirdi. Mary Jane'den Harrison'ın kıkırdamasına neden olan hafif bir hayal kırıklığı iniltisi yükseldi. Vücudunun çok iyi anladığı bir sestir bu, tatminsizliğin sesi.

"Bu gece olmaz, küçük fare. Beni istemeni istiyorum. Görmüyor musun? Gözüme çarpan tek kişi sensin. Asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm kişi. Ama işte buradasın, odamda, yatağında benimle

birliktesin. Hayır, her anın tadını çıkaracağım ve hiçbir şeyi aceleye getirmeyeceğim." Harrison, Mary Jane'in bacağına dikkatlice üzerinden kaldırdı ve

yuvarlanışını izledi.

Onunla birlikte yuvarlanan Harrison çıplak omzunu okşadı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Uyu canım. Yakında döneceğim."

Harrison dönüp yataktan kalkmadan önce onun omzuna bir öpücük daha kondurdu. Dolabına doğru ilerleyerek bir bornoz çıkardı ve üzerine geçirdi. Mary Jane'in kendisinde yarattığı şişkinliğe baktı. Onu düşünmek bile şehvetini dizginlemek için kasıklarına uzanmasına neden oldu.

Nefes nefese kalan ve ona sahip olma ihtiyacına karşı mücadele eden Harrison duvara yaslandı.

Ne yapıyorum ben? Yapamıyorum. Ama ne kadar istiyorum. Yatağa yayılma şekli, çok baştan çıkarıcı, çok davetkar. Ve resmen benim için yalvardı. Peki, neden yapamıyorum? Başka bir kadın olsa sorun olmazdı. Mary Jane, bana ne yapıyorsun?

Harrison ayağa kalktı ve bornozunu sanki tenine yapışmasını sağlayabilecekmiş gibi vücudunun üzerinden çekti. Hızla döndü, Mary Jane'e bir kez daha bakarsa anayasasını kaybedeceğini biliyordu. Fikrini değiştiremeden kapıdan çıktı.

Koridor karanlık ve temiz hava getirmişti. Harrison, Mary Jane'in onu ne kadar sarhoş ettiğini fark etmemişti. Duyularını gıcıklayan ve ona eziyet eden lavanta ve bal kokularını da beraberinde getirmişti. Nefes alırken, içinde yanan ateşi söndürmek için temiz hava getirdi. Harrison yavaşça dışarı bıraktı ve boğazını temizledi. Mary Jane'in vücudundan yayılan sıcaklık Harrison'a tam olarak neyden uzaklaşmakta olduğunu hatırlattı. Kalbi tekrar midesine inmeden önce boğazına doğru fırladı.

Koridordan mutfığa doğru hızla ilerledi. Konukların hâlâ devam eden boğuk konuşmaları kulaklarına dokunuyordu. Büyükannesinin davet ettiği konukları tamamen unutmuştu ve Harrison onların kutlamaya ne kadar devam edecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu. Ellerini yumruk yaparak balo salonuna doğru yürüdü.

Hiçbirini tanımadığı birkaç kişi etrafta oyalanmaya devam etti. Doğrudan onların ortasına doğru yürüdü ve ellerini çırpı. Müzik hemen durdu ve tüm gözler ona çevrildi.

"Sanırım kutlamalar sona erdi. Lütfen hepiniz buradan ayrılın yoksa adamlarımın her birinizi zorla çıkarmasını sağlayacağım." Harrison'ın sesi sessiz balo salonunda gürledi. Hâlâ uyanık olan herkesin onu duyduğundan hiç şüphesi yoktu. Konuklar açık kapılara yönelirken homurdanıyor ve şikâyet ediyorlardı.

"Sen kim oluyorsun da bize ne yapacağımızı söylüyorsun? Lindburg Kontesi beni kendisi davet etti ve bana partinin bütün gece süreceği söylendi."

Harrison topuğunun üzerinde döndüğünde, yuvarlak yüzüne uygun yuvarlak omuzları ve yüzünde dört günlük gölgesi olan iri yapılı bir adamla karşılaştı. Önünde sallanan sarhoş adama bakan Harrison kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle mi?"

"Evet," dedi adam göğsünü şişirerek. Harrison başını salladı ve bir adım daha yaklaştı. Adamın boncuk gibi gözleri odada geziniyordu.

Harrison alçak ve sert bir ses tonuyla, "Defol," dedi. Adam ondan uzaklaştı ve şişmiş göğsünü indirerek nefes verdi.

Adam parmağını Harrison'a doğru sallayarak, "Sabahleyin Dowager Kontes'le konuşacağım, buna emin olabilirsiniz," dedi. Kapıya doğru sendeleyerek yürüyen bu korkak adama gülmemek için Harrison'ın tüm gücünü kullanması gerekti. Köşeye göz atan Harrison bir hizmetçi gördü ve onu yanına çağırdı.

"Evet, lordum?" Hizmetçi Harrison'ın önünde başını eğdi ve gözlerini yere dikti.

"Sabaha kadar herkesin mülkünden çıkmasını sağla," dedi Harrison dikkatini hâlâ dışarıda dolaşan insanlara yöneltirken. "Nasıl olduğu umurumda değil. Köpekleri üzerlerine salın, bakalım bu onları harekete geçirmeyecek mi?"

"Evet lordum," dedi hizmetçi. Başını sallayan Harrison derin bir iç geçirdi. "Köpekleri üzerlerine göndermeyin. Sadece gittiklerinden emin olun. Diğer hizmetkârlar da yardım etsin. Bu oda üzerinde sabah çalışabilirler."

Hizmetçi başını salladı ve Harrison'dan uzaklaştı. Kapılara doğru yürüyen Harrison, kapı çerçevesine yaslandı ve daha önce tanışmadığı tüm konukları inceledi. Ancak gözden kaybolduklarında ve gölgelerin arasında gizlendiklerinde uzaklaştı. Harrison alkolün bulunduğu masaya doğru yürüdü ve kendine bir bardak doldurdu.

Bir şekilde dengesinin bozulduğunu hissetti. Hayatında daha önce hiç bir kadının ricasını geri çevirmemişti. Odasından uzaklaşmaya çalışmak camın üzerinde yürümek gibiydi. Onu daha önce karşılaştığı herkesten daha çok istiyordu. Mary Jane onu büyülüyor, ona meydan okuyor ve dünyanın etrafında sürekli yörüngede dönen ay gibi onu kendine çekiyordu.

Odasına dönüp dönmemeyi düşünürken bir içki daha doldurdu. Uyumak için başka bir odaya gitmek için ne bahane bulursa bulsun, bunların hiçbirinin Mary Jane ile uyanmaktan daha önemli olduğunu mantıklı bir şekilde göremiyordu.

"Lanet olsun," diye homurdanarak bardağı yere bıraktı. Harrison odasına doğru yol aldı. Uzaklaşarak onun üzerindeki büyüyü bozabileceğini ummuştı. Ama ona duyduğu ihtiyaç çok güçlüydü. Aklını tuzağa düşürmüş, kalbini ele geçirmiş ve bedenini kafese kapatmıştı.

Harrison olabildiğince sessiz bir şekilde yatak odasının kapısını araladı. Lavanta ve bal kokusu burnuna hücum etti ve neredeyse onu bayıltacaktı. Kapının aralığından içeri süzüldü ve onu hiçbir şeyin uyandırmayacağından emin olarak kapıyı aynı sessizlikle kapattı. Yatağa doğru yürüyen Harrison bornozunu çıkardı ve ayaklarının dibine bıraktı. Gözleri Mary Jane'e sabitlenmişti.

Yatağın üzerine yayılmış olan Mary Jane nefes kesici görünüyordu. Üzerindeki ince muslin kumaş hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Harrison bir an için karısına duyduğu şehvetle bakmasına izin verilip verilmediğini merak etti.

"Bana ne yaptın sen?" Harrison yatağa tırmanırken fısıldadı. Mary Jane kıpırdandı ve Harrison başını yastığa koyduğu anda vücudunu şekillendirene kadar kıvrıldı. Vücudu onunkinin yanında harika hissettiriyordu ve Harrison iç çekmekten kendini alamadı. Onun yanında kendini çok iyi hissediyor, vücudunun sol tarafını ısıtıyordu. Parmaklarını kızın yanaklarında gezdirdi ve onun uyuklayan yüzüne bakarak gülümsedi. "Sen benim harabem olacaksın."

BÖLÜM 19

Altın rengi ışınlar Mary Jane'in keyifli uykusunu yarıp onu rüyalarından çekip çıkardı. Vücudundaki her eklem, sanki geri kalanından ayrılmış gibi hissediyordu. En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğunu hatırlayamıyordu.

Mary Jane vücudundaki uykuyu atarak beline doğru baktı ve nefesi kesildi. Dün geceki olayları hızla hatırlarken kalbi hızla çarptı ve çırpındı. İlk şok kayboldu ve yerini yüzüne yayılan boğucu bir gülümsemeye bıraktı. Yastığa sarıldı ve Harrison'ın kolunu vücuduna daha sıkı doladı.

Mary Jane'in vücudunda titreşen hafif bir inilti çıkardı. Adamın elini dudaklarına götüren Mary Jane, elini öpmeden önce dudaklarını adamın parmak eklemlerine değdirdi. Dün geceki olaylar zihninde canlanırken ağzından bir gülümseme yayıldı. İçini bir sıcaklık kapladı ve ona sahip olma arzusu her şeyi tüketir hale geldi.

Onunla yüzleşene kadar yavaşça kollarında döndü. Şafağın ışığında yüzündeki her kırıışıklığı ve buruşukluğu fark etti. Mary Jane parmaklarını Harrison'ın belirgin elmacık kemiğinden çene çizgisine doğru geçirerek onun görüntüsünü hafızasına kazımaya çalıştı. Harrison'ın kaşları seğirdi. Mary Jane nefesini tutarken durakladı.

"Beni... beni bırakma," diye mırıldandı Harrison uykusunda. Onu incelerken kalbi çılgınca çırpınıyordu. Mary Jane onun rüyasında kendisini mi yoksa başka birini mi gördüğünü bilmiyordu ama rüyalarına giriyor olabileceği fikri onu heyecanlandırıyordu.

Parmaklarını Harrison'ın siyah saçlarında gezdirirken, "Yapmalıyım," diye fısıldadı. Harrison onu bırakmadan önce kısa bir süre için onu sıkıca kavradı. Mary Jane boynunu büktü ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Dikkatlice kıpırdanarak Harrison'ın kollarından kurtuldu ve yatağın kenarında durup onun ne kadar huzurlu görüldüğüne hayranlıkla baktı.

Onu böyle bir durumda görmek ona garip geliyordu. Her zamanki karşılaşmaları çok gergin görünürdü, sanki onları ayıran bir kama varmış gibi. Ama dün geceki ilişkiden sonra Mary Jane onunla evliliğinin nasıl olacağını merak ediyordu. Ne de olsa bir anlaşma yapmışlardı ve sözleşmede dün gece yaptıklarına dair bir madde yoktu.

Tüm düşünceleri bir kenara bırakan Mary Jane hızla giyindi. Personelin yatağına dokunulmadığını çoktan fark ettiğine ve dedikoduların tüm malikâneye yayılacağını bildiğine hiç şüphe yoktu. Ama artık Harrison'ın karısı olduğu için umurunda değildi.

Bırak konuşsunlar.

Saçlarını gevşek bir topuz yapan Mary Jane, Harrison'ın odasından çıkmadan önce yarı yarıya düzgün görünmeyi başardı. Kapıyı olabildiğince sessizce kapatan Mary Jane koridora baktı. Genç bir hizmetçi kız kapı eşiğinde durmuş, yüzüne kazınmış şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"İyi günler," dedi Mary Jane yanından geçerken. Genç hizmetçi kendine geldi ve Mary Jane ona doğru yürürken başıyla selam verdi. "Bana mutfağın nerede olduğunu söyleme nezaketini gösterir misiniz?"

Kız şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Kız sonunda, "Merdivenlerden inip sola dönün," diye cevap verdi.

Mary Jane başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi ve koridorda ilerlemeye devam etti. Hizmetçinin verdiği talimatlar doğru çıktı ve Mary Jane'in mutfağı bulması hiç zaman almadı.

Odaya girdiğinde hizmetkârları selamladı ve her birini Mary Jane'i biraz gerginleştiren aynı şaşkın ifadeyle buldu.

"Saçımda bir sorun mu var?" Mary Jane aşçıya sordu, tombul kadın bir yandan hamuru döverken bir yandan da Mary Jane'e bakıyordu.

"Hayır leydim," diye cevap verdi kadın. "Sadece bu kadar erken kalkmanızı beklemiyorduk."

"Gün içinde yapılması gereken işler varken yatakta oyalanacak biri değilim," dedi Mary Jane bohçadan bir üzüm koparıp ağzına atarken. "Efendiye biraz yiyecek getirmeye geldim. Eminim dün geceki olaylar onu çok yormuştur ve kahvaltı için ne tercih ettiğini bilmek isterim."

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun," dedi aşçı. "Efendi sık sık kahvaltıyı kaçırmış ve öğleden sonraya kadar yemek yemez."

"O zaman belki biraz tost ve peynir. Onu en sevdiği yemekle karşılamayı umuyordum ama sanırım daha sonra yiyecekse sürpriz yapmanın bir anlamı yok," dedi Mary Jane, aşçının kaşlarını şüpheyile ona doğru kaldırdığını fark ettiğinde.

Mary Jane aşçının hamuru top haline getirip kabarması için bir kâseye koymasını izlerken, "Aklından ne geçiyorsa özgürce söyle," dedi.

Mutfağın kapısı gıcırdayarak açılırken aşçı, "Bir şey yok," dedi. Mary Jane, Harrison'ın büyükannesinin odaya girdiğini görünce gözleri büyüdü. Mutluluk, beyaz bir parşömen kağıdına dökülen mürekkep gibi Mary Jane'in içinden sızarken omuzlarında gerginlik arttı.

Elena, Mary Jane'e bakarak, "Görüyorum ki erkencisin," dedi.

"Evin hanımı kocasından önce uyanmalı, sence de öyle değil mi?" Mary Jane, Elena'nın kendisini hâlâ Lindburg Malikânesi'nin hanımı olarak görüp görmediğini merak ettiğini söyledi.

"Tamamen," dedi Elena ahşap masanın etrafında dolanırken, gözlerini Mary Jane'den ayırmadan. Mary Jane'in omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti aktı ama vücudunun titremesine izin vermeye cesaret edemedi. "Yine de merak ediyorum, torunum nerede?"

Mary Jane dün geceyle ilgili düşünceler zihninde titreşirken, "Hâlâ yataktayım," diye cevap verdi. Aşçı ekmek ve peynir tepsisini önüne koyarken kendini çabucak toparladı ve Harrison'la ilgili düşünceleri geri itti. "Eminim dün geceki kutlama onu çok yıpratmıştır."

Elena bir kaşını kaldırırken ofladı. "Hiç şüphesiz öyle olurdu. Ama içimden bir ses bunun senden de çok şey götürdüğünü söylüyor."

Mary Jane'in içini bir sıcaklık kapladı ve duygularını daha iyi kontrol edebilmeyi diledi. Yapmak isteyeceği son şey Harrison'ın büyükannesiyile evlilik meselelerini tartışmaktı.

"Bu tepsi Harrison için mi?" Elena tabaktaki peynir dilimlerinden birini koparıp bir ısırık alırken sordu.

"Öyle. Onu yemekle uyandırmayı umuyordum," diye yanıtladı Mary Jane.

"Anladığım kadarıyla bu kandırmaca önceki kocanızda işe yaramış?" Elena sordu. Mary Jane Elena'ya ters ters bakarken sertçe yutkundu. Harrison'ın büyükannesine ters ters bakarken içinde yeni bir his yuvarlandı. Mutluluğunun yerini alan şeyin suçluluk mu yoksa kızgınlık mı olduğundan emin değildi. Elena'nın Mary Jane'in daha önce evli olduğunu unutmasına izin vermeyeceği açıktı.

"Öyle oldu," diye yanıtladı Mary Jane.

"Herhalde torunuma önceki kocana davrandığın gibi davranmak istemezsin, değil mi?" Elena sordu.

Mary Jane, Elena'nın neden böyle sorular sorduğunu merak etmeye başladığında, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. Mary Jane'in daha önce evlendiği bir sır değildi ama Elena'nın Harrison'la evlendiğinin ertesi günü bu konuyu açması Mary Jane'i rahatsız etmişti.

Elena, "En azından ikinizin arasında numara yok," dedi. Mary Jane başını eğerek Elena'yı inceledi. Aralarında Mary Jane'in tam olarak çözemediği bir şey olduğu açıktı.

"Sadece Harrison'ı mutlu etmek istiyorum," dedi Mary Jane.

"İlginç," dedi Elena sinsi bir sırıtışla. "Ben de seni mutlu edecek bir erkeğe ihtiyacın olmadığını sanıyordum. Yine de burada onun iyi bakılmasını sağlamak için elinden geleni yapıyorsun."

"Evin düzgün çalışmasını sağlamak bir eşin görevidir. Buna ailemin yediği yemekler de dâhildir," dedi Mary Jane ve Elena peynirden bir dilim daha çalamadan tepsiyi masadan kaptı.

"Bana dürüstçe söyle, ilk kocan öldükten hemen sonra bir başkasıyla yatmak senin için kolay mı?" Mary Jane kapıya doğru ilerlerken Elena sordu. Eşikte duran Mary Jane yemek tepsisini daha sıkı kavradı ve öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. Elena'nın sözlerinin yeni bulduğu mutluluğuna gölge düşürmesine izin vermeyi reddetti.

"Sanırım ilk kocanızın yasını yeterince tuttunuz, değil mi? Yoksa başka biriyle yatağa girmek için can mı atıyordun? Ya da belki de torunumun serveti ve unvanı seni onun yatak odasına çekmiştir?" dedi Elena. Mary Jane elindeki tepsiyi tıkırdatan öfkesini kontrol etmeye çalışırken dudaklarını ısırdı.

Mary Jane malikânede dedikoduların havada uçuşacağını çok iyi biliyordu ama sabahın köründe bunları duymayı hiç beklemiyordu. Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alan Mary Jane çenesini esnetti. İnsanların böyle şeyler hakkında konuşacağını ve spekülasyon yapacağını bilmeliydi. Ama bu evliliğin onun değil, Harrison'ın fikri olduğunun farkında değillerdi.

"En azından torunumla olan birlikteliğinizden iyi bir şey çıkacak," dedi Elena hafif bir kıkırdamayla. "En azından kızın para ve unvan sahibi olmanın bu hayatta sahip olmaya değer tek şey olduğunu ilk elden göreceksin."

Mary Jane, Elena'ya savurmak istediği kin dolu sözleri yuttu. Kendini toparlayan Mary Jane, Elena'ya dönüp bakmadan eşikten adımını attı. Elena'nın sözleri canını yaksa da Mary Jane, Elena'nın bir konuda haklı olduğunu fark etmekten kendini alamadı; Rosemary'ye iyi ve müreffeh bir gelecek sağlayacak tek şey para ve gücü.

Elindeki yemek tepsisine bakan Mary Jane'in yüreği ağzına geldi. Yemekleri Harrison'a vermeyi, bu harika gece için ona teşekkür etmeyi planlamıştı ama Elena'nın sözlerini düşündükçe omuzlarına daha fazla utanç çöküyordu.

Merdivenlere ulaşan Mary Jane tepeye doğru baktı. Birkaç dakika önce sahip olduğu mutluluk hissi kaybolmuştu.

Ben bir sahtekârım. Rosemary'ye bir erkeğe ihtiyacı olmadığını göstermeye çalıştım ama yine de yardım için bir erkeğe başvurdum. Kendi standartlarıma göre bile yaşayamazken, onun görmesini istediğim rol modeli nasıl olabilirim?

Mary Jane basamakları yavaşça tırmandı. En tepede sol yerine sağa döndü ve Rosemary'nin odasına yöneldi. Kızının hâlâ mışıl mışıl uyuyor olacağını biliyordu ama Harrison'la yüzleşmeye cesaret edemiyordu. Bir yalanı yaşıyor olduğu gerçeği dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Mary Jane kapıyı açtığında Rosemary'nin odasındaki hizmetçi, "Leydim," dedi. "Bir sorun mu

var?"

Mary Jane yemek tepsisini hizmetçinin eline tutuştururken, "Bu Rosemary uyandığında onun için," dedi. Hizmetçiye bakmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Sanki taşıdığı suçluluk duygusu, asla silemeyeceği kara bir leke gibi yüzüne çizilmişti.

"O zaman onu uyandırayım mı?"

"Hayır, bırak biraz daha uyusun. Uyandığında bana gelebilir. Bugün odamda olacağım."

"Pekâlâ leydim," dedi hizmetçi. Mary Jane, gözyaşları Mary Jane'in görüşünü bulanıklaştırmakla tehdit ederken, yatağında mışıl mışıl uyuyan Rosemary'ye baktı.

Mary Jane üzüntüsünü gösteren her şeyi bir kenara iterek odadan çıktı ve koridoru geçerek odasına doğru ilerledi. Kendi yatak odasına girdiğinde, Mary Jane kendini içeri kapattı ve suçluluk ve pişmanlığın üzerine taş gibi düşmesine izin verdi.

"Ben ne yaptım?"

BÖLÜM 20

Arrison ayağa fırladı ve odayı taradı. Göğsü gerildi ve kolları Mary'den dolayı ağrıyordu. Jane'in yokluğu. Parmaklarını saçlarında gezdiren Harrison, Mary Jane'in de nereye gittiğini merak etmekten kendini alamadı. Lavanta ve bal kokusu havada ağır ağır dolaşıyordu ve Mary Jane'in bu kokunun kaybolmasına yetecek kadar uzun süredir ortalıkta olmadığını biliyordu.

Yorganı üzerinden atarak kollarını uzattı ve günü karşıladı. Harrison sırtını kaşırken kendini biraz şok içinde buldu. Uyandığında Mary Jane'in hâlâ yanında olmasını bekliyordu ve onun gitmiş olması onu rahatsız etti.

Yataktan kalktı ve giysilerinin yerinde olmadığını fark etti. Kısa bir an için tüm bunları hayal edip etmediğini düşünmeden edemedi. Havada süzülen lavanta ve bal kokusu onunla alay etmeseydi, dün gece ona geldiğine inanmazdı.

Anılar düşüncelerine hücum ederken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Hızla giyindi ve aşağıya indi. Güneş pırıl pırıl yanıyor gibiydi ve fuayedeki çiçekler yeni toplanmış gibi görünüyordu. Adımlarında bir hafiflik ve dünyayı yönetebileceğine inanmasını sağlayan bir güven vardı.

"Birileri bu sabah çok neşeli."

Elena'nın sesi onu rahatsız ediyordu. Dün gece gitmiş olmasını ummuştı. Gözlerini devirerek onunla yüzleşmek için döndü.

Harrison soğuk ve sert bir ses tonuyla, "Günaydın, Büyükanne," dedi. İsteddiği son şey onun iyi ruh halini bozmasına izin vermekti.

"Dün gece misafirlerini kaçırdığını duydum," dedi Elena çenesini kaldırırken. Boncuk gözleri sanki ona yalan söylemesi için meydan okuyormuş gibi kısıldı.

"Çok gürültü yapıyorlardı," diye yanıtladı Harrison. "Ayrıca, onlar benim misafirim değildi. Onları davet eden sendin. Her birinden dün geceki davranışıyla ilgili bildirimler alırsanız şaşırmam."

"Pekâlâ," dedi Elena, açıkça sönmişti. Harrison'ın gerçeği söylediği anda Elena'nın yelkenlerindeki rüzgârı aldığı çok açıktı.

Harrison onun yanından geçip giderken Elena, "Açık sözlülüğün için teşekkür ederim ama onları göndermenin ne kadar akılsızca olduğunu söylememe gerek yok," dedi. Tek endişesi Mary Jane'i bulmaktı ve Elena ile ne kadar uzun zaman geçirirse, Elena Harrison için o kadar rahatsız edici olacaktı.

"Sanki o aptalların hakkımda ne düşündüğü umurumda da," dedi Harrison. "Bırak istedikleri kadar dedikodu yapsınlar. Umurumda değil."

"Önemsemelisin," dedi Elena, parmaklarını Harrison'ın koluna dolayarak onu olduğu yerde durdurdu. "Londra'da kızları olan güçlü insanlar var ve bu kızlarla... " Elena dudaklarını büzdü ve Harrison'ın büyükannesinin yeni gelinini azarladığını duymasına gerek yoktu.

"Hafızan seni yanıltıyorsa, sevgili Büyükanne, ama dün gece düğünümü kutladık. Artık kimse için piyasada değilim."

"Gelecekte ne olacağını asla bilemezsiniz. Eminim o köprüleri yakmak istemezsin," dedi Elena. Harrison yine de büyükannesinin söylediklerinin satır aralarını okudu. Mary Jane'i umursamadığını biliyordu, özellikle de Elena'ya Mary Jane'in aileye hiçbir şey katmadığını söyledikten sonra.

Evlilik.

"Bırakın yansınlar, küllerin üzerinde dans edeceğim. Şimdi izin verirsiniz karımı arıyorum," dedi Harrison, büyükannesinin parmaklarını kolundan çekerek.

"Elbette, sizi durdurmama izin vermeyin. Kısa bir süre önce onu mutfakta görmüştüm. Ama şu anda orada olduğundan şüpheliyim. Elinde bir tepsi yemekle çıkmıştı, aslında yemek artıklarıyla, onları size getirdiğini varsayabilirim sadece. Ya da belki başka bir sevgiliye?"

"Mary Jane dün gece bütün gece benimleydi," diye tısladı Harrison. "Ve yeni gelinime karşı bu tür iddialarda bulunmaktan kaçınırsanız size teşekkür ederim."

"İddialar mı? Hayır, sevgili oğlum, yanlış anladın." Elena gözlerini kırpıştırarak kendini olabildiğince uysal ve masum göstermeye çalıştı. Harrison onun hilesini anladı ve merdivenlere doğru geri dönmeye başladı. Mary Jane'in olabileceği sadece iki yer vardı. Ya Rosemary ile birlikteydi ya da yatak odasında idi.

Harrison merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Rosemary'nin odasına koştu. Kapıyı hafifçe iterek açtı ve odaya bir göz attı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissederken göğsü sıkıştı. Yatağın üzerinde hedefini bulmuştu. Rosemary, Mary Jane'in koluna sokulmuştu ve Harrison kızını kontrol ettiği için onu suçlayamayacağını biliyordu.

Kapının çerçevesine yaslanan Harrison, Mary Jane'in prene dönüşen bir kurbağanın kuyruğunu okumasını dinledi. Hayatının bu masalla ne kadar iyi paralellik gösterdiğini düşündükçe dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ya içeri girin ya da dışarı çıkın. Ama kapı aralığında dolaşmak kabalıktır." Mary Jane'in sesi sert ama şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Harrison kapıyı iterek açtı ve odaya girdi. Mary Jane'in yüzündeki şaşkınlık Harrison'ın kıkırdamasına neden oldu.

Harrison odaya girerken, "Anladığım kadarıyla beni azarlamak istememişsin," dedi.

"Bağışlayın, sizi hizmetçi kız sandım," dedi Mary Jane yanakları al al kızarken. Harrison'ın ona ne düşündüğünü sormasına gerek kalmadı, çünkü göz göze geldikleri anda aynı düşünceler onun da aklından geçti.

"Söylesene Rosemary, yeni konaklama yerin hakkında ne düşünüyorsun? Hoşuna gitti mi?" Harrison odanın duvarlarını boydan boya kaplayan atlı duvar resmine bakarken sordu.

Harrison, Mary Jane'in dirseğini Rosemary'nin yan tarafına doğru ittiğini fark edince gözlerini ona dikti.

Rosemary gözlerini parmaklarından ayırmadan, "Daha iyi bir oda isteyemezdim, teşekkürler lordum," dedi.

"Şimdi gel, özgürce konuşabilirsin. Değiştirmek istediğin bir şey varsa bundan rahatsız olmam," dedi Harrison. "Burası artık sizin de eviniz ve hoş karşılandığınızı ve güvende olduğunuzu hissetmenizi istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Rosemary dikkati Mary Jane'e kayarken. Rosemary'nin gözlerindeki suçluluk ve istek Harrison'ın kalbinin etrafındaki duvarı yıktı ve o anda Rosemary'yi gülümsetmek için her şeyi yapabileceğini biliyordu.

Harrison hevesle, "Her şeyi," dedi.

Mary Jane, "Lordum bize gereğinden fazlasını sağladı," diye söze karıştı. Sesi biraz kırılmış gibiydi ve Harrison onun etrafında bir duvarın yükseldiğini fark etti. "Bize lütfettikleriniz yeterli olacaktır."

Mary Jane'in mesajı açıldı, dün gece onunla paylaştığı zaman tek zaman olacaktı. Arkasına yaslandı ve onun reddinin acısını göstermemeye çalışarak boğazını temizledi.

Harrison dikkatini Rosemary'ye çevirerek, "Saçmalık," dedi. "Arabaya binip alışverişe gidelim derim, ne dersin?"

"Bay Smith'in fırınına da gidebilir miyiz?" Rosemary küçük ellerini dua eder gibi birbirine kenetleyerek sordu.

Harrison eğilip Rosemary'yi alnından öperek, "Eğer yapmak istediğin buysa, arabayı hazırlatmak için arayacağım," dedi.

"Bugün yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin? Onu her zaman kendim götürebilirim," dedi Mary Jane.

"Arada bir toplum içinde görünmek gibi bir yükümlülüğümüz var. Neden bir taşla iki kuş vurup hayatımıza devam etmeyelim?" Harrison, sözlerinin onunkiler kadar canını yakıp yakmadığını merak ederek sordu.

"Pekâlâ. Rosemary, alışverişe gitmek için hazırlan, ben de aynısını yapacağım."

Alışveriş yapmak Harrison'ın hiçbir zaman hoşlandığı bir şey olmamıştı, hatta bundan nefret ederdi. Ama Rosemary'nin yüzünün aydınlanışını izlerken kendini, yüzünü daha da parlatıp parlatamayacağını merak ederken buldu.

Mary Jane, Harrison'ın yanından geçerken, "Ne yaptığını biliyorum," dedi.

"Peki bu tam olarak nedir?" Harrison, Rosemary soyunma odasına geri adım atarken gözlerini ondan ayırmadan sordu.

"Bence Rosemary'yi böyle pahalı hediyelerle şımartmamalısın. Ona zaten bütün bir yıl yetecek kadar hediye aldın," dedi Mary Jane.

Harrison, "Şimdi gelin, her kızın sürekli değişen ruh hallerine uyacak çok sayıda elbisesi olmalı," dedi.

"İlgisini çekmek için ona rüşvet vermeye çalışıyorsun, değil mi?"

Harrison korkmuş gibi yaparak, "Ben asla böyle bir şey yapmam," dedi.

"Evet, yaparsınız ve sizden nazıkçe durmanızı rica ediyorum."

Rosemary güzel, kraliyet mavisi bir elbiseyle soyunma odasından çıkarken Harrison derin bir iç çekti. "Rosemary'ye benden hoşlanması için rüşvet vermiyorum. Hatırlatmam gerekirse biz bir aileyiz. Paramı istediğim gibi harcayabileceğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ve şu anda Rosemary'nin gözlerinin ıslıl ıslıl parladığını görmek beni mutlu ediyor."

Mary Jane, Rosemary'ye bakıp kızına onaylayan bir gülümseme gönderirken, "Bu çok fazla," dedi.

"Şu anki hayatında belki ama artık benim karımsın. Şırmarmaya alışman gerekecek," dedi Harrison yaramaz bir göz kırpmayla. "Hayatın sunduğu her şeye."

Mary Jane gözlerini devirerek Harrison'dan uzaklaştı. Mary Jane'in Rosemary'yi kucaklayıp öpücükler ve övgüler dağıtmasını izledi. Onları bu kadar mutlu ve memnun görmek Harrison'ın kalbini ısıttı.

Rosemary Mary Jane'in yanağına bir öpücük kondurdu ve soyunma odasına geri döndü. Mary Jane küçük dükkânın etrafına bir göz attı ve en uzak köşeye doğru kıvrıldı. Harrison gözlerini Mary Jane'e dikmiş, onu izliyor ve belki de sonunda Mary Jane'e ulaşip ulaşmadığını merak ediyordu. Mary Jane'in düşüncesi

Kendisi için bir şey seçmesi onu heyecanlandırdı ve ne seçeceğini merak etmeye başladı.

Onun vitrinin yakınında bir yerde oyalandığını fark etti ama neye hayranlık duyduğunu anlayamadı. Yanına gidip ne olduğunu öğrenmek isteyen Harrison, Mary Jane'e doğru yürümeye başladı.

"Peki ya bu?" Rosemary, Mary Jane'in dikkatini vitrindeki mallardan uzaklaştırarak sordu. Mary Jane, Rosemary'nin yanına koşarken Harrison olduğu yerde dondu kaldı.

"Her zamanki gibi çok güzel." Harrison, Mary Jane'in gözüne çarpan şeyi görmek için oraya doğru yürürken Mary Jane'in söylediğini duydu. Vitrin yüzükler ve topuzlarla doluydu ama hepsinin ortasındaki yakut ve safir taşlarıyla parıldayan kolye gözünü aldı. Ateş ve buzu bir arada görmek gibiydi. Bu kolyenin Mary Jane'in arzusunun nesnesi olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu.

Mary Jane ve Rosemary'yi aramak için hızla etrafında döndü. Hiçbir yerde görünmüyorlardı ama kulaklarını zorlarsa mağazanın içinde bir yerde sohbet ettiklerini duyabiliyordu. Hızla kolyeyi kaptı ve kasiyere götürdü.

"Çok iyi bir seçim lordum," dedi kasiyer.

Harrison omzunun üzerinden bakarak, "Sarma konusunda elini çabuk tut," dedi.

"Elbette lordum."

Mary Jane ve Rosemary soyunma odasından çıkarken ayağını yere vurarak adama borcunu ödedi ve kolyeyi cebine koydu.

"İstedğin her şeyi buldun mu?" Harrison Rosemary'ye sordu.

Rosemary kocaman bir gülümsemeyle annesine bakarken, "Teşekkür ederim lordum, öyle yaptım," dedi.

"Peki ya sen?" Harrison, Mary Jane'in ellerinin çıplak olduğunu fark edince sordu. "Mağazada gözünüze çarpan bir şey olduğuna emin misiniz? Getir onu ve senin olsun."

Mary Jane'in dudakları gözlerine değmeyen bir gülümsemeye dönüştü. "Yeterince şey yaptın. Rosemary'yi böyle güzel giysilerle donatmak isteyebileceğim tek şey. Çok nazıksınız."

Harrison omuz silkerek, "Pekâlâ," dedi. *İnatçı ol. Ama seni sandığından daha iyi tanıyorum.*

BÖLÜM 21

"Çok fazla seçeneğe sahip olmanın sorunu da bu işte," diye homurdandı Mary Jane kendi kendine. Rosemary'nin akşam yemeği için giyinmesini bekledi. Ellerini çırparak Rosemary'nin odasına girdi.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Kral için giyinmiyorsun," dedi Mary Jane, Rosemary'nin elbisesini bağlamasına yardım ederken.

Rosemary aynada elbisesine bakarken, "Hangisini seçeceğimi bilemedim, hepsi çok güzel," dedi. Mary Jane, Rosemary'nin gerçekten de güzel elbiseler seçtiğini kabul etmek zorundaydı.

"Ne kadar güzel görünüyorsun."

Mary Jane döndüğünde Elena'nın kapıda durduğunu gördü, bastonu önündeydi ve kendini beğenmiş görünüyordu. Elena'nın ne zaman gideceğini merak etmekten kendini alamadı. Bir yanı Elena'nın ertesi gün gitmiş olmasını umuyordu ama yine de oradaydı ve aksini söylemek Mary Jane'in haddine değildi.

"Harrison'ın seni alışverişe götürdüğünü duymuştum ama bu kadar yardımsever olacağını hiç beklemezdim," dedi Elena, Rosemary'nin elbisesinde kullanılan ışıltılı kumaşa bakarak. "Önceki evliliğinden sonra bu kadar şımartılmak güzel olmalı, öyle değil mi?"

Mary Jane kaşlarını kaldırdı ve Rosemary ile işini bitiren Elena'ya hançer gibi baktı. "Neden

aşığıya inmiyor musun? Ben hemen arkanda olacağım."

Rosemary başıyla onayladı ve yavaşça kapıya doğru ilerledi. Durakladı ve Mary Jane'e bir kez daha bakmak için döndü. Mary Jane kızına güven verici bir gülümseme vererek öfkesini kontrol altında tuttu.

"Kontes, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Alışverişe çıkmak kocamın fikriydi, benim değil. Elimizdekilerle yetiniyoruz," dedi Mary Jane omuzlarını geriye atarak.

"Hadi ama, hangi bibloyu ya da bibloları aldın? Eminim torunumun cömertliğinden sonuna kadar yararlanmışsınızdır."

Mary Jane gözlerini kısarak başını salladı. "Harrison birçok kez teklif etmesine rağmen hiçbir şey istemedim."

Bu haber Elena'yı şok etmiş olmalıydı çünkü Mary Jane, Elena'nın yüzündeki şok ifadesini fark ettiğinden emindi. Küçük bir minnettarlık ve koruma duygusu Mary Jane'e battı. Kendisi için bir şey almadığı için biraz rahatladığını hissetti. Ama yine de işin bir noktada bu noktaya geleceğini biliyordu. İnsanlar zaten onun Harrison'la zenginliği ve unvanı için evlendiğini düşünüyordu.

"Öyle mi? Gördüğüm kadarıyla Harrison'ın kızınızı şımartmasına izin vermekte bir sorun yaşamamışsınız. Sanırım bu mantıklı. O sadece çocuğa yağ çekmeye çalışıyor."

"Adı Rosemary," diye düzeltti Mary Jane. "Ve Harrison bugün Rosemary'ye hediye alırken gerçekten heyecanlanmış görünüyordu. Ondan yayılan saf bir keyif parıltısı vardı."

"Söylemeliyim ki, omuzlarının üzerinde bir kafa olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılmışım," dedi Elena kıkırdayarak. Mary Jane içine sızan şüpheyi dudaklarını sıkıca bastırdı.

Mary Jane, "Burada hatalı olan sensin," dedi.

"Torunumu benden daha iyi tanıdığını sanıyorsun, öyle mi? Ne zamandır onunla birliktesin? Sadece yirmi dört saat. Eminim onu çok iyi tanıyor olmalısın. Seni aptal kız. Anlamıyor musun? Sen şu anda onun evcil hayvan projesisin."

Mary Jane kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, "Ben onun karısıyım," diye homurdandı.

"Sen dikkat dağıtmaktan başka bir şey değilsin. Yoksa işaretleri daha önce görmediğimi mi sanıyorsun?" Elena elini salladı ve başını salladı. "Eğer bu evliliğin devam etmesini istiyorsan, işaretleri kendin görmeyi en iyisi. Şimdi kalbinin kırılmasını istemem."

Mary Jane, Elena'nın doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamıyordu. Elena'nın sözlerini düşünürken kalbi hopladı ve durdu. Mary Jane'in Harrison'ı o kadar uzun süredir tanımadığı ve rutinlerini henüz bilmediği doğrudur. Ama aralarında bir bağ olduğu gerçeğini de aklından çıkaramıyordu. Dün gece Harrison onu okşarken bunu hissetmişti. Mary Jane kendini toparlayarak Elena'ya odaklandı.

Mary Jane kapıya doğru ilerlerken, "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama Harrison'ı sandığının yarısı kadar bile tanıdığını sanmıyorum," dedi. Elena bastonunu uzatarak Mary Jane'in çıkışını engelledi.

"Size karşı tamamen dürüst olmama izin verin, Harrison şimdilik size deli gibi aşık olduğu için üzerinize titriyor. Daha önce hiç evlenmedi ve düğünü takip eden günler ve haftalarda çiftlerin birbirlerinden memnun göründüklerini bilirsin. Ama sözümün kulak ver, diğer kadınlara olduğu gibi sana olan ilgisini de kaybedecek."

Öfke Mary Jane'in içinde şiddetli bir deprem gibi gümürdedi. Elena'nın bastonunu itti ve merdivenlere doğru yürüdü. Bir yanı Elena'nın sözlerini dışarı atmak ve onları yakıp kül etmek istiyordu. Ama küçük bir parçası da buna karşı çıkamıyordu. Ne de olsa kuralları koyan Mary Jane'di ve Harrison'la yaptığı anlaşmayı çok iyi biliyordu. Duygusal bağlılık olmayacaktı, nokta.

Mary Jane derin bir nefes alarak yemek odasına girdi. Rosemary koltuğunda oturmuş, ellerini kucağına koymuş, Harrison'ı etkilemeye hevesli görünüyordu. Mary Jane'in annelik içgüdüğü onu rahatsız etti. Belki de Rosemary'ye Harrison'la ilgili haberi vermenin en iyisi olacağını biliyordu. Elena haklıydı, Harrison'ın onlardan bıkmaması ve ilişkilerinin azalması an meselesiydi. Ve Mary Jane, Rosemary'nin er ya da geç aralarındaki bağı sertleştirecek olan Harrison'a bağlanması düşüncesine katlanamıyordu.

Rosemary'ye kötü haberi vermeye kararlı olan Mary Jane kızına yaklaştı ve yanına oturdu. Vermek üzere olduğu darbeyi hafifletmek için kullanacağı kelimeleri düşünürken kalbi sızladı.

Harrison kollarını açarak yemek odasına girerken, "İşte en sevdiğim iki insan," dedi. Rosemary sandalyesini geriye itti ve Harrison'ın yanına koştu. Onları görmek Mary Jane'e beklediğinden daha fazla acı verdi. Birbirlerini bu şekilde karşıladıklarını görmek, Rosemary'nin balonunu patlatmakta haklı olup olmadığını ya da olayları akışına mı bırakması gerektiğini sorgulamasına neden oldu.

Harrison, Rosemary'yi kollarının arasına alırken Mary Jane'e gülümsedi. "Bu çok güzel bir elbise. Nereden aldın bunu?"

"Onu benim için aldın," dedi Rosemary, Mary Jane'in kalbini kıran şarkılı bir sesle. Rosemary'yi kalp acısından kurtarmak istiyorsa, haberi bir an önce vermesi gerektiğini biliyordu.

"Ve sen de, karıcığım," dedi Harrison, Mary Jane'i düşüncelerinden çekip çıkararak.

"Pardon?" Mary Jane, Harrison'ı göz kırparak gördüğünü söyledi.

"İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun," dedi Harrison masaya doğru yürürken ve Rosemary'yi sol yanındaki sandalyeye oturturken Mary Jane'e.

Mary Jane yerine otururken, "Ben iyiyim lordum," dedi. Zihni alkalanırken kalbi ağrıyordu. Ne yapmak istediğine karar vermekte zorlanıyordu. Onları Rosemary'nin söylediğı her şeyle gerçekten ilgileniyormuş gibi sohbet ederken görmek, Rosemary'ye aşık olmuş gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda onun gülümsemesinin gözlerine değdiğini de görebiliyordu. Karasevda asla aşkla karıştırılmazdı, değil mi?

Harrison ona doğru eğildi ama yanağına bir öpücük kondurduğunda Mary Jane hareketsiz kaldı. Vücudundaki her sinir karıncalandı ve içinde arzu ve acı karışımı bir savaş başladı. Bir an Harrison'ı inceledi ve artık evli olduklarına göre onu bu kadar kolay bir kenara atıp atamayacağını merak etti. Ve eğer yapabiliyorsa, halıyı onun altından tam olarak ne zaman çekmeyi planlıyordu?

Harrison masanın ortasındaki şarap şişesine uzanarak, "Dalgın görünüyorsun," dedi. Mary Jane, Harrison'ın önce onun kadehini doldurmasını, sonra da kendisi için biraz doldurmasını izledi. Bu küçük bir jestti ama Mary Jane'in kalbine çok şey ifade ediyordu.

"Bağışlayın, şu anda aklımda çok şey var," dedi Mary Jane, kendini sakinleştirmek için şaraptan bir yudum alarak.

Harrison, Rosemary'ye göz kırparken, "Paylaş, aklından geçen her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Mary Jane gülümsemeye zorlayarak, "Önemli bir şey değil, gerçekten," dedi.

Mary Jane onun elini ceketinin cebine sokmasını izlerken Harrison, "Belki de ruh halini neyin neşelendireceğini biliyorum," dedi. "Bunu bugün erken saatlerde buldum ve seni düşündüm."

Adam küçük paketi masanın üzerinden ona doğru iterken Mary Jane'in kalbi durdu. Mary Jane tereddüt ederek önündeki küçük çantaya baktı.

"Peki, devam et," dedi Harrison.

"Aç şunu anne," diye cesaretlendirdi Rosemary. Mary Jane dudaklarını birbirine bastırdı ve çantaya uzandı. Kolyeyi çantadan çıkarırken etrafındaki hava incelmış gibiydi.

Yakut ve safir kolye mum ışığını yakalayıp elinde bir yıldız gibi parıldarken Mary Jane, "Ah, Harrison, bu çok fazla," dedi.

"Hiçbir şeyin benim için fazla olmadığını ne zaman öğreneceksin?" dedi Harrison dirseğini Rosemary'ye doğru iterek. "Sanırım bu bir ilk olacak. Mary Jane'in söyleyecek bir şeyi olmadan mı? Bu olayı işaretlemeliyim."

"Bunu kabul edemem." Mary Jane kolyeyi çantanın üzerine bıraktı ve başını salladı.

Bunu istediğimi nereden bildi? Hayır. Bunu kabul edemem. Bu çok fazla.

"Evet, yapabilirsin ve yapmalısın, yoksa onun yerine Rosemary'ye veririm," dedi Harrison işbirlikçi bir sırtışıla.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Mary Jane.

"İşte, o kadar da zor değilmiş, değil mi?" Harrison kadehini Mary Jane'e doğru kaldırdı. Gözleri buluştu ve Mary Jane'in tüm şüpheleri anında yok oldu. Bu Harrison'dan gelen bir karasevda değil, aşktı. Harrison'ın gözleri parlıyor gibiydi ve Mary Jane kolyeyi takarken gözlerindeki sevinç inkâr edilemezdi.

"Gerçekten, başka ne diyebilirim bilmiyorum." Mary Jane parmak uçlarını mücevherlerin üzerinde gezdirdi ve gülümsedi

daha önce hiç olmadığı kadar parlaktı. Bu, bir özürle lekelenmemiş ya da başka bir şey için rüşvet olarak verilmemiş, aldığı ilk hediye idi. Harrison onun eline uzanıp gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"İşte şimdi," dedi. "İşte görmek istediğim buydu. Gerçek bir gülümseme. Ortaya çıkmasına izin verdiğinizde çok hoş bir manzara."

Ona doğru eğilen Mary Jane gözlerini ona kilitledi. Harrison aynı havayı paylaşana kadar ona yaklaştı. Aralarındaki kıvılcım, söndürdüğü arzularını yeniden alevlendirdi. Vücudunun geri kalanı gibi dudakları da onun için yalvarıyordu. Etraflarındaki dünya zihninden ve görüşünden kaybolurken Harrison'ın dudakları bir tarafa çekildi. Mary Jane aralarındaki boşluğu bir öpücükle kapatırken odada başka kimse yoktu, Rosemary bile.

Harrison'ın dudakları brendi kadar tatlı ve Rosemary'nin elbisesinin kumaşı kadar ipeksiydi. Vücudu daha yakın olmak, onu kollarının arasına alıp tüm korkularını yok etmek için can atıyordu. Harrison'ın öpücüğünde onu heyecanlandıran bir açlık vardı. Adamın elinin yüzüne yapıştığını, onu yerinde tuttuğunu hissetti ama aldırmadı. Kendini ona bırakan Mary Jane, onun açlığına kendi açlığıyla karşılık verdi.

Kara sevda mı? Hayır. Bu arzu, tutku ve aşk.

Öpücük onun içine sızdı, tüm gergin kaslarını gevşetti ve mantıklı düşüncelerini çözdü. Sanki ılık bir banyoya girmiş gibiydi. Harrison isteksizce ondan uzaklaştı. Mary Jane'in dudakları daha fazlası için acıyordu. Başlattığı yangını yatıştırması için ona ihtiyacı vardı.

Harrison sırtarak, "Gözler üzerimizde," dedi. Mary Jane çok ihtiyaç duyduğu havayı içine çekti. Nefes, Harrison'ın ardında bıraktığı sisi temizledi. Masanın üzerinden Rosemary'ye baktı ve gülümsedi. Rosemary'nin elleri ağzını kapatmıştı ama Mary Jane kızının gözlerindeki utanç öpücüğünü görebiliyordu.

Mary Jane kendini toparlayarak, "Evet, pekâlâ," dedi. "Sanırım açlıktan ölüyorum. O halde yemek yiyelim mi?"

BÖLÜM 22

Harrison, Mary Jane'in ve mum ışığındaki mücevherlerin bakışlarını yakalayarak özlemine kontrol edemiyordu. Rosemary'nin onlarla olmamasını nasıl da diliyordu. Çocuğu sevmediğinden değil, sevdiğinden. Hatta Rosemary'nin ne kadar zeki olduğuna ve eşsiz zekâsına hayranlık duyuyordu. Ama Harrison Mary Jane'in tamamen kendisine ait olmasını istiyordu. Meraklı gözler olmadan ona dokunabilmek ve tadına bakabilmek istiyordu.

Yavaşça elini kucağına bıraktı. Parmakları Mary Jane'e dokunmak için seğirdi. Ne de olsa o kadar yakındaydı ki, vücudunun sıcaklığının kendisine çarptığını hissedebiliyordu. Sanki Mary Jane'in her değişimine ve aldığı nefese uyum sağlıyordu. Elini koltuklarının boşluğunda gezdirip serçe parmağını Mary Jane'in kalçasının üzerinde gezdirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Harrison ona dokunduğu anda Mary Jane'in sırtı dikleşti. Mary Jane, Rosemary'nin dikkatini üzerlerine çekmeden elini Harrison'ın elinin üzerine koydu ve sıkıca bacağına üzerine yerleştirdi. Harrison, Mary Jane'in kalçasında biraz daha ilerlemeye cesaret edince göğsü gerildi.

Mary Jane'in nefesini tuttuğunu görmek onu heyecanlandırmıştı. Harrison, Mary Jane'in dokunuşuna verdiği tepkinin kendisini heyecanlandırıldığını fark etti.

"Rosemary, aşkım, daha çok yemeli ve daha az konuşmalısın," dedi Mary Jane. Harrison peçetesini kaptı ve dudaklarına yayılan gülümsemeyi gizlemek için ağzını onunla kapattı. Mary Jane'in sesindeki gerginlik ve düşüş onu beklediğinden daha fazla eğlendirmişti.

Mary Jane kaşlarını kaldırmış ve gözlerine sert bir bakış atarak ona doğru döndü. Ancak Harrison onun bakışlarının derinliklerinde, varlığının gölgelerinden çıkıp gelen şehveti gördü. Mary Jane'in nefesi düzenli ve uzun nefesler halinde geliyordu ve Harrison onun sınırlarını test etmekten kendini alamadı.

Bacağını daha da yukarı kaldırarak Mary Jane'in kıvranışını izledi. Pürüzsüz saten elbisesi Harrison'la alay ediyordu. Tenini onunkinden ayıran ince bir bariyerdi bu. Bu düşünce onu tahrik etti. O kadar net görebiliyordu ki, Mary Jane'in çıplak vücudu cumbalı pencerenin camına yaslanmıştı, böylece Harrison onunla sevişirken o da yıldızlara bakabilecekti.

Mary Jane'e duyduğu ihtiyaç arttıkça nefesi kısa, vahşi patlamalar halinde geldi. Parmaklarını Mary Jane'in elbisesinin içine sokarak cesaret edebildiği kadar kumaşı sıktı. Dudaklarını yalayarak bakışlarını yanındaki güzelliğe dikti. Sert bakışlar taşa kaydı ve gördüğü şeyin Mary Jane'in hoşnutsuzluğu ya da kızgınlığı değil, onu arzulaması olduğunu anladı.

"Rosemary, yemeğini bitirdiysen yukarı çıkıp oynayabilirsin." Mary Jane'in sesi derin ve nefesi kesik kesikti.

Rosemary reverans yaparak, "Yemek için teşekkürler lordum," dedi. Harrison Mary Jane'in elbisesini bıraktı ve hızla dönerek Rosemary'yi yakaladı. Küçük kolları Harrison'ın boynuna dolanmış, tüm gücüyle onu sıkıyordu. Harrison, Mary Jane'in mutluluğuyla kalbinin kabardığını düşünüyordu ama Rosemary'nin de sevgisini kazanmak onu havalara uçurdu.

Rosemary, Harrison'ı serbest bırakarak, "Ve giysiler ve kitaplar," dedi. Elini çocuğun yüzüne götürerek şefkatli ve sevgi dolu bir gülümsemeyle başını salladı.

"Sen buna değersin, canım. Şimdi git ve annenin dediğini yap ve sakın gecikme."

Rosemary, Harrison'ın etrafından dolanıp Mary Jane'in sevgi dolu kollarına atıldı. Rosemary'nin Mary Jane'in kucağına tırmanışını ve küçük parmaklarını Mary Jane'in saç tutamlarının etrafında

döndürüşünü izledi.

Mary Jane, Rosemary'nin burnuna vurarak, "Yatmadan önce seni görmek için kalkacağım," dedi. Kız kıkırdadı ve Harrison bir an için giden kişinin kendisi olması gerekip gerekmediğini düşündü. Rosemary Mary Jane'in kucağından indi ve Mary Jane'i tam da Harrison'ın istediği yerde bırakarak odadan çıktı.

"Yemeğiniz nasıldı?" Harrison peçetesiyle ağzının kenarlarını sıvazlayarak sordu.

Mary Jane yavaşça ona doğru dönerken, "Çok güzel," diye cevap verdi. "Ama gerçekten bu kadar çok harcamanıza gerek yoktu."

"Yine mi o konuya döndük? Kolyeyi sevdiğini söylediğini sanıyordum, sevmediğini mi söylüyorsun?" Harrison ona yaklaştı ve dokunmak için elini uzattı. Belirsizlik kaburgalarına battı.

Mary Jane kolyeyi sıkıca kavrayarak, "Hayır, var," dedi.

"O zaman sorun ne? Gülümsemenin beni hayrete düşürdüğünü ve bunu olabildiğince sık görmek istediğimi bilmiyor musun?" dedi Harrison, Mary Jane sertçe yutkunurken. Onun zihnini okuyabilmeyi diledi.

"Bir anlaşma yapmıştık, hatırladın mı?" Harrison parmak uçlarını Mary Jane'in kalçasına sokup elbisesinin kumaşını tekrar yukarı çekerken Mary Jane'in sesi titredi.

"Anlaşmayı askıya al," dedi Harrison. "Bu noktada biraz gereksiz olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Öyle mi?" Mary Jane sordu.

"Onlar senin kurallarındı, senin sınırlarındı, benim değil. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, onları ilk çiğneyen

de sendin." Harrison daha yakına eğildi ve sıcak nefesinin boynunu okşamasına izin verdi. Kadının boynunda küçük şişlikler oluştu. "Yoksa yatak odama gelenin sen olduğunu unuttun mu?"

"Bir anlık zayıflık," dedi Mary Jane nefes nefese kalırken.

"O zaman sana ve Rosemary'ye zayıf anlarınızda verdiğim ıvır zıvırları düşünün," dedi Harrison, dişlerinin kulak memesini sıyırmasına izin vererek.

Harrison dudaklarını boynuna değdirirken Mary Jane, "Lordum," dedi. Ondan sıyrıldı ve ayağa kalktı. "Tempolu gece havasında bir yürüyüşe ne dersiniz? Çok güzel bir gece, neden tadını çıkarmayalım?"

Harrison kaşlarını kaldırdı. "Eğer istediğin buysa."

Mary Jane hızla çift kapıya doğru ilerleyip kapıları açarken, "Evet," dedi. Keşke Harrison için ne kadar sarhoş edici olduğunu bilseydi. Kapının ortasında dururken, kokusu ondan akıyor ve Harrison'ın etrafında dönüyordu. Onu çağıran bir siren gibiydi. Kokusu onu cezbediyor ve yaklaşıtıyordu. O anda onu her yerde, hatta dünyanın öbür ucuna kadar takip edebileceğini biliyordu.

"Gidelim mi?" Harrison kolunu ona uzatarak sordu. Mary Jane onun koluna girdi ve onunla birlikte dışarı çıktı. Temiz hava onu çileden çıkarıyordu. Onun kokusunun esinti tarafından çalınmasını istemiyordu.

"Yarın için ne planlıyorsun?" Mary Jane, Harrison'ın onu gitmek istediği yere götürmesine izin verirken sordu.

"Birkaç iş anlaşması. Ama gün içinde benimle bir şeyler yapmak istersen zaman konusunda anlaşabiliriz," dedi Harrison. Birine karşı bu kadar savunmasız hissetmek onun için tuhaftı. Onu görmek için programını değiştirmeye istekli olması onu korkutuyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Onu, kendisine vermeye istekli olduğu her şekilde istiyordu.

"Rosemary'ye yarın binicilik dersi verebilir misin?"

"Elbette," dedi Harrison. "Eğer yapmamı istediğiniz şey buysa, yaparım. Rosemary'ye ders vermekten ve onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum."

Harrison hayatından tamamen memnun bir şekilde Mary Jane'in yanında yürüyordu. Mary Jane, Harrison'ın aşık olacağını hiç düşünmediği tek kadındı ama yine de onun emrindeydi. Onu büyülemiş, ona eziyet etmiş ve arzusundan deliye döndürmüştü.

Mary Jane'in hafifçe titrediğini fark eden Harrison, "Üşüyorsun," dedi. Mary Jane'in kolunu kendi kolundan ayırdı ve ceketini silkti. Ceket Mary Jane'in omuzlarına örtmek acı vericiydi. Onun her santimini görmek istiyordu ama aynı zamanda üşümesine de izin veremezdi. Mary Jane ceket kendine doğru çekti ve derin bir nefes aldı. Ceket onu yuttu ve Harrison onu kendine çekmek için kollarını ona doladı.

"Belki de içeri dönmeliyiz, üşütmeni istemiyorum," dedi başını göğsüne yaslayarak.

Mary Jane ona bakarak, "Hava beklediğimden biraz daha soğuk," dedi. Ay ışığı gözlerine yansımıştı. Göğsü sıkışan Harrison başını Mary Jane'e doğru eğdi. Harrison elini yüzüne götürürken, akşam yemeğindeki şarabın kokusu nefesine sinmişti. Dudaklarını onunkilere bastırdı ve kalbinin ona tamamen açılmasına izin verdi. Tüm arzu ve ihtiyaç içinden akıp Mary Jane'in içine doldu. Mary Jane kollarını Harrison'ın boynuna doladı ve bedenini Harrison'ın bedenine bastırarak onu ihtiyaçları ve istekleriyle doldurdu.

Harrison nefes almak için isteksizce geri çekildi. Mary Jane parmak uçlarını dudaklarına götürdü ve gözlerinde merakla ona baktı.

Mary Jane ondan bir adım geri çekilerek, "Belki de çekilmeliyiz," dedi. Harrison onu yakaladı ve kendisini böyle bir durumda bırakmasına izin vermeyi reddetti.

"Bu gece bana gelir misin?" Harrison sordu, sesi kalbinin yalvarışıyla eğilmişti.

"Eğer istediğın buysa," diye fısıldadı Mary Jane ve Harrison'ın çenesinin çizgisini takip etti.

"Rosemary yattıktan sonra mı?"

Harrison parmaklarını onun kolundan ayırırken Mary Jane, "Bir dakika bile geç değil," dedi. Onun gittiğini görmek istemiyordu ama onu soğukta tutmaya da niyeti yoktu.

"Seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum."

BÖLÜM 23

Mary Jane, Harrison'ın ceketinin içine daha da sokularak vücudunun bıraktığı kalıcı ısıyı emdi arkasında. Rosemary'nin odasına doğru ilerlerken gülümsemekten kendini alamadı. Bir yanı Rosemary'nin onu yatakta beklediğini umuyordu ama umutlanmayı reddetti.

Mary Jane odaya girdiğinde kızını sandalyede oturmuş kitap okurken buldu. Mary Jane'in yatmadan önce ona sık sık okuduğu bir hikâyeydi bu ve Mary Jane aniden annelik görevi ile bir kadın olarak ihtiyaçları arasında kaldığını hissetti.

Mary Jane, Rosemary'nin gözlerini kitaptan ayırarak, "Yatma vakti, hayatım," dedi. Kitabı kapattı ve Mary Jane'e doğru uzattı.

"Bana kitap okur musun?" Rosemary öyle acınası bir ses tonuyla sordu ki Mary Jane'in kabul etmekten başka çaresi kalmadı.

"Bir hikâye ve hepsi bu kadar. Yarın çok yoğun bir gün olacakken seni bütün akşam ayakta tutmayayım," dedi. "Ama önce-"

Rosemary, "Biliyorum, yatmak için hazırlan," dedi.

Rosemary yüzünde ekşi bir ifadeyle sandalyeden kalktı ve geceliğini almak için şifonyere doğru yürüdü. "Ama henüz bu elbiseden çıkmak istemiyorum."

"Eğer içinde uyursan kumaşı mahvedersin. En iyisi asmak, sabah giyersin," dedi Mary Jane odada dolaşırken, yerdeki oyuncakları ve rastgele yerlere sıkıştırılmış kitapları toplarken.

Mary Jane, "Ve haberiniz olsun, sabah bir nişanınız var," dedi, rastgele eşyaları uygun yerlerine koyarken.

"Eğer başka bir matematik öğretmeniye, gerçekten bilmek istemiyorum," dedi Rosemary geceliğini başının üzerinden çekştirirken iç çekerek.

Mary Jane, "Kont yarın seni ata bindirmeyi kabul etti," dedi ve Rosemary'nin gözlerindeki ışığın parlamışını izledi. "Ama bu gece çıt çıkarmadan yatmalısın, anladın mı?"

Rosemary başını salladı ve ellerini çıırttı. Rosemary giyinmiş ve battaniye ile yatağın arasına sıkışmışken, Mary Jane onun yanına kıvrıldı ve okudu. Hikâye bittiğinde ve Rosemary yanında mışıl mışıl uyurken, Mary Jane yataktan kaydı. Mışıl mışıl uyuyan kızına bakmak Mary Jane'in içini öyle bir huzur ve sevinçle doldurdu ki, sanki kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

Mary Jane kızını alnından öperek, "İyi uykular aşkım," dedi. Kitabı rafa bıraktı ve parmak uçlarında odadan çıktı. Kapıyı kapatmakta tereddüt eden Mary Jane, kapıyı sessizce arkasından kapatmadan önce bir süre yatağındaki Rosemary'ye baktı.

"Çocuklar sonunda uyuduklarında çok değerli oluyorlar, sizce de öyle değil mi?"

Mary Jane arkasını döndüğünde Elena'nın arkasında durduğunu gördü. Boğazını temizledi ve Elena'ya küçük bir selam verdi.

Mary Jane, "Onlar her zaman değerlidir," diye karşı çıktı.

"Hadi ama, bana numara yapmana gerek yok. Bir annenin bulduğu tek huzurun çocuklarının uyuduğu zaman olduğunu bilecek kadar kendi çocuğumu yetiştirdim."

Mary Jane dudaklarını birbirine bastırarak dilini tuttu ve boynundaki kolyeyle oynadı. Elena'nın onu görmesi uzun sürmedi.

"Ne kadar olağanüstü bir kolye," dedi Elena, kolyeye dokunabilmek için Mary Jane'in parmaklarını kenara iterek.

"Onu bana Harrison verdi," dedi Mary Jane, Elena'nın zinciri her an boynundan koparabileceği korkusuyla daha da yaklaşarak.

"Tabii ki yaptı," dedi Elena, yüzü tiksintiyle buruşurken kolyeyi bırakarak.

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" Mary Jane sordu. Kendini hediyeyle savunmaya hevesli bulunduğu anda vücudu karıncalandı.

Elena elini sallayarak, "Bunu Harrison'ın birçok oyun eşyasında gördüm," dedi. "O kadar da özel bir şey değil. Ama çocuk zaman zaman kadın arkadaşlarının üzerine titremekten hoşlanıyor."

"Sana inanmıyorum. Harrison böyle bir şey yapmaz," diye azarladı Mary Jane ve öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı.

"Sevgili çocuğum, bu kadar saf olma. Harrison hakkında benden daha çok şey bildiğini düşünmüyorsun değil mi? Dürüst ol, kolye Madam Blanche'dan alınmıştı, değil mi?"

Mary Jane parmaklarını kolyenin üzerinde gezdirdi ve nefesini tuttu. Rosemary için Madam Blanche'ın mağazasına gitmişlerdi. Alışveriş gezisini gözden geçiren Mary Jane, Harrison'ın birkaç kez kendisinden ve Rosemary'den uzaklaştığını fark edince nefesi kesildi. Her mantıklı erkeğin yapacağı gibi onun yeterince alışveriş yaptığını düşünmüş ve hikâyenin başka bir bölümünü eğlenceli bulmuştu. Harrison'ın kolyeyi bulması ve samimi bir hediye gibi göstermesi için onu ayarladığını hiç düşünmemişti.

Göğsüne saplanan bir ihanet darbesi Mary Jane'in neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. Elena'nın sözlerinde bir kusur bulmaya çalışarak birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ama hiçbir şey bulamadı. Mary Jane, Harrison'ın nasıl biri olduğunu biliyordu ve onu değiştirebileceğini düşündükçe kendine kızıyordu.

Mary Jane bir süre sonra, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Dükkânlar onun için birbirine karışmıştı ve Madam Blanche'ın dükkânı mı yoksa başka bir dükkân mı olduğunu anlayamıyordu.

"Belki de Bayan Melissa Allister'ın düğünde benzer bir şey giydiğini hatırlıyorsunuzdur," dedi Elena, kendini belli etme tehdidiyle sırtmaya karşı savaşıırken. "Harrison hayatındaki tüm kadınlar için oraya gider."

Mary Jane'in etrafındaki hava giderek inceldi ve içine çekmesi zorlaştı. Kolyenin onun aşkının bir simgesi olduğunu düşünmüştü. Ama Mary Jane göz kamaştırıcı kolyeyi hatırlamıştı ve kolye birdenbire boynuna dolanan ve atmak için sabırsızlandığı bir ilmik gibi gelmişti.

"İzninizle," dedi Mary Jane. "Geç oldu ve Rosemary sabah bir binicilik dersi talep etti."

"Elbette," dedi Elena. "Biraz solgun görünüyorsun. Dinlenmek seni canlandıracaktır."

"İyi geceler o zaman," dedi Mary Jane koridorda ilerlerken ve Harrison'a ne söyleyeceğini düşünmeye başladı. Onun kendisiyle sadece oyun oynadığını bildiğine göre artık ona gidemezdi. Kendisinin de onun fetihlerinden biri olmasına asla izin vermeyecekti.

Elena, Mary Jane'in arkasından, "İstersen kolyeden senin için kurtulmaktan mutluluk duyarım," dedi. Mary Jane'in kalbi küt küt atmaya başladı ve neredeyse duracaktı. Kolyeyi sıkıca kavradı, vermek konusunda isteksizdi. Durdu ve Elena'ya döndü.

Mary Jane sesine duygu katmadan, "Bunu bana Grace verdi," dedi. "Bunu takmam onu memnun edecekse, takarım. Ne de olsa artık onun karısıyım ve Kont'un isteğine uyacağım."

"Ne kadar da evcilleşmişsin," dedi Elena sıkılmış dişlerinin arasından. "Hızlı öğrenen biri olduğunu görüyorum. Bir kadının evdeki yerini bilmesi önemlidir."

Öfkelenen Mary Jane döndü ve hızla koridoru geçerek odasına doğru ilerledi. Kapıyı kapattığı anda gözyaşları akmakla tehdit ediyordu. Boynundaki kolyeye uzanan Mary Jane, onu çekip çıkardı ve odasının en karanlık köşesine fırlattı.

Gücünün ve saygınlığının son kırıntısını da kaybeden Mary Jane yere yığıldı ve ağlamaya başladı.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Tabii ki bu onun için sadece bir oyun. Belki de kararlılığımı kırmanın ne kadar süreceğini merak ediyordu. Eğer bu kadar kolay kırılacağımı düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

BÖLÜM 24

Neden bu kadar uzun sürdü?

Harrison odasının içinde volta atıyordu. Sinirleri her geçen dakika çözülen ipler gibi hissediyordu. Pencereye baktığında ağaçların uçlarında asılı duran çeyrek ayı fark etti. Rosemary'nin saatler önce yattığından hiç şüphesi yoktu, o halde Mary Jane'i ayakta tutan neydi?

"Cesaretini kaybetmiş olması mümkün mü?" Harrison aya sordu. "Hayır. Kaybetmiş olamaz. O tanıdığım diğer kadınlara benzemiyor. Onu tutan bir şey var."

Harrison döndü ve Mary Jane'in odasına doğru ilerledi. Ayak sesleri boş koridorlarda yankılanıyordu. Onu Mary Jane'e yaklaştıran her adımda teni karıncalanıyordu. Kapısının önünde durduğunda derin bir nefes aldı ve kapının altından gelen ılık huzmesini fark etti. Kulağını kapıya dayayarak yaşam belirtisi duymak için zorladı.

Hafif bir soluk sesi kulağını dikleştirdi ve Mary Jane'in kapının arkasında ağlayarak oyalanıp oyalanmadığını merak etmekten kendini alamadı. Bir elini kaldırarak parmak eklemlerini kapıya vurdu.

"Mary Jane, her şey yolunda mı?" Harrison sordu. Kalbinin midesine inmesine neden olan hafif bir kargaşa vardı. Onun güvenliğini sağlamak için kapıyı kırıp kırmamayı düşündü ama kendini tuttu. İsteyeceği son şey, onun mahremiyetine saygı duymadığını düşünmesiydi.

"Başışlayın lordum ama ani bir baş ağrısına yakalandım." Harrison kalın meşe kapının arkasından bile onun sözlerinden sızan kederi duyabiliyordu. Onu gerçekten neyin rahatsız ettiğini merak ederken omurgası karıncalandı. Fikrini değıştirmesine neden olan şeyin ayrılmadan önce ona söylediğı bir şey olup olmadığını anlamaya çalışarak beynini zorladı. Akşam yemeklerini ve avludaki gezintilerini tekrarlarırken aklına hiçbir şey gelmedi.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Şifacıyı çağırmamı ya da başınızı rahatlatmak için size bir tonik yapmasını ister misiniz?" Harrison, çaresizlik hissi üzerine çökerken elini kapıya bastırarak sordu.

Yere bakan Harrison, kapının önünden geçen karanlık bir gölge fark etti. Nefesini tutan Harrison'ın eli kapı koluna kaydı ve kapıyı açmaya hazırlandı.

"Çok nazıksın ama sanırım biraz uyumam gerekiyor." Mary Jane'in sesi daha önce olduğundan daha yakındı ve onu aşkından sadece iki santimlik bir tahta parçasının ayırdığını biliyordu.

"Mary Jane, gergin olmana gerek yok," dedi Harrison, en azından onun yüzünü görebilmeyi dileyerek.

Mary Jane, "Sinirlerim bozuk değıl lordum," diye cevap verdi. "Sanırım akşam yemeğinde yediğim bir şey midemi bulandırmış ve beni rahatsız etmiş olabilir."

Harrison kapı tokmağını çevirip kendini odaya sokma dürtüsüyle savaşıırken, "Başın olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi.

"Şu anda her şey yolunda," diye yanıtladı Mary Jane. "Ve eğer bu bir hastalıksa, bunu sana vermek istemiyorum. Şimdi izin verirseniz uzanmam gerekiyor."

Harrison gölgenin kapıdan uzaklaşmasını ve ılık sönerken gölgelerin arasına karışmasını izledi.

Dışarı. Geri çekildi ve reddedilmenin acısının onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. Ama buna engel olamıyordu. Mary Jane için yaptığı planlar aklından geçti, sonra da yanıp kül oldular ve ağzında acı bir tat bıraktılar. Onu çok uzun zamandır istiyordu ve bu geri dönüş beklenmedikti.

Odasına geri dönerken, reddedilmenin kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. Odasına adım attı ve derin bir iç çekti.

"Ah, Mary Jane, bu gece beni reddetmek için aklına nasıl bir zehir sızdı? Yarın sevgilim, o sinir bozucu şüpheleri ortadan kaldıracam ve sana istediğim tek kadının sen olduğunu kanıtlayacağım."

Sabah onun için yeterince erken gelemezdi. İyi uyumamış olmasına rağmen Harrison moralini yüksek tutmaya özen gösterdi. Giyindi ve kendini Mary Jane'i bulup ruh halinin düzelip düzelmediğini görmek için sabırsızlanırken buldu. Malikâneyi tarayan Harrison sonunda Mary Jane'i Rosemary ile birlikte kütüphanede buldu. Onu görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Güzel bir sabah, değil mi?" Harrison onlara dikkatle yaklaşırken sordu.

Mary Jane soğuk bir tavırla, "Lordum," diye cevap verdi.

"Hepiniz gitmeye hazır mısınız?" Harrison sordu. Mary Jane kaşlarını kaldırdı ve başını öne eğdi.

"Peki nereye gitmemizi istersiniz lordum?" diye sordu. Kadının ses tonundaki buz gibi iğneyi hisseden Harrison'ın yüreği sızladı. Ona gülümsedi ve daha dik durdu.

Harrison, "Rosemary'yi bugün binicilik dersine götürmemi istemiştiniz," diye cevap verdi.

"Hatırlamanız büyük incelik ama hatırladığım kadarıyla ilgilenmeniz gereken işler olduğunu söylemişsiniz ve biz de sizi işinizden alıkoymak istemezdik," dedi Mary Jane.

Rosemary'nin okuduğu kitaba geri döndü.

"Kontes, sizinle bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?" Harrison kendini düzeltirken sordu. Mary Jane Rosemary'yi başının üstünden öptü ve kitabı ona uzattı.

Mary Jane, Rosemary'nin yanından ayrılırken, "Lütfen bir sonraki sayfayı okumaya devam edin," dedi. Harrison kitap raflarının yanında bekledi ve kendisine yaklaşan Mary Jane'i dikkatle izledi.

Mary Jane onun önünde dururken başını eğerek, "Lordum," dedi.

"Lütfen söyleyin, size neler oluyor?" diye sordu. "Dün gece harika bir akşam yemeği yedik ve avluda dolaştık. Ve sonra beni bütün gece yokluk içinde bıraktın ve şimdi de soğuk bir omuz mu? Ve bana yalan söyleme."

"Lord Hazretleri ne duymak istiyor?" Mary Jane onun gözlerinin içine bakmayı reddederek sordu.

"Gördün mü, işte tam orada, bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyebilirim. Şimdi söyle bana, sana yalvarıyorum. Eğer bir sorun varsa, aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için elimden geleni yapacağım," dedi Harrison ve Mary Jane'in eline uzandı. Mary Jane onun dokunuşundan hemen geri çekildi ve bu Harrison'ı ona söyleyebileceği herhangi bir kelimeden daha fazla incitti.

"Yapabileceğın hiçbir şey yok," dedi Mary Jane. "Yerimi hatırlaması gereken benim."

"Senin evin mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Mary Jane ağzını açtı ve hemen kapattı. Başını salladı ve boğazını temizledi. "Önemli değil. Rosemary'yi gezintiye çıkarmak istiyorsanız, buyurun."

"Bize katılacak mısın?" Harrison kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissederken sordu.

Mary Jane, "Eğer lord hazretleri de böyle istiyorsa," dedi.

Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama oynamak istediğiniz oyun buyusa sonuna kadar oynayacağım.

"Öyle," dedi Harrison. "Ve ikinizin de beş dakika içinde gitmeye hazır olmanızı bekliyorum."

Harrison topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı ve atların hazırlanması emrini verdi. Mary Jane'in ani karakter değişimini anlamaya çalışırken zihni bir nedenden diğerine atlayıp duruyordu. Daha önce hiç bu kadar itaatkâr olmamıştı ve bu değişim onu rahatsız ediyordu. Onun kendini sunduğu kadını istemiyordu. Aşık olduğu o vahşi, korkusuz, bağımsız kadını arzuluyordu.

"Harrison, benim iyi adamım, evlilik hayatı nasıl gidiyor?" Devlin, Harrison'ın elini sıkarken sordu. Park, çakıllı yolda yürüyen birkaç kişi dışında neredeyse boştu. Harrison omzunun üzerinden Mary Jane'e bir göz attı. Devlin'e ne söyleyecekti, bilmiyordu.

Harrison sonunda, "Zor," diye cevap verdi. Rosemary onun yanına koşup ayak parmaklarının üzerinde zıplarken Devlin içten bir kıkırdama çıkardı. Çocuğun hevesi sarhoş ediciydi. Harrison'ı enerjik ve her şeyi denemeye istekli hissettiriyordu.

"Işık bu kadar çabuk mu söndü?" Devlin sordu. "Neden daha bir hafta önce onun için yanıp tutuşuyordun da şimdi köz oldun?"

Harrison, Rosemary'nin arabaya binmesine yardım ederken, "İnanın bana, soğuyan biri varsa o da odur," dedi. "Onu bir türlü anlayamıyorum. Bir an benim için yanıp tutuşuyor, sonra sanki güneş kaybolmuş gibi oluyor.

ve ben kar fırtınasında dışarıda kaldım."

Devlin, Rosemary'ye midillinin dizginlerini uzatırken, "Anlıyorum," dedi.

Harrison Rosemary'ye, "Sırtını dik tut," dedi. "Kontrolün sende olduğunu unutma. Atın aksini düşünmesine izin verme."

"Evet, amca," dedi Rosemary. Harrison'ın kalbi kabardı. Amca unvanı onu hem derinden sarsmış hem de kalbini sevinçle doldurmuştu.

"Amca, öyle miyim?" Harrison Rosemary'ye takıldı. "Eğer beni böyle görüyorsan, çok memnun olurum. Senden gelecek her türlü sevgi sözcüğünü memnuniyetle karşılarım."

Harrison eğitim ipini kaptı ve ip gerilene kadar atın yanından uzaklaştı. Rosemary'ye başlaması için işaret vermeden önce Devlin'in geri çekilmesini bekledi.

Devlin, Harrison'ın omzunu sıvazlayarak, "Rosemary'nin sana bayıldığı çok açık," dedi.

"Dün onları alışverişe götürdüm," diye itiraf etti Harrison. "Eminim sevincinin nedeni budur."

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Devlin kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri parlayarak sordu.

Harrison zorlukla yutkunarak, "Elbette," dedi.

"Rosemary herkese unvan vermez," dedi Devlin. "Şu anda sana amca diyorsa, bunun nedeni annesinin ona yapmasını söylediği herhangi bir şey değil. Sana gerçekten tapıyor."

"Peki annesi konusunda ne yapabilirim?" Harrison Mary Jane'e bir göz atarken sordu. Ne de olsa çalmak ve korumak istediği onun kalbiydi.

"Ona zaman ver," diye yanıtladı Devlin. "Ne de olsa ikinizde de değişiklikler gördüm. Bu onu korkutuyor olabilir. İhtiyacı olduğuunda ona kulağınızı, gezintiler için bir kolunuzu ve ona açılmaya istekli bir kalp vermenizi tavsiye ederim."

"Kalbim onun için açık," diye ağızından kaçırdı Harrison. Devlin gözlerini açarak donakaldı.

"Bana karına aşık olduğuunu mu söylüyorsun?" Devlin kıkırdadı. "Oh, işler nasıl da tersine dönüyor."

"Bu durumdaki ironinin aklımdan çıktığını sanmayın. İçinde bulunduğum çıkmazın tamamen farkındayım."

"O biliyor mu?" Devlin sordu. Kafa derisi karıncalanırken Harrison'ın göğsü gerildi.

"Öyle olduğuunu düşünmek isterim," diye yanıtladı Harrison. "Ama emin olamıyorum."

"Yani ona açıkça söylemediniz mi? Sevgili oğlum, eğer ona söylemediysen nasıl bilmesini bekliyorsun. Muhtemelen onunla oynadığın için endişeden deliye dönmüştür. Varsayımlarla dolu bir dünyada yaşayamazsın. Harekete geçmeli ve her konuda açık olmalısın."

"Cesur, korkusuz," dedi Harrison, Rosemary midillisinin üzerinde etraflarında dönerken dikkati Rosemary'den Mary Jane'e kayarken. Gözleri Mary Jane'inkilerle buluştu ve bir an için onun için nasıl yandığını görebildi. Ama ona verilen sadece bir andı. Mary Jane hızla gözlerini ondan çevirdi ve aralarındaki bağı kopardı. Ağır bir iç geçirdi ve omuzlarını düşürdü.

"Bunca zamandır gözlerini senden ayırmadı," dedi Devlin, Harrison'a yaklaşıarak. "Sadece bekle. Birazdan gözlerini tekrar sana dikecek ve işte o zaman cevabını alacaksın."

Harrison gözlerini Mary Jane'den ayırmazken kendini nefesini tutarken buldu. Kalbi yanan kulaklarında gumbürdüyordu. Sertçe yutkunarak bekledi.

Mary Jane gözlerini kaldırdığında Harrison'ın hâlâ onu izlediğini gören Devlin, "İşte, gördün mü?" dedi. "Sana ne söyledim? Bunu senden duyması gerekiyor. Seninle konuşmak isteyen birinden bahsetmişken, Whyte uğrayıp onu görmeni istiyor. İlgilenmeniz gereken birkaç işlem olduğunu söylüyor."

Harrison, Mary Jane'e odaklanmaya devam ederken başını salladı. "Evet, evet, elimden geldiğince bunlarla ilgileneceğim. Şu anda endişelendiğim şey mali durumum değil, evliliğim."

BÖLÜM 25

Mary Jane gözlerini Harrison'dan ayırmadan, "Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi. Kalbi acıyordu ve sanki ondan gelecek tek bir kelime onu paramparça edecekmiş gibi hissediyordu.

"Ona aşık olma ihtimalini hiç düşündün mü?" Celia, Mary Jane'in dikkatini çekmeye çalışırken sordu. "Oturduğum yerden ikinizin arasında bir şeyler olduğunu görebiliyorum."

Mary Jane sesini eğerek, "Dün Rosemary'yi alışverişe götürdü," dedi.

"Peki sen neredeydin?" Theresa kızgınlığını gizleyemeyerek sordu.

Mary Jane, Theresa'nın ruh halini yatıştırmak umuduyla, "Onlarla birlikte," diye cevap verdi.

"Peki, yeni kıyafetlerin nerede?" Theresa sordu.

"Ben bir şey istemedim," diye itiraf etti Mary Jane. "Ama bana bir kolye aldı." Bunu düşünmek bile Mary Jane'e acı veriyordu. Taşlar gözüne çarpmıştı ve vitrinin önünde durup ona sahip olmayı dilediğini hatırlıyordu. Keşke onun görmesi için böyle bir şey diyeceğini bilseydi.

"Peki, nerede?" Celia onu görebilmek için boynunu bükerek sordu.

"Malikanede bıraktım."

"Evde olduğunuzu kastetmiyor musunuz?" Theresa araya girdi. "Ne de olsa artık orada yaşıyorsun. Sen Kont'un karısısın."

"Bazen öyle hissettirmiyor," dedi Mary Jane. "Rosemary'nin orada büyüdüğünü ve sevildiğini kolayca görebildiğim anlar oluyor. Ama bir sonraki anda kendimi dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissediyorum."

Theresa, sanki bu Mary Jane'in sıkıntılı kalbini rahatlatmaya yetecekmiş gibi elini Mary Jane'in kolunda gezdirdi. Harrison'ın ondan hoşlanmaya başladığına inanmak istiyordu ama Elena'nın kolyeden bahsettiğini duyduktan sonra artık bu şekilde düşünemiyordu.

Celia, "Her şey çok hızlı geliştiği için böyle oldu," diye onu rahatlattı. "Hava almaya bile fırsat bulamadın."

Mary Jane, Devlin'e bakıp Theresa'nın onu affetmeyi nasıl başardığını merak ederken, "Söyle bana," dedi. "Kocan eski sevgililerine aldığı bibloyu sana alsa ne yapardın?"

Theresa ve Celia'nın gözleri aynı şaşkın ifadeyi paylaşıırken açıldı. "Ne?"

Mary Jane ağırlığını koltuğuna vererek, "Çekingen davranma," dedi. "Harrison'ın benden önce de bir ünü olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama ya o uğraşlardan vazgeçmediyse?"

"Evliyken mi?" Celia elini göğsüne bastırdı ve başını salladı. "Neden böyle bir adamla evlendin ki?"

"Harrison'ın sana başka kadınlara verdiği hediyeleri verdiğini düşündüren nedir?" Theresa sordu.

"Bana verdiği kolye," dedi Mary Jane. "Bana bunları tüm metreslerine dağıttığı söylendi."

"Bu benim tanıdığım Harrison'a hiç benzemiyor," dedi Theresa. "O parasını sevgilileri için çarçur etmez. Bir keresinde onları yatıştırmak için bir ya da iki biblo alacağını söylediğini duymuştum. Ama onları hiç alışverişe götürmedi. Çocukları için de böyle bir şey duymadım."

"Harrison'ın sevgililerine hediye verdiğini sana kim söyledi?" Celia sordu.

"Elena, büyükannesi. Neden böyle şeyler hakkında yalan söyleyeceğini düşüneyim ki? Harrison'ın onun kadar iyi tanıyor değilim."

"İşte sorun da burada," dedi Celia kollarını havaya kaldırarak. "Yaşayan tek akrabasını yeni kaybetmiş bir kadının tavsiyelerini dinliyorsun. Tabii ki torununu elinden aldığın için seni biraz kıskanacaktır."

"Sence Elena bizi ayırmaya mı çalışıyor?" Mary Jane kelimelerin kafasında yer etmesine izin vermeye çalışarak sordu. Zihni Elena'yla yaptığı tüm konuşmalara geri dönerken derin bir nefes aldı. Her biri ağzında kötü bir tat bırakmış gibiydi.

"Bu mümkün," diye yanıtladı Theresa. "Ya da Elena'yı yanlışlıkla suçluyor olabilirsin. Ne de olsa artık onun da torunusun. Belki de Harrison'la aşk için mi yoksa parası için mi evlendiğini anlamaya çalışıyordur."

Mary Jane, "Zaten onun unvanı ve parası için evlendiğimi düşünüyor," dedi.

"Bu durumda, size söyleyeceklerini bir tuz tanesi ile almanızı öneririm. Belki de

daha fazla şey oluyor."

"Bugün dışarıda geçirdiğin gün hoşuna gitti mi?" Mary Jane, Rosemary'ye kütüphanedeki kanepeye uzandıklarında sordu. Alevler kütükleri yalayarak küle dönüştürürken ateş çıkırdıyordu. Mary Jane sadece kendisi ve Rosemary varken daha rahat hissetmekten kendini alamıyordu.

"Yaptım," dedi Rosemary. "Ne kadar iyi bindiğimi gördün mü? Belki o kadar iyi olurum ki Harrison'ın ipi tutmasına gerek kalmaz."

"İyi bir binici olacağından hiç şüphem yok. Şimdi, neredeyse yatma vakti. Okumamı istediğin bir kitap var mı?" Mary Jane sordu. Rosemary'nin gülümsemesi gerildi ve arkasından peri masalları kitabını çıkardı.

Mary Jane kolunu Rosemary'nin etrafına dolayarak, "Sıkışın," dedi ve kitabı açtı.

"Bir zamanlar," diye başladı Mary Jane. Rosemary onun yanına oturdu ve kolunun kuytusuna daha da sokuldu.

"Vay canına!" Elena'nın sesi Mary Jane'i irkiltti. Başını kaldırıp baktı. "Dokuz yaşındaki bir çocuğun kendi başına okumayı bileceğini sanırsın."

"Rosemary okumayı biliyor," diye tersledi Mary Jane.

"O zaman neden burada ona kitap okuyorsun? Oh, bu hiç işe yaramaz."

Mary Jane'in göğsü sıkıştı ve hissettiği tüm neşe kayboldu. Theresa ve Celia ile konuştuktan sonra, Mary Jane en azından tetikte olması gerektiğini biliyordu.

"Ne yapmayacağım? Kızımın kaliteli zaman geçirmem mi? Yoksa onun okuma yazma bilmediğini varsayman mı?" Mary Jane meydan okudu. Cesaret, açık bir pencereden içeri dolan hava gibi Mary Jane'in içine doldu.

"Kırdıysam beni bağışlayın, sadece bir anne olarak kızınızın eğitiminde başarısız olmasını istemediğinizi söylüyorum, değil mi? Okumasını sağlamak yerine ona kitap okumak bir çocuğu aptallaştırır. En iyisi onları kendi başlarına bir şeyler yapmaya zorlamaktır. Bazen, öğrenmelerinin tek yolu budur. Tabii ki dersler bir süre daha başlamayacak. Belki gelişmek için zaman vardır."

"Neden bahsediyorsun sen?" Mary Jane sordu. "Rosemary okula gitmiyor."

"Bundan emin misiniz? Harrison'ın Rosemary'yi bu sonbahar yatılı okula göndermekten bahsettiğini duyduğuma yemin edebilirim. Bana sorarsanız, bu harika bir fikir. Şaşırmış gibi bakma. Seninle çocuk yapma planları olduğunu biliyor olmalısın."

"Rosemary, aşkım, lütfen yukarı çıkıp yatmak için hazırlanır mısınız?" Mary Jane konuşurken sesi titriyordu. Harrison'a ona verdiği sözü tutmadığı için mi, yoksa bunca zamandır ona yalan söylediği için mi kızgın olduğunu bilmiyordu.

Rosemary kendisine söyleneni yaptı ve kanepeden kaydı. Mary Jane kızının hızla odadan çıkışını izledi. Yavaşça ayağa kalkan Mary Jane gözlerini Elena'ya kilitledi.

"Harrison'ın unvanını ve topraklarını kendisinden bile olmayan bir çocuğa vereceğini düşünmedin değil mi?" Elena sordu. Mary Jane düzgün düşünemiyordu. Düşünceleri karmakarışıktı ve Harrison'ın ihanetinin acısı çok fazlaydı. Ona oyun eşyalarından biriymiş gibi davranması bir şeydi ama Rosemary'yi uzaklara göndermesi Mary Jane'in aklının ucundan bile geçmezdi.

"İzninizle, Rosemary'yi yatağına yatırmam gerektiğini düşünüyorum."

"Evet, öyle yapıyorsun," dedi Elena sırtarak. Yapabiliyorken anların tadını çıkar."

Mary Jane kütüphaneden Rosemary'nin odasına koştu. Vücudunda panik dalgaları dolaşırken kalbi çırpınıyordu.

Mary Jane aceleyle dolabın üstünden bir seyahat çantası alırken, "Rosemary, aşkım, benim için kalk ve bazı eşyalarını topla," dedi. "Ve bütün yeni elbiselerini bırak."

"Neler oluyor? Bunun Kontes'in size söyledikleriyle bir ilgisi var mı?" Rosemary sordu, sesi endişeyle gerilmişti. Mary Jane durdu ve hızla Rosemary'nin yanına gitti. Onunla göz göze gelmek için diz çöken Mary Jane derin bir iç çekti. Kızının Elena'yı duymamış olmasını her şeyden çok diliyordu.

Mary Jane başını sallayarak, "Sus," dedi. "Endişelenip kendini hasta etmeni istemiyorum. Her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum."

"Gitmek istemiyorum," dedi Rosemary, gözyaşlarını tutmaktan sesi kısılmıştı. "Seni terk etmek istemiyorum."

"Buraya gel," dedi Mary Jane kollarını Rosemary'ye dolayarak. Rosemary'nin kalbinin parçalarını onaracak gücü bulması için dua ederek sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek, göreceksin. Ama şimdilik seni Theresa Teyze'ye götürüyorum. Kimsenin bizi ayıramayacağını söylediğimde bana güven. Bir Earl bile. Şimdi çabuk, birkaç eşyanı topla ve gidelim."

Mary Jane, Theresa'nın evinin kapısına bir kez daha vururken omzunun üzerinden baktı. Karanlık her yanı sarmıştı ve kırılan her dal Mary Jane'in sıçramasına neden oluyordu. Harrison'ın ne yaptığını bilip bilmediğini, Rosemary'yi Theresa'nın yanına, onun ulaşamayacağı bir yere getirip getirmediğini merak etti.

"Mary Jane? Bu saatte burada ne işin var?" Theresa sordu ve kapıyı açtı.

Mary Jane ve Rosemary'nin girmesi için kapıyı araladı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Mary Jane çaresizlik telaşıyla. "Lütfen bu gece benim için Rosemary'ye göz kulak olur musun?"

"Neler oluyor? Beni korkutuyorsun," dedi Theresa ve Rosemary'ye uzanarak onu kendine yakın tuttu.

"Her şeyi daha sonra açıklayacağım, şimdilik lütfen, onu güvende tutacağınızı bilmem gerekiyor."

"Elbette, onu hayatım pahasına koruyacağım. Harrison'ın bir sorunu mu var?"

"Hayır," diye yanıtladı Mary Jane, Rosemary'nin yanına çöküp ellerini kızının yüzüne götürdü ve onu öptü. "Sadece onunla konuşmam gereken birkaç şey var ve Rosemary'nin huzurlu bir gece geçirmesini istiyorum. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

Mary Jane yalan onu doldururken ayağa kalktı. Her şeyin yoluna girip girmeyeceğini bilmiyordu. Ama Harrison'ın bebeğini alıp götürmesine seyirci kalmayacağını biliyordu.

Malikâneye geri dönerken, Mary Jane'in aklı karmakarışıkta. Düşünceleri duygularıyla o kadar iç içe geçmişti ki kafasında tek bir mantıklı düşünce bile yoktu.

"Kocam nerede?" Mary Jane malikânenin ön kapısından hışımla girerken talepte bulundu. Zavallı hizmetçi onun ses tonundan şaşkına dönmüş bir halde ona bakıyordu. Mary Jane hiçbir zaman olay çıkaran biri olmamıştı ama içinde kimsenin bastıramayacağı kadar büyük bir öfke kaynıyordu.

"Sanırım Bay Whyte'ın evinde," diye mırıldandı hizmetçi ve yere baktı. Mary Jane dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırarak büyük merdivene baktı.

"Eminim öyledir," diye homurdandı, hizmetçinin söylediği tek kelimeye bile inanmamıştı. Başını salladı ve aceleyle merdivenlerden odasına çıktı.

"Yalanlar," diye tısladı odasından eşyalarını toplayıp sandıklara atmaya başlarken. "Hepsi biliyor, değil mi? Buradaki her bir hizmetçi Harrison'ın nasıl bir adam olduğunu biliyor. Onun için her zaman yalan söylüyor ve bir şeyler saklıyorlar. Ben buradayken neden farklı olacağını düşündüm ki?"

Kapının sertçe çalınması durmasına neden oldu. Harrison'ın onu görmeye gelip gelmediğini merak ederek döndü.

"Leydim, Kont geri döndü," dedi şefkatli ses kapalı kapıdan.

Mary Jane kapıyı çekip açarken, "Öyle mi, o zaman bunu kendim görmem gerekecek," dedi. Hizmetçi donakaldı.

"Rica etsem bir araba ayarlar ve eşyalarımı arabaya yükler misiniz?" Mary Jane söyledi. Hizmetçinin gözleri büyüdü.

"Hanımefendi seyahate mi çıkıyor?" diye sordu.

"Nereye gittiğimin bir önemi var mı? Bence değil, şimdi lütfen dediğimi yapın, kocamla konuşmam gerek."

Mary Jane çileden çıkmış bir halde odadan çıkıp koridorda ilerledi. Ona ne söyleyeceği konusunda hiçbir şüphe yoktu. Harrison'ı çalışma odasında bulduğunda kelimeler zihninde mükemmel bir şekilde şekillenmişti.

"Ah, benim sevgili karım, işte buradasın. Ve her zamankinden çok daha neşeli görünüyorsun." Harrison konuşurken kelimeleri bulanıklaştırdı. Mary Jane ondan keskin viski kokusu yayılınca bir adım

geri çekildi ve

duyularına saldırdı.

"Neredeydin?" Mary Jane sordu. Harrison tökezleyerek masasının etrafından dolandı ve Mary Jane onun sandalyeye oturuşunu izledi. Onu ilk kez sarhoş görmüyordu ama başını eline yaslayışından belki de çok fazla içtiği anlaşıyordu.

"Sarhoşsun," diye tersledi. Ona utangaç bir gülümseme gönderirken ellerini salladı.

"Gel, kucağıma otur ve yeniden arkadaş olalım."

Mary Jane kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Yapmayacağım," dedi. "Bir açıklama talep ediyorum."

Harrison arkasına yaslandı ve başını sandalyenin arkalığına çarpmasına izin verdi. "Bugün yeni bir sevkiyat geldi ve tabii ki numune almamız gerekiyordu."

"İçki krizlerinden bahsetmiyorum, Rosemary'yi göndermeye neden hakkın olduğunu düşündüğünü bilmek istiyorum. Ya da metreslerine verdiği bir kolyeyi bana alma cüretini. Beni aptal yerine koymaya mı çalışıyorsun? Çünkü benimle oynamak bir şey, ama Rosemary'yi önemsedğine inandırmak... Nasıl bir adamla evlendiğimi biliyordum ama bu kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim."

Mary Jane kendini sakinleştirmeye çalışırken Harrison öne doğru eğildi ve şakaklarını ovuşturdu. Bir parmağını kaldırdı ve başını salladı. Neden şimdi böyle bir konuyu ona açmaya zahmet ettiğini anlayamıyordu. Adamın ona cevap verecek durumda olmadığını hemen fark etti. Ama aklının bir köşesinde, ona gerçeği söyleyeceği bir zaman olacaksa, bunun şimdi olacağını fark etti.

"Harrison," diye tersledi Mary Jane, adamın başı sallanıp gözleri bir kez daha açılırken. "Cevap ver bana. Rosemary'yi yatılı okula nereye gönderiyorsun?"

Harrison elini ona doğru sallayarak, "Evet, Rosemary'nin eğitimi birinci önceliğimiz," dedi. "Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum. Bana biraz su getirme nezaketinde bulunur musunuz?"

"Ben senin hizmetçin değilim, fahişen de değilim," diye homurdandı Mary Jane içindeki öfkeyle. Arkasındaki hizmetkârların aceleci ayak seslerini duyduğunda dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı.

Hizmetçi Mary Jane'in arkasından, "Eşyalarınız istediğiniz gibi arabada," dedi.

Harrison'a ters ters bakarken, "Teşekkür ederim," dedi. Harrison gözlerini kırpıştırarak ve başını sallayarak Mary Jane'e odaklanmaya çalıştı.

"Bir yere mi gidiyoruz?" Harrison sordu. "Seyahat edecek havada değilim."

"Biz değil, sadece ben ve Rosemary," dedi Mary Jane. "İstersen cehennemde çürüyebilirsin, umurunda değil."

"Mary Jane? Ne yapıyorsun?" Mary Jane topuklarının üzerinde dönüp çalışma odasından çıkarken Harrison ona seslendi. Kapının eşiğinde durup Harrison'a son bir kez bakmak için döndü.

"Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum," dedi Mary Jane. "Rosemary'yi benden almayacağına söz vermiştin. Ben de eğer denersen, seni terk edeceğime söz verdim. İşte bu benim seni terk edişim. Bizi aramaya gelmemeni tavsiye ederim. İki hafta içinde fesih belgelerini bekle."

"Bekle, ne?" Mary Jane arabaya doğru yönelirken Harrison mırıldandı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Harrison'la evliliğinin alışlagelmiş bir evlilik olmayacağını bilmesine rağmen, bu adama aşık olacağını hiç hesaba katmamıştı. Yine de bu ihanet onu, Harrison'ın ona söyleyebileceği ya da söyleyeceği her şeyden daha fazla yaralamıştı.

Arabanın gölgelerine tırmanan Mary Jane, dünyası parçalanırken gözyaşlarının akmasına izin verdi

onun etrafında.

Karanlık malikâneyi yutarken, "Sana asla güvenmemeliydim," diye fısıldadı.

BÖLÜM 26

Yorgun gözlerini araladığında Harrison'ın kafasında zonklayıcı bir ağrı vardı. Loş Güneş ışığı görüşünü paramparça etmeye yetmişti. Hayatında daha önce hiç bu kadar sarhoş olmamıştı. Başını masasından kaldırmaya çalışmak garip bir duyguydu.

Şakaklarını ovuşturarak önceki geceyi ve neden yatağında olmadığını hatırlamaya çalıştı. Ama anıları sanki biri onları ateşe vermiş ve en ince ayrıntıları yakıp yok etmiş gibi soluk ve çarpıktı. Çalışma odasının kapısı açıldığında bir inilti çıkardı.

"Yüce Tanrım, bu kadar yüksek sesle konuşma," diye fısıldadı hizmetçi ona doğru koşarken.

"Lordum, burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu hizmetçi. Sesi Harrison'ın kulaklarında gümürdeyerek tüm duyularını sarsmıştı. Ellerini kulaklarına götürerek karşısındaki adama odaklanmaya çalıştı.

Harrison başını tekrar eğip ahşap masasının serin yüzeyinin tadını çıkarırken, "Eğer bu mesele yakın değilse, lütfen beni rahat bırakın," dedi. "Ya da daha iyisi, ağrıyan başım için bana biraz tonik getirin ve dünyanın dönmesini durdurun."

"Dowager Kontes sizinle konuşmak istiyor, Lordum. Her yerde sizi arıyordu," dedi hizmetçi.

"Büyükanne rahatsız edilmememi söyle," diye mırıldandı Harrison kolunun kuytusuna doğru.

"Eğer bir adam içkisini tutamıyorsa, o zaman içki içmemeli." Elena'nın sesi Harrison'ın sinirlerini ve kulaklarını tırmalıyordu. Sanki dünya ona karşı komplo kurmuş gibiydi ve bir deliğe girip günü uyuyarak geçirmeyi diliyordu.

"Günaydın büyükanne," dedi Harrison, başını kaldırıp ona şık görünmek için elinden geleni yaparak. Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi Harrison'ın suçluluk duygusunu daha da arttırdı. Çok fazla yediğini düşünmüyordu ama yine de aşırıya kaçtığının kanıtı ortadaydı.

"Kedinin sürüklediği bir şeye benziyorsun," dedi bastonunun taş zemine vuruşunun titreşimi Harrison'ın bedeninde gürlerken.

"Eğer buraya benimle alay etmeye geldiyseniz, hiç zahmet etmeyin. Hâlâ sarhoş olabilirim ve hakaretleriniz içimden geçip gider," dedi Harrison burnunun kenarını sıkarak odanın dönmesini engellemeye çalışırken.

"Seninle alay etmek mi? Neden hayır. Aslında seni tebrik etmeye geldim," dedi Elena. "Söylentilere göre sonunda tavsiyemi dinlemişsin ve ben de kararınla ne kadar gurur duyduğumu söylemeye geldim."

Elena'nın yüzüne odaklanan Harrison'ın gözleri kısıldı. Yüzü daha parlak ve neşeliydi, gülümserken yüzündeki kırışıklıklar gerilmişti. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bütün malikâne bunu konuşuyor," dedi Elena, Harrison'ın önündeki koltuğa oturarak.

"Hizmetçiler şimdi hangi dedikodulara dalmışlar?"

"Neden Mary Jane ve kızının yokluğu tabii ki," dedi Elena gururla gülümseyerek. "O kadının senin için iyi olmadığını söylememiş miydim? Ve şimdi, demek istediğim şey tartışmalı."

"Mary Jane ve Rosemary'ye ne oldu?" Harrison zihnini kaplayan acının yerini panik alırken sordu.

"Gittiler. Dün gece bir ara toparlanıp gittiler."

Mary Jane'in görüntüleri dans edip atlayarak Harrison'ın zihninden geçti. Mary Jane'in dün gece onunla konu tu una dair belli belirsiz bir anı hatırlayabiliyordu ama konuşmayı hatırlayamıyordu. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken kalbi midesine gömüldü.

"Bunun bir rüya olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

"Sana her zaman istediğin her şeyi tezahür ettirebilece ini söylemedim mi? Bana  yle geliyor ki sonunda zihnini seni yakaladı."

"Nereye gitti?" Harrison sandalyeden fırladı ı gibi sordu. A ırlı ının etkisiyle bacakları titredi ve kafasını bir sis kapladı. Kendini sabitlemek için masaya uzanarak Elena'ya ters ters baktı.

"Nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yok ve iyi ki de gitmiş. O kadın çok dik kafalıydı ve bu çatı altında yeri olmayan hayali ideolojilerle doluydu."

"Bana yardım et, Büyükanne, eğer Mary Jane'in gidi iyle bir ilgin olduğunu   renirsem, seni hapse attırırım. Şimdi bana bildiklerini anlat. Karım nerede?"

Elena dudaklarını sıkı bir çizgi halinde büzdü ve ba ını salladı. "Anlamıyor musun? Bu kılık de i tirmiş bir l tuf. Evlilik feshedildikten sonra kendine uygun bir gelin bulabilirsin. Senin mirasını devam ettirecek, iyi ve kaliteli bir gelin."

"Size daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim, ben Mary Jane ile evliyim. O benim karım ve hiç kimsenin

Başka. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle, yoksa bir saat içinde seni odana kapattırır, yargıcı da eve gönderirim."

Harrison kendini toparlayıp kapıya doğru yürürken Elena, "Harrison, lütfen, mantıklı ol," dedi.

"Anlamıyor musun?" Harrison tersledi. "Onu seviyorum."

"Hayır, yapamazsın," dedi Elena soluk soluğa. Harrison, Elena'nın ona yetişmek için çabaladığını duydu ama hızını kesmedi. Hışımla ahıra gitti ve mümkün olduğunca çabuk bir atın eyerlenmesini emretti. Harrison temiz sabah havasının kafasını boşaltmasına izin verirken hizmetkârlar eyeri takmak için acele ettiler.

"Nereye gitmek istediğinizi öğrenebilir miyim, Lordum?" diye sordu hizmetkârlardan biri, atı ahırdan alıp yanına getirirken.

"Mary Jane ve Rosemary'yi bulmam gerekiyor. Görünüşe göre gittiler ve nedenini bilmeyi hak ediyorum."

"Belki de lord hazretlerinin McClaire'lerde şansı yaver gider."

Harrison bir ayağı üzengide, atına binmeye hazır bir şekilde durakladı. "Orada olacağını nereden biliyorsun?"

"Kontes dün gece geç saatlerde onu oraya götürmemi istedi," dedi hizmetçi. "Gerçi hâlâ orada mı bilmiyorum. Ama başlamak için bir yer olabilir."

"Teşekkür ederim," dedi Harrison, kendini eyerin üzerine çekerek. "Ve büyükannemin araziden ayrılmamasını sağla. Döner dönmez onunla konuşmak isteyeceğim."

"Evet, lordum."

Harrison topuğunu atın böğrüne sapladı ve havalandı. Atın toynaklarının yoldaki gürültüsü kafasının içinde çıtırdarken kalbi ağrıyordu. Mary Jane'e ulaşmaya çalışarak etrafındaki dünyanın azabını bastırdı. Ama onu endişelendiren kalbindeki acıydı. Ona ne söylemişti de gitmesine neden olmuştu? Konuşma onun için hâlâ bulanıktı ve ne kadar hatırlamaya çalışırsa çalışsın, ondan daha da uzaklaşıyordu.

McClaire'lere ulaşması uzun sürmedi. Daha durmadan attan indi ve kapıya doğru koştu. Kapıyı çalma zahmetine girmeden, Harrison eve daldı.

"Mary Jane? Rosemary?" Hizmetçiler onu alıkoymak için çırpınırken Harrison seslendi.

"Özür dilerim lordum ama burada olmamalısınız," dedi bir kadın hizmetçi, bir diğeri merdivenlere giden yolu kapatmaya çalışırken.

"Karımın burada olduğunu biliyorum, onunla hemen konuşmalıyım."

Theresa parmaklıkların üzerinden, "Seni görmek istemiyor," dedi. Harrison hizmetkârları geçmeye çalışmayı bıraktı ve Theresa'nın gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Gitsen iyi olur, Harrison."

Harrison, "Ben onunla konuşana kadar olmaz," dedi. "Şimdi karımı getirin."

Devlin sakın ve toplu bir tavırla merdivenlerden inerken, "Pekâlâ, sakın ol ihtiyar ve bana bu yaygaranın nedenini anlat," dedi.

"Karıma yataklık ediyorsun. Şimdi neden onu görmeme izin vermiyorsun? Ya da Rosemary'yi. Bana Rosemary'yi getirin, o beni dinler," dedi Harrison, Rosemary'yi görme umuduyla koridoru ve üst katı

ararken.

"Ona izin vermeyin." Harrison, Mary Jane'in ikinci kattan gelen sesini duyunca nefesi kesildi.

"Mary Jane, lütfen, konuşmamız gerek," dedi Harrison, bir kez daha hizmetkârları ve Devlin'i geçip Mary Jane'i görmeye çalışırken göğsü sıkıştıyordu.

"Neden? Yalan dinlemekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Artık hoşlanmıyorum, lütfen gidin," dedi Mary Jane. Harrison onu görebilmek için boynunu bükte ama hiçbir şey göremedi, gölgesini bile.

"Sana ne yalanlar söyledim?" Harrison kollarını Devlin'in tuttuğu yerden **çekerken** sordu. "Onları doğrudan söyle ki işleri yoluna koyabileyim. Çünkü ben pek çok şeyim ama yalancı **değilim**."

"Arkadaşların için ne güzel sözler söylüyorsun ama onlar gittiği anda gerçek niyetin ortaya çıkıyor," dedi Mary Jane, Harrison duvardaki bir gölgeye göz atarken. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

"Bu çok saçma. Buraya gelmeni ve benimle yüzleşmeni istiyorum karıcığım," diye tersledi.

"Uzun süre senin karın olmayacağım. Dün gece sana evliliğimizi **feshedeceğimi** söyledim. Bir şey söyleyip tam tersini yapmayı taahhüt eden bir adamla birlikte olabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

"Yüce Tanrım, kadın, sana karşı nasıl bir suç işledim? Söyle ki düzeltebileyim," dedi Harrison kendini sönük hissederken.

"Mary Jane, belki de onu dinlemelisin?" Harrison, Theresa'nın fısıltılı sesinin merdivenlerden aşağı süzülüp kulaklarını öptüğünü duydu.

"Rosemary'yi benden almasına izin vermeyeceğim."

"Böyle korkunç bir şey yapacağımı sana düşündüren nedir? Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedi Harrison, Mary Jane'in tatlı sesini bir kez daha duymak umuduyla başını merdiven boşluğuna doğru eğerek.

"Demek bu yüzden onu yatılı okula göndermeyi planlıyorsunuz?" Mary Jane söyledi. Mary Jane parmaklıkların üzerinden eğilirken Harrison'ın kalbi küt küt atmaya başladı. İlk fark ettiği şey onun kırmızı, şiş gözleriydi. Muhtemelen bütün gece ağlamıştı. Ama onu delip geçen bakışlarındaki öfkeydi.

"Rosemary'yi yatılı okula göndermek gibi bir niyetim yok. Bunu daha önce konuşmuştuk, hatırladın mı? Evde kalacak."

"Dün gece sana gelip tam da bu soruyu sordum ve sen de bana onu göndermenin iyi bir fikir olduğunu söyledin." Mary Jane'in çenesinden gözyaşları damlıyordu ve onu böyle üzgün görmek Harrison'ı kahrediyordu.

"Dün gece kendimde değildim," diye itiraf etti Harrison. "Hatırladığım tek şey Whyte'ın evine gidip bir fıçı viskinin tadına baktığım. Onu şehir merkezindeki bir işletmeye satacaktık. Ondan sonraki her şey bulanık. Ama sana söz veriyorum Rosemary'yi senden asla almayacağım, asla."

"Peki ya kolye? Ne olmuş ona?" Mary Jane homurdandı. "Yeteneklerini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Harrison merdivenlere bir adım daha yaklaştı ve başını salladı. "Tekrar söylüyorum, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Son zamanlarda sen ve Rosemary dışında kime ne hediye verdim ki?"

"Elena bana metreslerine bu kolyeyi onlara ödeme yapmak ya da onlara sahip çıkmak için verdiğini

söyledi, bilemiyorum. Ama arkadaşlarının önünde kendini kurtarmaya çalışmıyorsan nasıl orada durup bana neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyleyebilirsin?"

"Elena sana metreslerime hediyeler verdiğimi mi söyledi? O aşağılık kadın," diye homurdandı Harrison ellerini yumruk yaparak. "Sana böyle bir şeyin asla olmadığını kanıtlamak için sahip olduğum her defteri getireceğim. O kolyeyi sana aldım çünkü ona baktığını fark ettim. Seni mutlu etmesi gerekiyordu, kalbine bana karşı bir şüphe tohumu ekmesi değil."

Harrison bir adım daha attı. Acıma duygusu onu ele geçirirken kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Kızın gözlerindeki acıyı ve büyükannesinin ona yaşattığı acıyı çok net görebiliyordu. Başını sallayarak, tüm bunları ondan alabilmeyi her şeyden çok diledi.

"Bana söylediğin tek bir kelimeye nasıl inanabilirim?" Mary Jane parmaklıklardan geri adım atarken sordu. Harrison yaklaştı.

"Çünkü," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Karşılığında beni sevmeni ya da bana inanmanı sağlayamasam da gerçek bu. Sana deliler gibi aşığım ve kalbimi çalabilecek tek kadının sen olduğunu anlamam için çok uğraşıyorum."

Mary Jane gözlerinde yeni bir yaş seli birikirken elini ağzına götürdü. Harrison, Mary Jane'i teselli etmeye çalışmak için izin istercesine Theresa'ya baktı. Theresa kenara çekilip Harrison'a Mary Jane'e giden yolu açarken hiçbir şey konuşulmadı.

"Beni seviyor musun?"

Harrison ona temkinli bir el uzatırken, "Evet," diye itiraf etti. "Tüm kalbimle. Ve büyükannemin seni zehirlediği yalanların temizlenmesinin zaman alacağını biliyorum. Ama çamurlu su bile iyi bir fırtınayla akıp gider. Ama benimle bu şansı değerlendirip yanımda olacak mısınız?"

Mary Jane başını ellerinin arasına alıp ağlarken dudakları kıpırdadı. Harrison tereddüt etmeden onu bileğinden yakaladı ve kendisine doğru çekti. Mary Jane'in vücudunun Harrison'inkine değdiğini hissetmek kırılğan kalbinin parçalarını onardı.

"Çok özür dilerim," diye sızlandı Mary Jane. "Ama sesi çok inandırıcıydı. Ve dün gece... eğer sarhoş olsaydın doğruyu söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama ortaya çıkan şey canımı yaktı."

"Senden özür dilemesi gereken kişi benim. Biz evlenmeden önce büyükannemin seni onaylamadığını biliyordum. Yine de bizi ayırmak için böylesine aşağılık yalanlar söyleyecek kadar alçalacağını milyon yıl geçse de tahmin etmezdim. Daha dikkatli davranmalıyım." Harrison ellerini Mary Jane'in başının üzerinde gezdirdi ve onu alnından şefkatle öptü.

"Harrison," diye fısıldadı Mary Jane onu nazikçe kendisinden uzaklaştırırken. İhtiyaçlarına boyun eğen Harrison ondan uzaklaştı ve dökülen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Evet?"

"Lütfen beni ve Rosemary'yi eve götürür müsün?"

"Memnuniyetle," dedi Harrison elini onun yüzüne götürüp dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekerken. Kalbi sanki patlayacakmış gibi hissediyordu. Kollarını Mary Jane'e doladı ve ona sarıldı.

Bir boğaz temizliğinin nazik sesi dikkatini çekti. Harrison, Mary Jane'den uzaklaşırken gülümsedi ve yalnız olmadıklarını hatırladı.

"Sana ne demiştim?" Theresa elini Mary Jane'in koluna sürterken Mary Jane'e "Sana ne demiştim?" dedi. "Elena'nın iyi bir şey yapmadığını söylemedim mi?"

"Bunu ne zaman söyledin?" Harrison sordu.

"Parkta Rosemary'ye ata binmeyi öğretirken," diye cevap verdi Mary Jane.

"Bu yüzden mi sürekli bana bakıyordun? Ben de bunun yakışıklılığım ile ilgili olduğunu sanıyordum," diye alay etti Harrison, gerginliği yatıştırmaya çalışarak.

"Seni seviyor olabilirim ama bazen kendini beğenmiş olabiliyorsun, bunu biliyor musun?" Mary Jane kıkırdadı. Mary Jane'in sözleri onu delip geçerken Harrison'ın gözleri seğirdi.

"Beni seviyorsun, değil mi?" Harrison sordu. Mary Jane'in yanaklarının kızarması ihtiyacı olan tek cevaptı.

"Belki biraz," dedi utangaç bir ifadeyle. "Ama bunun kafana girmesine izin verme."

"Başkalarının senin içine girmesine izin vermediğin sürece," dedi Harrison ve Mary Jane'i daha yakına çekip bir kez daha öptü.

"Pekâlâ, siz ikiniz, eğer bunu yapacaksanız, eve gidin ve yapın. Daha öğlen bile olmadı," diye alay etti Devlin, Harrison Mary Jane'i serbest bırakırken.

Harrison, "Büyükanne hâlâ orada," diye Mary Jane'i uyardı. "Onu görmeye hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Mary Jane başını salladı, omuzlarını geriye attı ve gözyaşlarının izlerini sildi. "İtiraf etmeliyim ki bu hoş bir buluşma olmayacak."

"Hayır, öyle olacağını sanmıyorum."

EPİLOG

"*L* ady Lindburg, seni burada görmek ne beklenmedik bir sürpriz," dedi Elena, Mary Jane kapıyı açarken. kütüphanenin köşesinde. Elena'nın gözlerindeki kötülük görmezden gelinemezdi. "Ben de senin malikânedeki kaçtığını sanıyordum."

"Söylentiler komik şeyler, öyle değil mi?" Mary Jane kollarını göğsünde kavuşturup karşısındaki kadına ters ters bakarken sordu. "Görünüşe göre hangilerinin doğru hangilerinin yanlış olduğundan asla emin olamıyorsunuz."

"Evet, belki de hepimiz bir iki ders çıkarabiliriz. Lafı açılmışken, Rosemary nerede? Bu sabah onu görmedim. İyi mi?" Mary Jane onun etrafında dönerken Elena sordu.

"Çok iyi, aslında biz konuşurken o odasında Harrison'ın onu ata bindirmesi için hazırlanıyor. Onun sevgi dolu ve şefkatli rehberliği altında oldukça iyi bir hale geldi."

Elena'nın gözleri kısılrken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Umarım bu küçük gezintilerin seni sevdiğini kanıtladığını düşünmüyorsundur? Bu sadece bir karasevda. Ama eminim bir noktada aklın başına gelecektir."

Mary Jane, Harrison'la göz göze gelmek için kitap raflarının gölgelerine doğru baktı. Karanlığın içinde bir nöbetçi gibi duruyordu, Mary Jane'in sıkıntısının ilk işaretinde saldırmaya hazırды. Mary Jane onun orada, kendisini savunmaya hazır olduğunu bilmenin rahatlatıcı olduğunu düşündü.

"Peki ya yapmazsam?" Mary Jane kaşlarını kaldırarak sordu. Elena'nın hınzır gülümsemesi, çelik bakışları Mary Jane'i olduğu yerde tutarken seğirdi. Bu, Elena'nın ona düğünde attığı bakışların aynısıydı. Ama bu sefer korkmuyor ya da çekingen davranmıyordu. Harrison yanıdayken her şeyle yüzleşebileceğini biliyordu.

"Eminim torunum ona gelecektir ya da onun unvanından, topraklarından ve servetinden başka bir şeyin peşinde olmadığını görmesini sağlayacağım. Onu umursamadığını görmesini sağlayacağım. Eğer umursuyor olsaydın, uzak dururdun."

"Ne yaparsan yap ya da ne söylersen söyle, beni sevdiğini biliyorum ve bu insanın içini kemiriyor, değil mi? Hiçbir şeyim olmadığını bilmek-"

"Annesinin hiçbir şeyi yoktu, bunu sana kendisi hakkında söyledi mi?" Elena homurdandı. "O da senin gibiydi. Sadece oğlum onunla tanıştığında bakireydi."

"Benim aksime, evliliğine bir kız çocuğu getiriyorsun ve onun nasıl biri olduğunu, burada olduğu için ne kadar zarar verdiğini göremiyorsun." Mary Jane kelimeleri çıkarmakta zorlandı ama Elena'yı iğnelediğini biliyordu ve şimdi Elena kan istiyordu.

"Torunumun senin gibi biriyle birlikte olmasına izin vereceğimi bir an bile düşünme," dedi Elena Mary Jane'e yaklaşırken. Elena'nın bakışlarının ardındaki kötülük bir canavar gibi titriyor ve tırmalıyordu. Kendine olan güveni sarsılan Mary Jane zorlukla yutkundu.

"Öyle ya da böyle, onu iyi bir hanımla evlendireceğim."

Elena'nın buruşuk dudakları kıpırdarken ve kararan gözbebeklerinde bir ışık parlarken Mary Jane, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye homurdandı.

"Bunu ayarlayabiliriz," diye fısıldadı Elena. "Ben bunu bir kez yaptım çocuğum. Yaşım yüzünden bunu

tekrar yapamayacağımı düşünme."

"Ne?!"

Kütüphanenin gölgeleri arasından beliren Harrison'ın sesi kütüphanede gümür gümür yankılandı. Mary Jane'in kalbi onu bu kadar vahşi görünce göğsünde sıkışıp kaldı.

"Harrison," Elena'nın sesi çatallaştı ve kafasını çevirdiğinde Harrison'ı karşısında buldu. "Nereden çıktın sen?"

"Bunun bir önemi yok. Az önce karıma söylediklerini tekrarla," diye tısladı Harrison ve daha da yaklaştı.

"Bir şey yok hayatım," dedi Elena şarkı söyler gibi bir ses tonuyla ve Mary Jane'in midesini ekşitti. "Sadece ona gerçeği söylüyorum."

"Peki bu hangi gerçek?" Mary Jane Elena'nın geri çekilmesini engellerken Harrison sordu.

"Sadece o sana ait değil. Görmüyor musun, ona sıırsıklam aşıksın çünkü sana anneni hatırlatıyor. Seni başarısız bir ilişkiden ve kalp acısından kurtarmaya çalışıyorum."

"Ne zamandan beri benim duygularımı önemsiyorsun?" Harrison ellerini yumruk yaparken sordu. "Mary Jane'i neden seviyorum biliyor musun? Çünkü *Ton*'daki diğer kadınlar gibi sahte değil. Ve inan bana, ben de payıma düşeni aldım. Ama beni daha iyi bir adam olmaya ittiği için. O tanıdığım en gerçek ve şeffaf insan. Cesur ve yürekli."

Mary Jane'in kalbi, gözleri onunkilerle buluştuğunda hoplayıp zıplamaya başladı. Ondan gelen sözler ruhunun derinliklerine sızdı ve her bir kelimenin doğru olduğunu biliyordu.

"Ben. Seviyorum. Onu seviyorum. O sadece bir karasevda ve asla da olmayacak."

"Harrison, tatlım, sanırım dün gecedan dolayı kafan hâlâ biraz bulanık," dedi Elena. "Ve net konuşamıyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Harrison.

"Nasıl? Charles bana o tabutta seni bir hafta bayıltmaya yetecek kadar yüksükotu olduğunu söylemişti," diye mırıldandı Elena. Harrison'ın elleri Elena'nın omuzlarını kavradı ve bastonu Elena'nın elinden aldı.

"Az önce ne dedin sen?" Mary Jane tersledi. "Neden kendi torununu zehirlersin ki?"

Harrison'ın parmak eklemleri beyazlaşırken Elena alay etti. "Cevap ver ona."

"Belki de seni zehirlemeliydim," diye fısıldadı Elena. Sözleri kötölükle doluydu. "Senin itibarını da kolayca tehlikeye atabilirdim ama nazik olmaya çalışıyordum. Ayrıca, bu onu öldürmedi. Ve seni öldürmeyen şey aslında seni daha güçlü yapar."

"Nasıl olur da... Bu da ne... " Mary Jane geri adım atarken Harrison sözlerinin arasında mırıldandı. Hayatında hiç bu kadar acımasız ve katı yürekli biriyle karşılaşmamıştı.

Harrison büyükannesini ayak parmaklarından çekip göz hizasına getirdi. Mary Jane uzandı ve elini Harrison'ın omzuna bastırdı.

Harrison dişlerini sıkarak, "Beni yetiştirmek için yaptıklarının hatırına, sana bir seçim hakkı tanıyorum," dedi. "Ya şimdi gidersin, bir daha asla geri dönmezsin ya da benimle hiçbir şekilde temas

kurmazsın. Unvanınız elinizden alınacak ve bundan böyle buradan sürgün edileceksiniz."

"Yoksa?" Elena, Harrison onu tekrar ayaklarının üzerine oturturken, "Yoksa?" dedi.

Harrison, "Yargıcı çağırıyorum ve seni hayatının sonuna kadar hapse attırıyorum," dedi.

"Peki ben tam olarak nereye gideceğim?" Mary Jane bastonunu yerden almak için uzanırken Elena sordu.

Elena Mary Jane'in elinden bastonu alırken Harrison, "İtalya, İspanya, Fransa, bir daha İngiltere'ye adım atmadığın sürece umurumda değil," dedi. "Ve bugünden itibaren benim ailemden değilsin."

"Sence de biraz aşırı tepki vermiyor musun?" Elena kıpırdanarak Mary Jane'in yanından geçerken sordu.

"İşte bu," dedi Harrison kapıya doğru hışımla yürürken. "Ben yargıçla birlikte dönene kadar gitmiş olmanızı öneririm. Eğer gitmezseniz, o zaman onunla birlikte gideceksiniz."

"Hayır, kendim giderim," dedi Elena, Harrison'ı durdurmak için acınası bir el uzatarak.

"Bir saat içinde," diye emretti Harrison Mary Jane'in yanına dönerken. Mary Jane, Elena'nın ayaklarını sürüyerek odadan çıkmasını izlerken rahat bir nefes aldı.

"Sence geri gelmeye cesaret edebilir mi?" Mary Jane, Harrison'ın kucağına dönerken sordu.

"Eğer yaparsa, kellesini alırım," diye cevap verdi Harrison.

"Bu biraz sert oldu, ya özür dilemek için geri gelirse? Ya dünya onu değiştirirse ve o da sonunda değişirse?" Mary Jane, Harrison'ın gözlerinde cevap ararken sordu.

"Elena beni yüksükotuyla zehirlediğini söyledi," dedi Harrison parmaklarının tersiyle Mary Jane'in yanaklarını okşarken.

"Evet, hatırlıyorum," dedi Mary Jane.

Harrison, "Annemi öldürmek için kullanılan zehir buydu," dedi.

"Anneni Elena'nın öldürdüğünü düşünmüyorsun, değil mi?" Mary Jane'in kalbi durdu. İlk kocasından zalimlik görmüştü ama asla Elena'nın Harrison'a yaptığı kadar büyük bir zalimlik görmemişti.

"Seni tehdit edene kadar emin değildim," dedi Harrison. "İstedğini elde etmek için her yola başvururdu. Yine de babamın ölmesini beklediğini sanmıyorum. Bu ikimiz için de sürpriz oldu."

Mary Jane elini Harrison'ın çenesine doladı, acıma ve şefkat duyguları her zerresini kaplamıştı. Harrison'ı rahatlatmak, ona gerçekten ne kadar sevildiğini göstermek istiyordu.

Onu kendine çeken Mary Jane dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Parmaklarını Harrison'ın ensesindeki saçlara doladı ve ona olan tüm sevgisini ve arzusunu serbest bıraktı. Harrison da aynı şekilde karşılık verdi, öpücüğü Mary Jane'in hissettiği açlıkla eşleşti.

Harrison eğilip onu kollarının arasına aldığı anda Mary Jane'in nefesi kesildi.

Harrison, "Evliliğimizle ilgili düzeltmemiz gereken bir mesele olduğuna inanıyorum," dedi. Mary Jane onun kollarına yerleşirken ona gülümsedi. Harrison'ın omzuna sokulan Mary Jane onun boynunu öptü ve parmaklarının ucuyla köprücük kemiğini gıdıkladı.

"Şimdi var mı? Bu gece hangi bölümü tartışmak istiyorsunuz?" Mary Jane, Harrison onu merdivenlerden yukarı taşıırken sordu.

Harrison, Mary Jane'i kıkırdatacak kadar büyük bir sırıtıyla, "Sahipsiz bir mülk meselesi," diye cevap verdi.

"Öyle mi?" Harrison onu döndürüp omzunun üzerinden fırlatırken Mary Jane "Öyle mi?" dedi. Dünya dönerek başının üzerindeki zemine yerleşirken bir çığlık attı. Harrison'ın kolları üzerinde sallanan Mary Jane kıvranıyordu.

Harrison yatak odasının kapısını açarken şakacı bir tavırla, "İndir beni seni vahşi hayvan," dedi.

"Vahşi mi diyorsun? O zaman ben de bir kaba olacağım," dedi Harrison onu omzundan çekerken. Mary Jane yatağın üzerine düştü, heyecandan kalbi küt küt atıyordu. Mary itiraz edemedi Harrison ayak bileğinden yakaladı ve ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı.

"Peki sen ne yaptığını sanıyorsun?" Mary Jane, Harrison'ı daha iyi görebilmek için dirseklerinin üzerinde yükselirken nefes nefese sordu.

"Sözümün eri olduğumu kanıtlıyorum," dedi Harrison başını elbisesinin altından çıkarırken. Mary Jane kaşlarını kaldırdı ve Harrison'ın elbisesinin altında kayboluşunu izledi. Adamın saçları kalçalarını gıdıklıyordu ve adamın sıcak nefesi kasıklarına yaklaşıırken Mary Jane gözlerini kapattı.

Harrison ondan uzaklaşırken nefesini tuttu. "Hayır. Ne yapıyorsun?"

"Seni bu halde görmeyeceğim," dedi Harrison, sözleriyle Mary Jane'in umutlarını kırarak.

"Özür dilerim, ne?" Mary Jane onun reddinin acısının çok kötü bir şekilde sızlamasına izin vermemeye çalışarak, "Ne?" dedi.

"Ayağa kalk," dedi adam onu elinden tutup yataktan çekerken. Mary Jane onun karşısında şaşkın ve geri çekilmiş bir halde duruyordu. Harrison parmaklarını Mary Jane'in yanaklarında gezdirirken dudakları kıvrıldı.

"Önce seni soymama izin ver. Seni önümde utanmadan ve çıplak görmek istiyorum," dedi. Mary Jane bağcıklarını çözmesi için arkasını döndüğünde göğsü gerildi. Kombinezonunu omuzlarından yere düşene kadar ilmek ilmek çekti.

Harrison, Mary Jane'in üzerinden sıyırdığı her giysiyle birlikte vücuduna bir öpücük bıraktı. Her öpücük Mary Jane'in içinde yanan arzuyu yeniden alevlendirdi. Sonunda, gün ortası esintisi odanın içinde özgürce dolaşırken onun önünde durdu.

"İşte," dedi. "İşte görmek istediğim buydu. Çıplaklığından utanmanı asla istemiyorum. Sen ilahi bir yaratıksın ve benim olduğun için çok mutluyum."

Mary Jane pantolonuna uzanarak, "Henüz değil," dedi. Harrison ellerini kaldırdı ve Mary Jane onu soyarken hareketsiz kaldı. Mary Jane gözlerini ona dikmiş, kendisini izlemekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordu. Mary Jane parmak uçlarını göğsünde gezdirirken Harrison'ın dudakları kıpırdadı.

"Soğuk mu?" Mary Jane etinin üzerinde küçük şişlikler oluşurken sordu.

"Hayır," dedi Mary Jane parmaklarını onun şaftının etrafında kıvrıp hafifçe çekiştirirken. Harrison'dan derin bir inilti kaçtı ve Mary Jane bunun nedeni olduğu için kendini mutlu buldu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı onu her okşayışının arasında.

Harrison, Mary Jane'i kendine doğru çekerken, "Şimdi ve daima seninim," dedi. Dünya bir kez daha etrafında dönüyordu ama Mary Jane'in artık bir dayanağı vardı. Harrison hayatındaki parlak noktaydı,

gününe heyecan katıyordu ve onu asla incitmeyeceğini biliyordu.

Harrison Mary Jane'i serbest bırakırken, "Benim için arkana yaslan," dedi. Mary Jane yatağa uzandı ve Harrison üzerine tırmanırken arkasına yaslandı. Harrison üzerine çıkarken Mary Jane gözlerini ona kilitledi.

"Benim için uzun zaman oldu," diye itiraf etti Mary Jane.

"Benim için de öyle," dedi Harrison. "Ama üzülme, eminim bana geri dönecektir."

Harrison kendini onun içine bastırırken Mary Jane'in ağzı genişledi. Onu mümkün olduğunu hiç düşünmediği şekillerde doldurdu. Kollarını onun boynuna dolayarak ona sarıldı.

"Sen isteyene kadar kıpırdamayacağım," diye fısıldadı Harrison dudakları boynunun dibini gıdıklarken. Vücudu hem karıncalanıyor hem de yanıyordu. Vücudu Harrison'ın içine gömülmesine alışıkça kalçalarını hareket ettirdi.

"Hayır," dedi Harrison. "Bundan zevk almanı istiyorum."

"Bunun benim ilk seferim olmadığını unutuyorsun," dedi Mary Jane. "Ve ikimizin de bu anın tadını sonuna kadar çıkarabileceğine inanıyorum."

Harrison'ın çarpık sırtışı onu heyecanlandırdı. Bacaklarını Harrison'ın kalçalarına doladı ve kalçalarını salladı. Hızını ayarlayan Harrison da onunla birlikte hareket ederek baskıyı artırdı. Mary Jane kalçalarının her hamlesinde kendini Harrison'ın içinde erirken buldu.

Son mu?

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

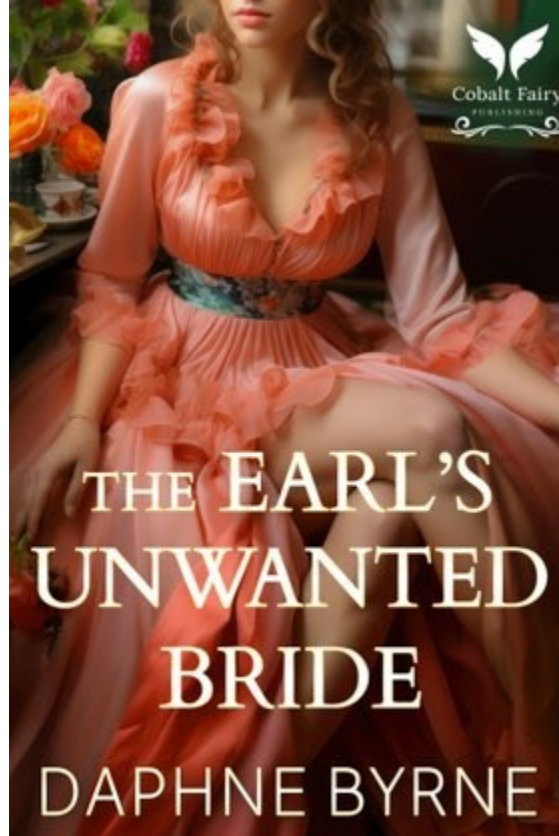
Mary-Jane ve Harrison'ın ilişkilerinin nasıl geliştiğini öğrenmek ister misiniz? O zaman sevgili çiftin yer aldığı bu ücretsiz kısa öykünün tadını çıkarın.

Şimdi ÜCRETSİZ olarak okumak için BURAYA DOKUNUN!

veya bu bağlantıyı kullanın:

<https://go.daphnebyrne.com/PYbMRHi8> doğrudan tarayıcınızda.

Hayal kırıklığına uğramayacağınızı garanti ederim ♥

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.